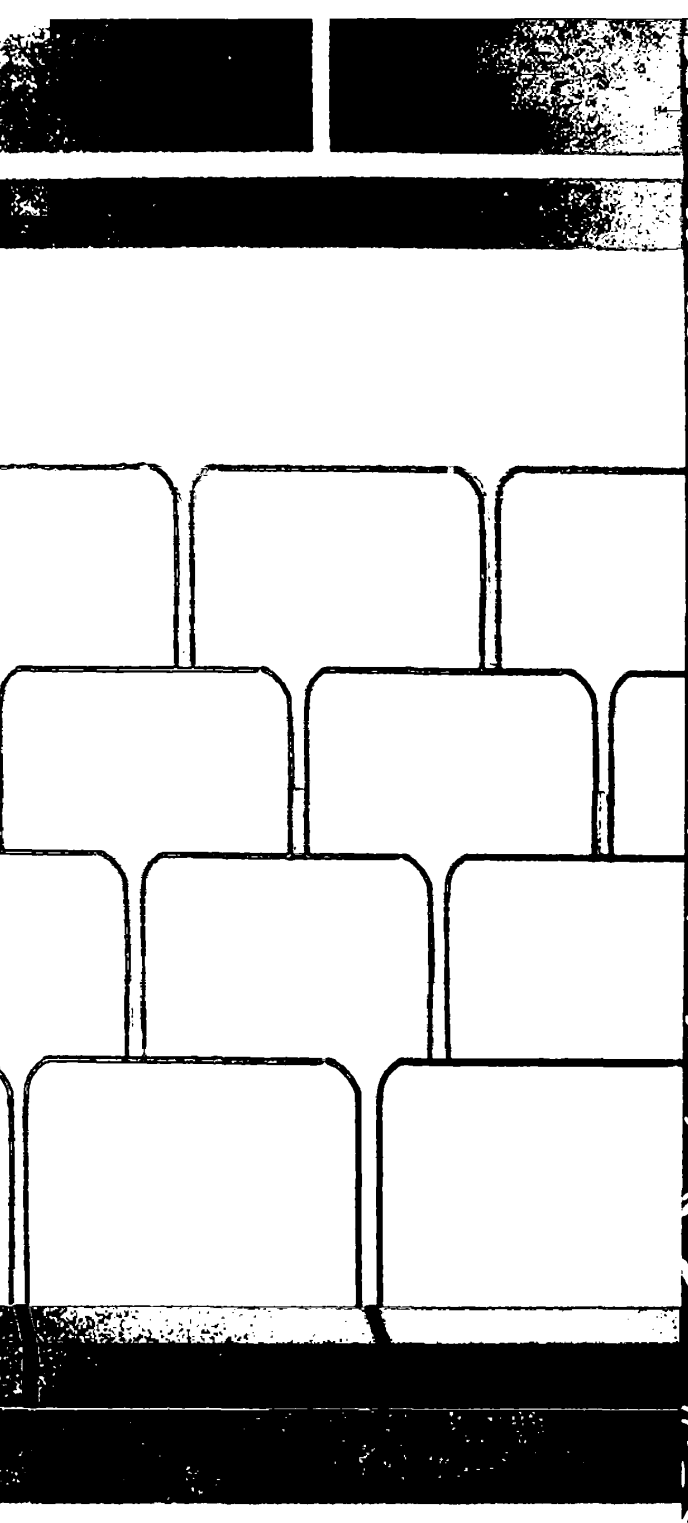
R. İDELİ

HER KİMSEN

"Her kimsen değil.
Sadece sensen."

YAYIN NO 2580
MİLENYUM 129

Her Kimsen - Son Set
R. İdeli

Dizi Yönetmeni: T.Y. Mazer
Yayın Koordinatörü: Sevgi Ülker
Editör: Hasan Ozan Elma
Son Okuma: Büşra Tekın
Kapak İllüstrasyonu: Sena Tulgar
Kapak Tasarımı: Dilan Kaya
Sayfa Tasarımı: Adem Şenel

1-2. Basım: Ocak 2025
ISBN: 978-625-6205-54-3
Sertifika No: 43949

Her Kimsen - Son Set
R. İdeli © 2025

Kitapta yer alan fotoğraflar ve kitabın tüm içerik sorumluluğu yazara aittir.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor1@artemisyayinlari.com – www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Milenyum, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

R. İDELİ

HER KİMSEN

SON SET

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
https://t.me/ayisigikitap

Ayışığı Kitaplığı

Minik kuşlarıma ve kalbiyle görebilenlere...

Sayın sen, biliyorum sen de farkındasın. Hayat herkese adil bir şekilde güzel yanlarını göstermiyor. Bazen arsız olmak ve başkalarına doğru gelmese de varınla yoğunla savaşmak gerekiyor. Eğer ulaşamadığın o güzellikleri hak ettiğini düşünüyorsan yılmadan çabala, tüm savaş meydanlarından dişinle tırnağınla çık. Ama önce kendini kurtar.

Her kimsen ve neysen.

Ayışığı Kitaplığı

GİRİŞ

Dilekleri hemen gerçekleşen biri değildim. Aksine, isteklerime ulaşmak için var gücümle çabalamak zorunda kalarak büyümüştüm. Evrenden bir şey istiyorsam önce kendimden ödün vermem gerekirdi.

İçinde olduğum karmaşadan da anladığım üzere evren bana bir eliyle yine gül uzatsa da diğer eliyle patlamaya hazır bir bomba saklıyordu arkasında.

Ayaklarım yere çakılmıştı sanki. Buradaydım. Onun gözlerinin içine bakıyordum. Ve onu duyuyordum. Yüzlerce kişinin içinde, herkes çıt bile çıkarmadan bizi dinlerken ve o sanki dünyaya haykırmak istiyormuşçasına bağırıyorken duymamak imkânsızdı zaten. Ama kastettiğim bu değildi.

Onu duyuyordum.

"Her kimsen!" diyordu.

Bu çok şey demekti.

Bu mucize gibi hissettiren bir kıyametin habercisiydi.

Bir şey söylemem gerekirdi. Tam şu anda buna son vermek zorundaydım. Kendim için, ailem için ama her şeyden önemlisi onun için bu an bitmeliydi.

Göğsüne yasladığı elimi avucunun arasından çektiğim sırada bakışlarımdaki ifadeyi fark etti. Ona istediğini vermeyeceğimi anladığı bu anda yüzüne beni alaşağı edecek hüzünlü bir gülümseme yerleştirdi.

Dudaklarımdan dökülen ilk kelimeler, "Ne saçmalıyorsun?" oldu. Ondan bir adım uzaklaştım. "Ne anlatıyorsun, anlamıyorum. İşim var, maçı izlemeye kalamayacağım. Ama sen bensiz de idare edebilirsin, Başar. Kendine haksızlık etme," diye alaylı bir şekilde konuştum.

Serkeş tavrım, oynamaya devam ettiğim rolüm ve umursamaz ifadem onu bozguna uğratmadı. Aksine, bunu beklediği belliydi.

"Anlamadığımı sanıyorsun, değil mi? Beni bu kadar mı aptal sanıyorsun sen?" Çatık kaşlarıyla bana konuşmamı ister gibi bakıyordu. Ben ise arkama bakmadan kaçmak istiyordum. Kolunu uzatıp işaret parmağıyla ileriyi işaret etti. "Daha en başında, sesinin tonunu ayarlayamadığın o ilk anda şüphelenmiştim senden. Yönelimin farklı olabilir diye düşünüp ağzını aradığımda panikten delirdin! Hep acaba mı dedim! Acaba Deva başka biri mi?!"

Kameralar açılmış, kayıtlar başlamıştı. Herkes bizi izlemenin yanı sıra tüm dünyaya yaşananları göstermek için sıraya girmişti. İnsanlar, milyonlar tarafından takip edileceği şimdiden belli olan bu anı ilk paylaşan kişi olmak istiyordu.

Başar ise ne durumda olduğumu görmeden çileden çıkmış bir şekilde yüzüme doğru bağırarak konuşuyordu.

Sinirli bir şekilde güldü. "Sonra tuvalette öptün beni. Öptün ulan, öptün! Kafayı yediğimi düşündüm. Öyle güzel oynadın ki sen beni öperken bile ben kendimi savunur hâlde buldum. Ve sorun bu değildi, biliyor musun? Sorun, sen beni öptüğünde hissettiklerimdi!" Yüzünü sertçe sıvazladı. "Sana yönelimini sorarken ben şüpheye düştüm. Acaba bir erkekten mi hoşlanıyorum

diye düşünmeye başladım. Ama hoşlandığım bir erkek değildi Deva. Sendin!"

Benden hoşlanıyordu.

Başar Korkmaz, Deva Çetinceviz'den hoşlanıyordu.

Hem de onu daha kendi hâlinde görmemişken bile.

Ellerini omuzlarıma koydu. Muharebenin ortasında kalan ve ne yapacağını bilemeyen bedenim onun dokunuşuyla titredi.

Kimse yokmuş gibi gözlerimin içine bakıyordu. Orada gerçek Deva'yı gördüğünü biliyordum. Bunu söylemesine de gerek yoktu üstelik. Bana öyle içten bakıyordu ki şimdiye kadar hiç olmadığım kadar yalın hissediyordum. Tüm benliğimi kenara bırakmış, çırılçıplak kalmıştım sanki.

Aramızdaki boşluğu kapattı. "O partide emin oldum, Deva. Sana da söylemiştim. *Sende bir şey var* demiştim. Evine geldiğimde, kardeşin sana abla dediğinde, senden şüphelenmeyeyim diye yaptığın her bir harekette biliyordum. *İmkânsız biri var* dediğinde de biliyordum. O bendim, değil mi? Beni delirmediğime ikna et, Deva! O sendin de!"

Gözlerimi sıkıca yumdum.

"Sus, Başar."

Beni hafifçe sarstı. "Susmayacağım! Sen de susma artık, Deva. Kaçma benden," dedi yalvarır gibi. Gözünün içine baktığımda asıl yalvaran bendim. Bunu yapmamalıydı. "Eğer kaçmasaydın, beni karmakarışık bir hâlde bırakıp gitmeseydin senin söylemene müsaade edecektim. Neden yaptın, neden bu hâldesin bunu bilmiyorum. Ama anlatırsan dinlerim, sana inanırım. Sadece kabul et. Bu hissettiğim şeyin yanlış olmadığını söyle bana. Gerçek Deva ol artık. Beni bu şekilde bırakma."

Kafamı yavaşça sağa sola salladım.

Neden rol yaptığımı anlayamadığı gibi neden kaçtığımı da anlayamazdı.

Sadece onun duyacağı bir şekilde, "Üzgünüm Başar," dedim. *Affet beni.*

Bunu kabul etmediğini belli edercesine üstüne bastırarak, "Söyledim sana!" dedi. Sesi salonda yankılandı. "Her kimsen, kabulüm. Bedeninin ardındaki ruhun dokundu bana. Gerisi umurumda olsa karşına çıkar mıydım sanıyorsun?! Anla bunu!"

Geriye doğru adımladığımda elleri omuzlarımdan çekildi. Hayal kırıklığıyla bakan gözlerini ardımda bırakıp koşarcasına kaçmasaydım bizi bekleyen felaketle baş edemezdim. Rüzgâr gibi esip geçtim yanından. Cesaretim onunla birlikte olmanın imkânsızlığı gibi kuş olup uçtu.

Her kimsen, demişti bana.

Her kimsen.

Zamanı geriye alıp onun karşısına kendi benliğimle çıkabilseydim eğer, söylemek isterdim. O, Deva'yı sever miydi, bilemezdim. Ama o, benim için her kim olursa olsun kalbimdeki tek gerçek olurdu.

Bizim hikâyemiz başlamadan bitmeye mahkûmdu. Yalanla başlayan her hikâye gibi.

Ayışığı Kitaplığı

1. PAS

"Sen akıllı olsaydın zaten en başında bu işe girişmezdin. Hangi akla hizmet kabul edersin ki? Kuzey'i bu kadar düşünüyorsan onun elini taşın altına koymasına izin verseydin. Siz böyle yapmaya devam ederseniz tabii bu çocuk pervasız olur! Kardeşini seviyorsan git ona bir kazak al. Daha çok seviyorsan da ona bir kazak ör! Onun için erkek kılığına girme mesela!" Merve'nin üzerinde hiç sırıtmayan bir sinir harbi vardı. Ne dersem diyeyim onun öfkesini yatıştıramıyordum. "Rezillik bu yaşanan! El âlem bize kıçıyla gülüyor, kıçıyla! Tüm bu yaşananlar bir kitapta yazsa bile insanlar buna inanmaz. Okurlar ve *böyle şey mi olur* derler. Oradaki *şey* sensin işte! Sen saklanmak için haftalarca uğraş, şimdi tüm Türkiye her şeyi öğrensin! Kahrol dünya, yok ol!" dedi, çığırından çıkmış gibi.

Onun aksine sakin kalmaya çalışarak derin bir nefes aldım.

"Artık yatışsan mı? Neredeyse iki hafta geçti üstünden. Ama senin sinirin hâlâ geçmedi. Dur artık ya! Beni de çileden çıkartacaksın!"

Bir anda ayağa kalktı, bağırmaya devam etti. "Çık ya çık! Tüm Türkiye seni konuşuyor, canım benim. Sen iyi misin? Ne yatışmasından bahsediyorsun? Senin delirmen, fıttırman, aklını yitirmen falan gerek!" Uzun tırnaklarını gözüme sokmak

istercesine yüzüme doğru yaklaştırdı. Şüpheyle karışık bir merakla, "Senin benden gizlediğin bir şey mi var, Deva? Bak fena bozuşuruz, ben sana diyeyim. Bu hâllerinin sebebi o mu?" diye sordu.

Pencerenin önüne geldim. Gizlediğim hiçbir şey yoktu. Sadece sessizliğe ihtiyacım vardı. Merve sağ olsun, bu konuda hiç yardımcı olmuyordu.

Ona göre bağırıp çağırmalı, ortalığı inletmeliydim.

Çünkü ifşa olmuştum.

Evet sayın sen, biliyorum merak ediyorsun. Ben takımdan saklamaya çalışırken artık herkes gerçekleri biliyor. Tüm Türkiye falan, herkes aptal olduğumu öğrendi.

Başar'ın itirafı sosyal medyada çok hızlı bir şekilde yayılmaya başladığında önüne geçemeyeceğim bir noktadaydık. Videodaki yüz ifadem geceleri rüyalarıma girmeye başladı. Dehşete kapılmış hâlim, kaçmaya hazır duruşum ve Başar'ı kandırmaya çalışırkenki aptal sırıtışım... Aklıma geldikçe yumruğumu ısırıp cinnet geçirmemeye çalışır oldum.

Tabii insanlar olayı anlamaya çalışırken, olay sadece izlenmekle kalmadı; birçok teori de ortaya atıldı.

Önce eşcinsel olduğum söylendi. Başar da aynı şeyle itham edildi. Beni gizli saklı sevmekten usanan Başar'ın itiraf anı bazı kesimler tarafından takdir görürken bazıları tarafından topa tutuldu. Sonra yalan haberler ortaya çıktı. Hayatımda hiç görmediğim insanlar beni tanıdıklarını ve reçeteli deli olduğumu iddia etmeye başladılar. Deliydim ama reçetem yoktu.

İlkokuldan üniversiteye kadar olan bütün sınıf arkadaşlarım hakkımda videolar çekti. Bazıları bundan prim elde etmeye çalıştı, bazıları beni savunma kisvesi altında ağır eleştirdi. Birkaç hemcinsimin yanımda olduğu gerçeğini de göz ardı edemezdim pek tabii.

Hayatımda hiç görmediğim birkaç kişi, hangi akla hizmetse artık, onları da kandırdığımı iddia ettikleri söylemlerde bulundu. Dünya çok garip bir hâl almaya başlamıştı.

En garip iddia ise benim robot olduğuma yönelik olandı.

Hayır, yanlış okumadın.

Bir grup insan, tepkilerimi izledikleri videolar çekip benim insan olmadığımı söylemeye başladı. Ve kendilerine inanan yüzlerce insan buldular. Onlara göre göz kırpışım, nefes alışım ve gülümseyişim bilgisayar tarafından yönlendiriliyordu.

Kadına benzemediğim, erkek gibi durmadığım, hatta hiçbir cinsiyete yakışmadığım söylenmişti ama insan olmadığımın söylenmesi... İşte, bu can sıkıcı olmuştu.

Merve kendi kendine konuşmaya devam ettiği için ona cevap verme ihtiyacı hissettim. Ama sadece sussun diye. Çünkü beynimdeki sesi bile duymaya tahammülüm yoktu.

Dürüstçe, "Kafamı toplayamıyorum," dedim. Hafif bir şekilde omuz silktim. "Bu tepkisizliğimin sebebi o."

"Onu mu düşünüyorsun?"

"Onu. Yaşananları. Ondan başka birinin öncesinde anlayıp anlamadığını. Takımın tepkisini. Koç'un kararını. Bundan sonra ne olacağını. İnsanların ne zaman unutacağını. Ne yapacağımı." Gülümsedim. "Benden hoşlanıyormuş, Mernet. Bu ne demek, biliyor musun? Nasıl bir kılıkta olduğumu gördün. Buna rağmen benden hoşlanmış. Herkesin içinde itiraf edecek kadar hem de."

Dilimden dökülürken bile inanamadığım bir gerçekti bu.

Düşündüğüm anda dahi uzun bir yoldan gelip evime ilk defa girdiğim o andaki huzuru yaşıyordum içimde.

Merve ellerini kollarıma koyup sıktı. "O zaman neden ondan kaçıyorsun? Açsana telefonunu. Böyle yaparak bir yere varamazsın, Deva. Biliyorum, çok zor. Herkesin gözü üstünde.

Evden dışarı adım atmamak konusunda haklısın. Şu an beni gören ortak tanıdıklarımız bile bana seni soruyor. Bu çok farklı bir durum. Herkes bunu kaldıramazdı."

Aslında düşündüğüm kendim değildim. Başar'ı düşünüyordum.

Ben yaşananlarla mücadele edebilirdim ama o buna mecbur değildi. Onun kariyeri vardı. Devam etmesi gereken bir hayatı ve kafasının karışmasına müsaade etmeyen, benim hazırladığım bir takvimi vardı. Ligler daha yeni başlamışken bu yaşananlar onu kim bilir nasıl etkilemişti. O hassas biriydi. Eminim ki şu an ne antrenmanlara ne de beslenmesine odaklanıyordu.

"Sanırım yalnız kalmak istiyorum. Biraz kafamı toplamaya ihtiyacım var," dediğimde Merve bana anlayışla gülümsedi. Eşyalarını aldı ve beni öptükten sonra sessizce çıktı. Onun gidişiyle birlikte, evde yalnız kalmıştım.

Gözlerim, günlerdir baş ucumda kapalı bir şekilde duran telefonuma değdi. Bir türlü elim gitmemiş, açamamıştım.

Kendime, "Korkunun ecele faydası yok, Deva," diye fısıldadım. Düşünmeye fırsat dahi tanımadan telefonu elime aldım ve açtım.

Ne görmeyi bekliyordum, emin değildim.

Beklemekten ziyade istekti bu.

İlk olarak onun adının üstüne dokundum. Kalbim heyecandan yerinden çıkacaktı. Karnıma saplanan ağrıyla zar zor baş ediyordum.

Başar'dan iki tane mesaj vardı. Birini o gece, diğerini de dün yazmıştı.

Başar: Merak edeceksin, biliyorum.
Takım dağılmış olsa da maçı
biz aldık. Bu sebepten kendini
suçlama istedim.

Babam maçı kazandıklarını söylemişti. Bilmeme rağmen onun böyle bir mesaj atması yerimde duramamama neden olmuştu. Odanın içinde tur atarken diğer mesajı okumaya başladım.

Başar: Bir önceki mesajım
iletilmemiş. Bunca olaydan sonra
kabuğuna çekilmeni anlıyorum.
Bunu günler sonra okuyacak
olsan bile şunu bilmeni istiyorum.
Sebebin ne olmuş olursa olsun
ben senin yanındayım. Ne
zaman konuşmak istersen de
buradayım. Her şeyden kaç ama
benden kaçma, Deva. Üstesinden
gelinmeyecek bir şey yok.

Benden nefret ediyor sanmıştım.

Delirmiş olmalıydım.

Bunca olaydan sonra, ona atılan iftiralardan sonra artık benden hoşlanmaz diye düşünmüştüm. Ama o benden vazgeçmediğini belli etmişti. Daha ben kendimi affetmezken bile o benim yanımdaydı.

Gerginlikten titreyen ellerimle, günlerdir ilk defa gülen yüzümle... ne yapacağımı bilemeyerek duruyordum.

Onu aramalı mıydım?

Ne diyecektim ki?

Selam, erkek kılığına girip seni kandırdığım için özür dilerim. Bazı sebeplerim vardı. Bu arada, bu hâldeyken benden nasıl hoşlandın ya? Bu kadar mı yokluktaydın?

Alnıma sertçe vurdum. "Aptallaşma ya! Şakaya vurmanın sırası mı?!"

Ayağımla yerde ritim tutmaya başladım. Önce yüz yüze mi görüşmeliydik? En önemlisi, görüşmeli miydik? Aramızdaki bu şey nereye gidecekti ki?

Ne kadar büyük bir çıkmazda olduğumu görebiliyor musun, sayın sen? Şu an hazreti kim varsa yardıma gelmesi gerek. Alnıma bile 777 yazsam faydası yok gibi.

Diğer mesajlara baktığımda "Değirmenaltı Agaları" grubundan tek bir mesaj bile gelmediğini gördüm. Ben yokum diye konuşmayı kesmemişlerdi tabii, diğer gruplarında konuşuyor olmalıydılar.

Mesaj atmamalarına içerlememiştim. Onları kandırmıştım. Arka planda neler olup bittiğini bilmiyorlardı. Oyun oynadığımı bile düşünebilirlerdi. Aptal yerine kondukları için bana kızgın da olabilirlerdi. Bu sebeptendir ki *nasılsın* gibi bir mesaj görmeyi elbette beklememiştim.

Ama benim hakkımda ne düşündüklerini deli gibi merak ediyordum.

Sanırım en çok Emirhan ve Ümit şoke olmuşlardı. Şükrü, kız arkadaşıyla benim yüzümden tartışmış olabilirdi. Ata'nın en başında benden şüphe ettiğini biliyordum. *Biliyordum lan,* dediğine bahse girerdim.

Ama en önemlisi Başar'la uğraşıyorlar mıydı?

Onun kadar nahif bir adamın, takımın gazabına uğramasından korkuyordum. Onları geçiştirse de içten içe bunu sorun edebilirdi. Benim yüzümden sosyal medyada yediği linç yetmezmiş gibi bir de bununla uğraşıyorsa kendimi daha kötü hissederdim.

Dudaklarımı kemirmeye başladım.

Bir Sonraki Adımımı Tahmin Edemezsin gibi bir oyun oynuyordum sanki. Kendim bile bir sonraki adımımı bilmiyordum.

Evde de durumlar hiç iç açıcı değildi. Annem suratıma bakmıyordu. Çocukken, benim çocuk olduğumu unuttuğu zamanlarda bunu sık sık yapardı. Bu duruma alışık olmakla birlikte içerlemeyi bırakalı da çok oluyordu. Annemle neden anlaşamıyorum diye düşünmeyi çoktan kesmiştim. Ama bu hâli canımı sıkıyordu. Sanki elin adamı uğruna kendimi başka bir kılığa sokmuşum ve açığa çıkmışım gibi davranıyordu. Onun oğlu, benim de kardeşim için girdiğim hâl yetmezmiş gibi bir de tüm ülkeye rezil olmuştum. Ama onun tek düşündüğü, *Mahalledekiler ne der?* olmuştu. Benim ne yaşadığımı umursamıyor, üstüne üstlük bana cephe alıyordu.

Öyle bir noktaya gelmiştim ki neredeyse Başar benden hoşlandığı için annemden özür dileyecektim.

Babam ise tamamen yanımdaydı. Bir kere bile bana sitem etmemişti. Direkt olarak onu aramıştım ve o daha eve gelmeden tüm olanları anlatmıştım. Bana her şeyin iyi olacağını söylemiş, dakikalarca teselli vermişti. O olmasaydı tüm bu olanlara nasıl katlanırdım, bilmiyordum.

Bu hâlde olmama sebep olan Kuzey ise en az benim kadar perişandı. Ona olayları anlatmasam da herkes gibi bir sürü video izleyip kendisi öğrenmiş olmalıydı. O günün gecesinde yanıma gelip bana sarılmış ve ağlaya ağlaya benden özür dilemişti.

Benim nazarımda onun suçu yoktu.

Kılık değiştirmeyi ben kabul etmiş, sorumluluğu ben almış, o hâldeyken ben âşık olmuş ve dikkatsizliğim yüzünden ben ifşa olmuştum.

Alt dudağımı ısırdım. Âşık olmuştum...

Ürperdiğimi hissettim. Ve bu karşılıksız değildi. O da bana âşık olmasa bile benden hoşlanıyordu. Bunu düşünmek bile ayaklarımı yerden kesiyordu.

Kendi kılığımdayken bile bana bakmayacağını düşündüğüm adam, erkek kılığındayken benden hoşlanmıştı. Güzel giyinememiştim mesela. Saçlarımı yapamamıştım, sıfır makyaj, perukla ya da şapkayla gezmiştim. Normalde de pek kibar olduğum söylenemezdi ama kendi kişiliğime kıyasla bile kaba bir şekilde davranmıştım. Zaman zaman ona kızmış, onu görmezden gelmiş, hatta onunla tartışmıştım. Buna rağmen benden hoşlanmıştı. Gerçekten ruhumu görmüş olmalıydı. Yoksa bu şekilde anlatınca bile benden hoşlanması imkânsızdı.

Yatağıma sırtüstü uzandım. Ve onu düşünmeye başladım.

Acaba hangi noktada benden hoşlanmıştı?

Herkesin ortasında bağıra çağıra söylediğine göre, ses tonumu ayarlayamadığım o anda şüphelenmeye başlamıştı.

Öpüşümün onu etkilediğini bilmiyordum bile. Evimize geldiğinde her şeyin çoktan farkına varmış olmalıydı.

Tüm noktaları birleştirdiğimizde ise eğer anlamasaydı ona aptal diyebilirdik. İyi rol kesmiş olsam da diğerlerinin anlamaması bile anormal geliyordu bana. Erkeklerin detaylara dikkat etmemesi şaşırtmamıştı tabii.

Acaba şu an ne yapıyordu?

Saate baktım. Antrenmandan çıkış saatinin geldiğini gördüm. Duş alıp hemen evinin yolunu tutmuş olmalıydı. Dışarıda yemek yemeyi sevmiyordu. Eve gidip kendisine mantarlı bulgur pilavı yapacağını tahmin ediyordum. Her şeyi olduğu gibi onu da maydanozsuz yiyemezdi. Yemekten sonra çok şişmediyse kahve falan içerdi ama çok yediyse sodayla geçiştirirdi.

Kıvırcık saçları gözümün önünden gitmiyordu. Adımı söylerkenki ses tonu, karşımda *her kimsen* diye haykırışı, elimi göğsüne koyması.

Gerçek aşk böyle bir şey miydi, sayın sen? Gerçek aşk, hangi kılıkta olursan ol, neye bürünürsen bürün seni bulur muydu? Üstelik sen, seni bulmasın diye uğraşırken.

Korkumu bastırmakta zorlansam da bu gerçeklikten kaçamayacağımı bildiğim için Twitter'a* girdim. Hâlâ gündemde miyim acaba diye düşünürken kendimi dördüncü sırada buldum.

#kadınkılığındasapıkerkek

Bu hashtag'e her baktığımda kendime üzülüyordum. Erkek kılığında olmama rağmen kadın kılığına girdiğimin sanılması yetmezmiş gibi bir de adımı sapığa çıkartmışlardı. Yazılanları okudukça ağzım hayretler içerisinde açık kalıyordu.

@uzaydanbirkisi: Tabii buldu bizim yakışıklı bebeleri hemen aralarına sızmış ne günlere kaldık yarabbim

@selingungor: Hadi tüm takımı kandırdı bunu anladım da bu şahıs nasıl Başar'ımızı kendine âşık etti? Büyü falan yapmış olmasın?????

Benden hoşlandığını alenen itiraf eden bir adama, kadının biri *Başar'ımız* diyordu. Bu kadına başka bir kullanıcı cevap vermişti:

@pasagonlumegore: Kesinlikle katılıyorum sana. Soyunma odalarına girip çıkarken yapmıştır kesin. Baksana şu fotoğraflara kız mı erkek mi belli değil değişik bir cins

Beni ruhsal çöküntüye sokan bu fotoğraflar lise yıllarıma aitti. Kimlik karmaşası yaşadığım ergenlik zamanlarımda Metallica fanıydım. Gözlerime koyu renkli kalem çeker, pırasa saçlarımı yüzümü kapatacak şekilde açık bırakır, kopkoyu renkte kıyafetler giyerdim. Annemin bir ara kedi yediğimi düşüneceği bir tarzda yaşadığım bu harika zamanları unutmuştum. Fakat internet unutmazdı. Gün yüzüne nasıl çıktığını bilmediğim fotoğraflar şu an tüm sosyal medya platformlarında dolaşıyordu.

* Twitter, Temmuz 2023'te resmî adıyla "X" olmuştur. -ed.n.

Okulda kaloriferin önünde elimle yüzümü kapatıp çekildiğim fotoğrafa bakarak, "Annemin dediği kadar varmışım aslında..." dedim kendi kendime.

Başar'ın, hatta tüm takımın bunları gördüğüne emindim. *Rezillik* demek artık yeterli gelmiyordu. Tamamen çamura batmışım gibi hissediyordum. Eğer onlar yanımda olmak isterse onları da bataklığıma sürüklerdim.

@sivasli59: bu kardeşimizin zihinsel bir engeli olabilir mi? Eğer öyleyse yardım etmek isterim

@birampul: Ben de elimden gelen yardımı yapmaya hazırım. Besbelli ki bir sıkıntısı var. Yoksa kim böyle bir şey yapar ki? Yazık valla ne günlere kaldık

@karasevdafan: herkes kızı linçlemiş ama bu basketbolcu abi de az değil baksanıza nasıl bakıyor

Kara Sevda fanı olan kardeşim haklıydı. Başar videoda, elinden kaçmaya çalışan bir kelebeği incitmeden tutmaya çalışır gibi bakıyordu bana.

Bir anda kendimi silkeledim. Kelebek ve benim alakam sıfır bile değildi. Ne zırvalıyordum ben? Tüm yaşananlar beni kelebeğe değil, amibe falan çevirmişti. Zira tek bir beyin hücresiyle yaşamıyor olsam böyle cümleler kurmazdım.

En son baktığım tweetin aldığı beğeni sayısını görünce telefonu sapıtıp attım.

@hepdegirmenaltiyla: Bu kişi yüzünden takımın tüm motivasyonu düşecek, özellikle Başar'ın. Adamın son maçta enerjisi falan kalmamıştı zaten, bir de üstüne herkes onlardan bahsetmeye başlayınca kafasını falan toplayamaz. Bu sezon takımdan iyi bir şey bekleyen varsa hiç beklemesin. Bir kadın geldi ve yine her şeyi mahvetti.

Kafamı mermere sürtmek istiyordum. Ben takım için kendimden vazgeçerken herkes benim adımı takımı bozana, şirrete, haine çıkartmıştı. Tüm emeklerim safi ziyan olmuştu.

Sosyal medyadan sallamak çok kolaydı. Tabii ki kimse olayın iç yüzünü tamamen bilemezdi. Bu sebeple de *acaba mı* diye düşünmeden hakkımda paylaşım yapmamaları gerektiğini düşünüyordum.

Stresten tırnak etlerimi yemeye başladım.

Aslında derdim kendim değildim. İnsanlar benim için makaleler yazsa bile umursamazdım.

Ama o umursardı işte. O nahifti, ince düşünceliydi, hassastı. İşiyle ilgili gelen kötü bir yorum onu alaşağı ederdi. Ve buna sebep olan kişi de onun en iyi yerlerde olmasını isteyen kişiydi. Yani ben.

Telefonumu elime aldım. Onu aramalı mıydım? Ne kadar kaçabilirdim ki? Bir şekilde yüzleşmem gerekiyordu. Ve tüm bu yaşananların sebebini bilmeliydi. Bunu hak ediyordu.

Rehberde adını buldum. Gözümü kapatıp üstüne tıklayacağım sırada telefonum yüksek bir sesle çalarak yerimde sıçramama sebep oldu.

Beni aramasını beklemediğim o kişinin adını ekranda gördüğüm sırada kalp krizi geçiriyorum sandım.

Koç, kapatmadan ısrarla aramaya devam ediyordu.

2. PAS

"Alo," dedim. Ama bu, hayatımdaki en zor telefon açışımdı. Kendi sesimle mi yoksa rol yaparak mı konuşsam diye karar veremediğim anda son tercihim kendi sesim olmuştu. Birkaç saniye cevap gelmedi. Ekrana baktım ve telefonun hâlâ açık olduğunu gördüm. Boğazımı temizledim. "Koç?"

Esas sesimin nasıl olduğunu merak edip mi aramıştı? Ya da bunca olaya rağmen hâlâ utanmam var mı diye kontrol etmek için mi? Ya da şu an ne hâlde olduğunu bilmediğim takım için hesap mı sormak istiyordu?

Biraz sonra tok bir sesle konuştu: "Rol yapmaya devam edersin sanıyordum. Bu sefer de beni şaşırttın, Deva."

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Belki de özür dilemem gerekirdi. Onca hafta onu aptal yerine koyduğum için, af dilersem kabul edeceğini sanmıyordum. Koç hataları mazur gören biri değildi. Bu yüzden, beni azarlamak için aramış olmalıydı.

Odanın içinde dört dönüyordum. Kalbim varlığını hatırlatırcasına hızla atıyordu.

"Bir gün bu konuşmayı yapacağımızı biliyordum. Sadece ne zaman olacağını tahmin edemiyordum. Yine de iyi dayandın," dediği sırada tükürüğüm boğazıma kaçtı ve şiddetle öksürmeye başladım. Güler gibi bir sesle, "Sakin ol. Artık iş işten geçti zaten," dedi.

Deve kuşuna uç demişler, ben deveyim demiş. Koş demişler, ben kuşum demiş. Anlayacağın camdan aşağı atlayacağım. Tam olarak o noktadayım.

"Siz öncesinde..." dediğim sırada lafımı kesti.

"Seni gördüğüm ilk andan beri biliyordum, Deva." Ağzım açık kalakaldım. Neden, nasıl, ne sebeple gibi sorularım vardı ama şaşkınlıktan soramıyordum. Ne demek biliyordu? Ve ne demek susmuştu? "Beni aptal yerine koymanızı bir kenara bırakacağım. Artık mevzu o değil. Sezai'yi yakından tanıyorum. Onun bir kızı bir de oğlu olduğunu biliyordum. Seni, babanın yanında birkaç defa gördüm. Eğer etrafa attığın meraklı bakışların olmasaydı, en başından dikkatimi çekmezdin, Deva. Ama sen kulübe her geldiğinde sanki hayalindeki dünyanın içinde yaşıyormuş gibi bakıyordun. O bakışların aynısını tanıştığımızda gördüm. Ne duruşundan ne ses tonundan ne de hareketlerinden anlamadım. Ne yaparsan yap gözlerindeki değişmeyecek olan o ifadeden anladım."

Zorlukla yutkundum. "Anladığınızı neden söylemediniz?"

Onu gülerken pek sık görmesem de ses tonundan gülümsediğini anlayabiliyordum. "Önce takım sonra da kendim için," dedi. "Baban söylemiş olmalı, yurt dışından teklif aldım. Yakında takımdan ayrılmam gerekecek. Sezai de talihsiz bir zamanda izin isteyince elimde kalan tek kişi sen oldun. Gözlerinde yanan ateşi görünce bu işin altından kalkabileceğini anladım. Babanın söylediğine göre takımı tanıyordun, basketbola hâkimdin ve bu alandan mezun olmuştun. En iyi seçeneğim sendin ve benim seni kabul etmekten başka şansım yoktu. Seninle tanışınca da bu işi hakkıyla yapacağından emin oldum. Sen bana çıkmazın içindeyken gelen mucize gibiydin. Bu yüzden oynadığın oyuna göz yummak zorunda kaldım."

Adımlarım durdu. Yatağa oturdum. Aynadaki yansımama baktım. Yüzümdeki ifade hiçbir şey düşünmeyen bir insanın bakışları gibiydi. Alık gibi, bomboş bir şekilde bakıyordum.

"Ben çok şaşkınım," dedim.

"Haklısın. Kimse benim bunu bilip susacağımı tahmin etmezdi. Açık konuşmak gerekirse talihsiz bir durumun içinde olmasam asla kabul etmezdim de. Hem takımın itibarı için hem de senin yaşayacakların için."

Çekinerek, "O zaman bana kızmak için aramadınız?" diye sordum.

"Başka bir şey için aradım ama sana kızmam da gerekiyor. O gün maçta yaşanan olay hiç hoş değildi. Şu an herkes bizi konuşuyor. Kime neyi açıklayacağımı şaşırdım... Bende de hata var. Başar'ın senden hoşlanacağını tahmin edemezdim elbette ama senin de ondan hoşlanma ihtimalini düşünmem gerekirdi."

"Ben... Benim... Yanlış düşünüyorsunuz."

"Seni orada gördüm, Deva. İnkâr etme sakın," diye kestirip attı. "Videoları izleyen herkes anladı. Başar'ın hisleri karşılıksız değildi," dedi. Bir daha Başar'ın karşısına çıkmamam için bana para mı teklif edecekti bu adam? Beni neden aramıştı ki? "Olan oldu ve benim müdahale etme gibi bir hakkım olmadığı için bu konuda yorum yapamayacağım. Takımı etkileyecek bir şey yaparsanız o noktada dâhil olurum. Aksi hâlde, aklı başında olduğuna inandığım iki insansınız; bundan sonra ne yapacağınız kendi tercihiniz."

Tekrar ayağa kalktım. Odanın içinde koşarcasına yürümeye başladım. Bundan sonra ne söyleyecekse hoşuma gitmeyecekmiş gibi hissediyordum.

"Ben seni başka bir şey için aradım."

Aha! Biliyordum! Kesin beni mahvedecek bir şey söyleyecekti.

Delirmiş gibi odayı tavaf ediyordum. Şu an ihtiyacım olan tek şey İsrafil aleyhisselamın üfleyeceği bir sur sesiydi. Beni başka bir şey kurtaramazdı.

"Biraz önce babanla da konuştum. Bu konuyu seninle ben konuşmak istediğim için bana anlayış gösterdi." Cenaze

namazımın hangi camide kılınmasını istediğimi soracaktı herhalde. Teşvikiye Camii'ni tercih ederdim. Bunca olaydan sonra ünlü sayılırdım. Tanınmış her insan gibi ben de o soğuk mermerde boylu boyunca uzanmayı hak ediyordum sonuçta. "Atalarla başınıza bir iş almışsınız. Senin arkadaşın için tekinsiz bir tiple uğraşmak durumunda kalmışlar. Şimdi ise başlarına iş açılmış. Bu konuda yardımına ihtiyacımız var gibi duruyor."

Gözlerim irileşti.

Her şeyi bekliyordum ama bunu duymayı beklemiyordum. Mert onların başına bela mı olmuştu? Allah'ın denyosunun uğraşacak işi mi kalmamıştı da benim takımıma bulaşıyordu? Elbette bunun sorumlusu bendim.

Takıma verdiğim zarar yetmezmiş gibi bir de bu çıkmıştı.

Derin bir nefes aldım.

Yardımına ihtiyacımız var mı demişti?

İhtiyacımız.

Çoğul eki.

Onların.

Takımın.

Başar'ın.

Bir sonraki karşılaşmamız beklediğimden daha kısa bir sürede olacak gibi görünüyordu.

Etrafımın farkında olmaya başladığımdan beri, bazı zamanlarda annemin bakışlarını fark eder olmuştum. Nefret ağır kaçar, öfke az kalırdı. Adını koyamadığım bu bakış beni rahatsız ediyordu.

Aldırış etmemeye çalıştım.

Babam hafif yüksek bir sesle, "Nereden bulaşırsınız böyle tiplere, anlamam. Bir de akıllıyım diye geçinirsiniz," dedi. Bir bana bir de *edep kadın* olarak koltuğun köşesinde büzüşerek oturan Merve'ye bakıyordu. Merve ellerini bacaklarının arasına sıkıştırmıştı. Onu tanımasam dünyadaki en edepli insan olduğunu

düşünürdüm. *Bella* kılığına ben girmiştim sanki. "Başımızda az iş varmış gibi bir de Mert denen soytarıyla uğraşacağız. Ah kızlar, ah!" dedi babam sinirle. Aslında sakin bir adamdı. En azından yarım saat önceye kadar öyleydi. Fakat şimdi burnundan soluyan bir boğaya dönmüştü. "Bazen sizden ne köy olur ne de kasaba diye düşünüyorum!"

Sayın sen, bir yandan babamın bu söylediğine içerlerken bir yandan da içimden Murat Dalkılıç'ın *Kasaba* şarkısını söylüyordum. *Söz veremem yarına, bana senden ne köy olur ne de kasaba!*

Fark edeceğin üzere, pek iyi değildim.

Merve kırılgan bir sesle, "Sezai amca, Deva'nın bir suçu yok. Lütfen onun üstüne gitme. O sadece bana yardım etmeye çalışıyordu," dediğinde, arkadaşımı yalnız bırakmamak için hemen atıldım:

"Takımdan yardım almak benim fikrimdi!" dedim, *Cesur Yürek* edasıyla. Babam bana *iyi halt yedin* der gibi baktı. "Baba, Allah aşkına nereden bilecektim böyle olacağını? Bilsem yapar mıydım?"

Annem yüksek bir sesle cıkladı. "Ben biliyordum böyle olacağını. Başımıza iş açacağız dedim, dedim de kimse beni dinlemedi. Şimdi herkesin dilinde biz varız. Herkes Deva'yı konuşuyor. Ele güne maskara olduk. Bir de takıntılı âşığımız çıktı. Hangi hareketimiz doğru ki bu eğri olmasın? Mayası bozuk, mayası..."

Anneme aramızı bozacak karşılıklar vereceğim sırada babam elini kaldırarak beni susturdu, kendisi konuştu:

"Gülsima, yeter artık. Deva'nın o kılığa girmesi benim suçumdu. İşimi gücümü ona emanet edip babamdan kalan arsayı satmaya gitmeseydim Deva bunları yaşamazdı. Akıllı düşünemeden..."

Annem alıngan bir edayla ayağa kalktı. Hırkasını bedenine sıkıca sardı. Bana, suçlu olduğumu gözleriyle söylemek isteyerek bakıyordu. "O arsanın satılması da içimde bir yara oldu. Kuzey'e belli etmeyeyim diyorum ama içime öyle bir oturdu ki anlatamam," dedi. Kendi oğlu için neler yaptığımı görmezden gelip Kuzey'e en ufak bir laf bile etmemişti. Etmesini de istemezdim tabii. Ama konu ben olsam, o arsayı satmak şöyle dursun, beni borcumla beraber yerin dibine sokardı.

Babam üzgün bir şekilde omuz silkti. "Evlat için yapılmayacak şey yok. Senin de bir tane evladın yok. Yeter artık kıza laf etme. Keyfimizden yaşamadık bu olanları," dedi.

"Zaten ben ne desem boş. Doğmadan önce, *evladım olsun* diye dua ediyordum. Bilseydim *hayırlı bir evladım olsun* diye dua ederdim. Bence de yeter artık," deyip, salondan çıkarak kapıyı sertçe kapattı.

Artık ona diyecek bir şeyim kalmamıştı. Evladı olmamı istemediğini bir tartışmamızda söylemişti. O zamandan beri bu tarz konuşmaları umurumda olmuyordu. Yaram zaten açıktı, daha fazla kanaması canımı yakmıyordu.

Merve yanıma yaklaştı ve elimi sıkıca tuttu. "Özür dilerim, Deva. İşlerin buraya geleceğini tahmin edemedim."

Hafifçe omuz silktim. "Bilemezdik," dedim.

Babam karşımıza geçti, ellerini arkasında birleştirdi. Merve'ye, "Kızım, sen şu çocukla konuşsan faydası olmaz mı?" diye sordu.

Merve kafasını hızlıca sağa sola salladı. "İnan bana işler daha kötüye gider, Sezai amca. Bu benim suçum, biliyorum ama elim kolum bağlı benim de."

Mert denen zırtapoz işleri sarpa sardırdığı için Merve'nin yapabileceği bir şey yoktu. Konu artık Merve değildi. Bizim çocuklar Mert'in damarına bastığından, olanlar olmuştu. Ata, babası sayesinde Mert'in babasına ulaşmış ve kulağını çekmesini

söylemişti. Babası, Mert'i uyarmıştı. Fakat az gelmiş olacak ki oğlunun elindeki imkânları da almıştı. Ve onu bize musallat olacak noktaya getirmişti.

Dün gece takımın karşısına çıkan Mert ve arkadaşları arasında bir kavga yaşanmıştı.

Ve bunun sorumlusu bendim.

"Bu çocukların karakolda değil, antrenmanda olmaları gerekiyor," dedi babam. Ne yapacağını bilemezmiş gibi bakıyordu. "Bana yardımcı olun. Bu çocuk çok bilenmiş bizimkilere. Bir süre özellikle Ata'nın peşini bırakmayacak gibi duruyor. Gözler de takımın üstündeyken böyle bir şey yaşanması çok kötü oldu."

Aniden yerimde doğruldum. "Gördün mü onları? Konuştun mu?" diye hızlıca sordum.

Babam kafasını aşağı yukarı salladı. "Evet," dedi sadece.

Yaşananlardan ötürü Koç, babama iki hafta daha izin vermişti. Kendisi yurt dışına gidene kadar takımla ilgilenecekti, sonrasında işi babam devralacaktı. Bu sebeple de babam takımı göreli iki aydan fazla oluyordu.

"Nasıllardı? Beni sordular mı?"

"Karakolda gördüm onları, Deva. Bir düzine adamla kavga etmişlerdi. Kimsenin seni soracak durumu yoktu. Gözleri beni dahi görmüyordu." Ağzında bir bakla olduğunu bilecek kadar babamı tanıyordum. "Sadece..." diye devam etti. "Başar, *iyi mi* diye sordu."

Heyecanımı belli etmemeye çalıştım. "Sen ne cevap verdin peki?"

Kestirip atar gibi, "Şimdi zamanı değil dedim," dediğinde omuzlarım düştü. "Daha büyük bir problemimiz var. Kimsenin başına iş açılmadan bu olayı çözmemiz gerek. Anlıyorsunuz, değil mi?"

İçimde beni felakete sürüklemeye hazır olan bir yangın vardı. Bu sebeple babamdan görmeye alışık olmadığım suçlayıcı bakışlara daha fazla dayanamadım. Ona halledeceğimi söyleyerek

salondan çıktım. Merve'yle beraber odama geldiğimizde bir süre sessiz kaldık. Fakat içim içimi yediği için bu uzun sürmedi.

"Değirmenaltı benden nefret ediyor," dedim. Merve telefonundan kafasını kaldırdı, *saçmalama* der gibi bana baktı. "Nefret etmemeleri için tek bir sebep söyle. Onları aptal yerine koydum, herkese rezil ettim, kandırdım ve kaçtım. Üstüne üstlük arkadaşıma yardım ettikleri için bir de başlarını belaya soktum. Bu noktadan sonra iyi bir çalışma programı hazırlıyorum diye beni sevmeye devam etmezler herhalde."

Merve elini bana doğru uzattı. "Orada bir dur, aşkım. Orada bir dur ve mantıklı düşün. İşlerin bu noktaya geleceğini senin de bilemeyeceğini anlıyor olmalılar. Mert konusunda suçlu benim. Ne? Bana böyle bakma. Senden yardım istemesem Başar'a sorar mıydın? O yüzden bunu bir kenara koyuyorum. Bu konuya sonra geleceğiz. Söylediğin diğer şeyler için tek bir çözüm var."

Hızla yerimde doğruldum. "Nedir? Nedir? Nedir?"

Kollarını göğsünde birleştirdi ve bana sırıtarak bakmaya başladı. "Onlarla yüzleşmek."

Yüksek sesle ofladım. "Bu nasıl benim aklıma gelmez ya? Ne kadar da akıllısın sen. Bir daha öneride bulunma lütfen. Beyninin ziyan olmasını istemem," diyerek ona ters ters baktım.

Merve söylediklerime aldırış etmeden yanıma oturdu. "Kaçmak istemeni anlıyorum, kuzum. İlk olarak ne tepki vereceklerinden korkuyorsun. Kendini o takımın bir parçası olarak gördüğünü biliyorum. Seni sormamaları, kimsenin yazmaması seni bu yüzden yaralıyor. Arkadaşların onlar senin. Oynadığın oyundan dolayı seni sildiklerini düşünüyorsun. Bak, bunun için bir şey söyleyemem. Belki gerçekten zorlarına gitti ve seni sildiler. Belki de onlar da arkadaş olduğunuzun farkında ve senden bir açıklama bekliyorlar. Herkes en azından bir açıklamayı hak eder. Sen cesur bir kadınsın. Karşılarına çık ve yüzleş."

Derin bir iç çektim. "İstiyorsan sen de gel. Hayat kadını Bella'yı özlemişlerdir belki," diye alaya aldım.

Güldü. "Aptal," diyerek koluma vurdu. Beni göğsüne çektiğinde kendimi ona bıraktım. Saçlarımla oynarken konuşmaya devam etti: "Aylık programlarını sen yapmıştın, değil mi? Nerede olacaklarını biliyorsun. Eğer dersen ki hepsiyle aynı anda yüzleşemem. Önce Başar'la konuşmayı dene."

"Sen bu kadar ciddi konuşmazdın..."

"İşler hiç bu kadar ciddiye binmemişti. Mert sandığınızdan da manyak biri, Deva. Senden yardım istemek tamamen benim aptallığımdı. Seni bu işe dâhil etmemeliydim."

Kolunu tuttum. Kafamı kaldırıp gözlerine baktım. "Sen benim dostumsun, Mernet. Yine olsa yine senin için aynı şeyi yaparım. Mert pislik olduğu için kendini suçlama."

Kendinden emin bir sesle, "Bu işi çözeceğiz," dedi. Yüzüme doğru yaklaştı. "Ama önce senin onlarla yüzleşmen gerekiyor. Eğer *ben yapamam* diyorsan, inan bana karşılarına Bella olarak çıkmaktan gram gocunmam..."

Aralanan dudaklarımla ona şaşkın bir şekilde baktım. "Beni tehdit mi ediyorsun?"

Pervasızca omuz silkti. "Twitter'ın yeni bir gündeme ihtiyacı var. Sıradaki trend topic benim, bebeğim!" deyip kahkaha attı.

"Senin dur durağın yok mu be kadın?"

Yanağımdan çapkın bir makas aldı. "Durağım var da durduranım yok be güzelim."

Başımı yeniden onun göğsüne yasladım.

Haklı olduğunu biliyordum. En başında, takımla olmasa bile Başar'la konuşmam gerekiyordu. Bunu ona borçluydum.

Bunu ona ve ona olan sevgime borçluydum.

Yarın ilk iş onun karşısına çıkacaktım.

3. PAS

Koşulsuz sevilmek.
Sevilmek de bir rızık sonuçta.

Koşulsuz sevilmek ise tarifi olmayan bir his.

Buradaydım. Değirmenaltı Spor Kulübü'nün tabelasının tam altında duruyordum. Yine. Ve yeniden.

Onunla yalnız konuşmayı düşlemiştim. Evinin önünde bekleyebilirdim, ansızın karşısına çıkabilirdim ya da bir mesajla gelmesini rica edebilirdim. Ama bu benim karakterime ters düşüyordu.

Her zaman mücadele ederek büyümüş biri için alelade bir yüzleşme basit kalıyordu. Mizacım buydu benim. Her şeyi karmaşıklaştırmak zorundaydım. İnsanları zorlamam gerekiyordu. Ama öncesinde kendimi karşı cephede ter dökerken bulmalıydım. Çünkü... Çünkü ne kadar zorlarsam o kadar çabuk kaçacaklarını biliyordum. Bir yanım beni çepeçevre sarmalarını isterken bir yanım benden köşe bucak kaçmalarını istiyordu. Kendimle ne kadar barışık olsam da içten içe kendime katlanamadığım çok an oluyordu. Onların benden kaçmasını bir sebebe bağlamak için savaş veriyordum. O zaman kaybedişimin yarası daha hızlı kabuk bağlıyordu.

Bundandır ki o beni koşulsuz sevdiğinde yalpalamıştım.

Karşısına çıkacağım an için tüm zırhımı kuşandığım bu er meydanını seçmiştim. Burada başlamıştı. Bitmesini değil, bir ömür devam etmesini istiyordum.

İçeriye doğru bir adım attım. Kılık değiştirmiş Deva, kart göstermeden içeri girebiliyordu. Fakat gerçek hâliyle geldiğinde öyle olacağını sanmıyordum.

Evet, yanlış anlamadın. Onların karşısına ilk defa kendi hâlimle çıkıyordum. Bu anı senin kadar ben de çok bekledim. Bu sebeptendir ki ellerim titriyordu.

Upuzun, pırasaya benzeyen saçlarım hiçbir şekilde gizlenmeden belime kadar uzanıyordu. Rahat bir şeyler giymek istesem de Merve'nin bitmek tükenmek bilmeyen ısrarıyla üstümde pek de benim tarzım olmayan açık mavi renkte bir kazak vardı. Kot pantolonum ve superstar'ımla kendimden çok da farklı değildim. Çantam her zamanki gibi çapraz bir şekilde takılıydı. Gerginlikten çantanın kulpunu sıkı bir şekilde tutuyordum.

İçeri girdiğim ilk anda danışmadaki Halit abiyle göz göze geldim. Yüzündeki şaşkınlığı gördüm. Beni hemen tanımıştı. Kafamla verdiğim selamı aldı ve kumandaya basarak benim için kapıyı açtı. Tüm Türkiye gibi onun da olanlardan haberi olmalıydı.

Göğsüm hızla inip kalkıyordu. Kendimi dizginlemeye çalışıyordum. Takımın antrenman yaptığını düşünerek sahaya doğru ilerlemeye başladım.

Koridorda yanımdan geçen insanların bakışlarına aldırmamaya çalışıyordum. Her yerde hem kadın hem de erkek hâlimi gördükleri için yüzüme aşina olan bu insanlar için merak konusuydum. Sokakta, otobüste, yolda giderken de bu bakışları görmüştüm. Koca bir takımı kandıran bu kız ilgilerini çekiyordu.

Bir nevi ünlü sayılırdım.

Rezil ve ünlü.

#youTurkeyversion

İçeri girmeden önce derin derin nefesler aldım. Seslerini duyuyordum. Her zamanki gibi birbirleriyle uğraşıyorlardı. Ağız dalaşlarını duyunca, dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı. Sinan'la uğraşan Emirhan'ın sesi sayesinde biraz da olsa gevşedim.

Bir şey değişmemişti.

Ya da öyle olmasını umuyordum.

Birkaç adım sonra artık görüş açıma girmişlerdi.

Hepsi terli terli koşturuyordu. Benim ayarladığım şekilde takımlara ayrılmışlardı. Ayakkabılarından çıkan sesler kulaklarıma doluyordu. Topa şiddetle vuruyorlardı. Ata topun hâkimiyetini kaybedince Şükrü atağa geçti. Ata sol elini hâlâ aktif kullanmamakta ısrarcıydı. Ahmet dizi bandajlı olmasına rağmen kendini zorluyordu. Ümit'in çakırkeyif olduğunu bu mesafeden bile anlayabiliyordum.

Hepsi bir yanaydı... Başar Korkmaz tüm heybetiyle sahanın ortasında duruyordu.

Endişeli kalbim onun değiştiğini düşünmüştü. Ama hayır, o hâlâ aynı şekilde tüm özgüveniyle oradaydı. Terden alnına yapışan saçlarını savuruyor, topu avucunun içiyle kavrıyordu.

Onu izlemeyi özlemiştim. Çok özlemiştim.

Elinde topla kalakaldığı anda varlığımı fark ettiğini anladım. Kafasını çevirdi. Gözleri beni bulduğu sırada elinden düşen top, tok bir ses çıkartarak zemine çarptı.

Her şeyden önce onun için gelmiştim. Tüm korkularımı hiçe saymış, gerçek hâlimle ama çıplakmışım gibi hissettiğim bu anda, etrafımız kalabalıkken karşısına geçmiştim.

Ya ona çok âşıktım ya da çok aptal.

Salonda derin bir sessizlik oluştu. Tüm bakışları üzerimde hissediyordum. Çantamın kulpunu daha sıkı kavradım. Bana şaşkınlık içinde bakan adamın gözlerinden gözlerimi

ayıramıyordum. Bu yüzden diğerlerinin tepkisini göremiyordum.

Nasıl bulmuştu acaba beni? Bu şekilde garip gelmiş miydim acaba ona? Beklediği gibi miydim yoksa hayal kırıklığı mıydım? Hayalindeki kadın mıydı hoşlandığı, yoksa bu hâlimle de duyguları değişmemiş miydi?

Mimiklerini anlayacak kadar onu tanıdığımı sanıyordum. Şu an, yediği bir şeyin tadını çözmeye çalışmıyorsa eğer, pek de doğru anladığım söylenemezdi.

Yutkunduğunu gördüm. Gördüğünü kabul etmek ister gibi, gözlerini birkaç defa kırptı.

Ümit'in, "Lan?!" diye bağırmasıyla kendime geldim. Ağzı açık kalmış bir şekilde bana bakıyordu. Sanki diğerleri görmemiş gibi parmağıyla beni işaret etti. Yerinde zıplıyordu. "Lan! Lan, bu bizim oğlan!"

Bizim oğlan.

Bu söylediği boşluğuma geldiği için güldüm. Hatta o kadar boşluğuma geldi ki kahkaha atmaya başladım. Diğerleri de bana eşlik edince salonda hepimizin kahkahaları yankılandı. Sinirim boşalmışçasına gülmek tüm gerginliğimi alıp götürmüştü.

Emirhan yanıma yaklaştı ve beni dikkatle inceledi. Bunu etrafımda dönerek yapması garip hissettiriyordu. "Devo? Sen misin bu?" dedi.

Ahmet, "Oha! Cidden Deva lan bu! Deva kadın olmuş!" deyip beni incelemeye başladı. "En başında kadınmış yani! Ama buna da oha, çüş, yuh!"

Ata gülümseyerek bana bakıyordu. Pek yakınımda sayılmazdı. Kısık gözleriyle anlamaya çalışıyordu. "Deva, sensin, değil mi? Yine hatlarda bir karışıklık olmasın?"

"Evet," diyebildim sadece.

Bu anda Başar'ın kaşları havalandı, gözleri irileşti. O da bu anı kafasında defalarca yaşamış olmalıydı. Yine de düşünmekle yaşamak bambaşka şeylerdi. Onun da bunu fark ettiğini gözlerimle görebiliyordum.

Kendi sesimle ilk söylediğim kelime buydu.

Evet.

Evet, ben Deva'yım.

Evet, buradayım.

Evet, sana, size her şeyi açıklamaya geldim.

Evet, size bir özür borçluyum.

Ve evet, mecburdum.

Eliyle ağzını kapatarak, "Sese bak! Anasını satayım, oha!" dedi Emirhan. "Lan, biz bu numarayı nasıl yedik, oğlum? Kafamıza sokayım!"

Ümit, "Bizi *hastayım* diyerek kandırdı. Kim iki ay hasta olur? Aptallar kulübü müyüz biz?" diye sordu. Eğildi ve aşağıdan bana baktı. "Hasiktir lan!" dedi ama neye dediğini anlayamadım.

Herkes yavaş yavaş bana doğru yaklaşırken bir şey söylememi bekliyordu. *O* ise olduğu yere çakılmış gibi durmaya devam ediyordu. Ne gülüyor ne hareket ediyordu ne de gözlerini benden ayırıyordu.

Bakışları beni gafil avlasa da dik durmaya çalıştım. Etrafımda çember oluşturan bu insanlarla haftalarımı beraber geçirmiştim. Onlar bunu kabul eder miydi, bilmiyordum ama ben takımdan biri olduğumu düşünüyordum. Bu sebeple konuşmak ve onları içine soktuğum karmaşanın sebebini açıklamak boynumun borcu olmuştu.

Etrafıma dizilmişlerdi. Ve sanki hayvanat bahçesinde nadir görülen bir hayvanı izliyor gibi bana bakıyorlardı.

"Selam," dedim. Sesim tahmin ettiğim gibi güçsüz çıkmıştı. Çünkü Başar birkaç adım ötemdeydi. Ama sanki nefesini

boynumda hissedeceğim bir mesafede duruyordu. "Selam!" dedim, bu sefer gür bir sesle. Hepsinin yüzünde adını koyamadığım bir ifade vardı. "Biliyorum, bu çok garip bir durum. Tüm yaşananlar için sizden özür dilemek istiyorum." Ayakkabımdan saçlarıma kadar dikkatle bakıyorlardı bana. Onlar için yeni bir türdüm. Kendimi rahatsız hissetmiyordum. Aksine, evime gelmiş gibiydim. Gülümsemeye çalıştım. "Ama öncesinde Başar'la konuşmam lazım."

Tabiri caizse hepsi ağzı açık ayran budalası gibi bana bakıyordu. Sosyal medyadan karabibere alerjim olduğunu bile öğrenmiş olmalıydılar. Kadın hâlimi de öncesinde fotoğraflarda gördüklerine emindim. Fakat sanki şu anda ifşa olmuşum gibi bakmaya devam ediyorlardı.

Başar bize doğru yaklaştığı sırada Ümit kollarını iki yana açıp, "Ne dersem kelimeler kıyafetsiz... çıplak," deyince gülüşmeler oldu. "Hayatımın şokunu bir kere daha yaşıyorum. Devo? Bizim oğlan aslında kızmış, oğlum. Günde yüz defa tekrar etsem de inanamayacağım bir gerçek. Lan... kadın, adam! Allah seni ne yapmasın ya! Sen fıttırmış olmalısın."

Emirhan parmağıyla beni işaret etti. "Saçı falan varmış lan." Gözleri göğüslerime doğru kaydı ama hemen yeniden yüzüme çıktı. Kafasını sağa sola salladı. "Tövbe estağfurullah..."

Şükrü bana baktı, baktı, baktı ve büyük bir inanmışlıkla, "Biz harbi malmışız!" dedi. Diğerleri de onu onayladı.

"Lan harbi kadın! Robot falan demişlerdi de ben bir inanır gibi olmuştum," diyen Sinan'ın kafasına geçiren Yasin, "Yakından daha çok kadın gibi," deyince suratımı buruşturdum.

Başar sonunda onları hafifçe kenara itip yavaş adımlarla yanıma geldi. Gözleri üzerimde hızlıca dolandıktan sonra hafif yüksek bir sesle, "Bize biraz izin verin, beyler," dedi. Bakışları bir an olsun yüzümden ayrılmıyordu. "Sonrasında incelemeye devam edersiniz."

Onun bu söylediğiyle takım -zor da olsa- beni izlemeye son verdi. Sahayı terk etmeleri, incelemeye devam ettikleri için uzun sürmüştü. Ata en sonunda Ümit'i omzuna atıp çıkarmak zorunda kalmıştı.

Sonunda onunla yalnız kalabilmiştik. Elimi kolumu koyacağım yeri şaşırmıştım. Oturmam için tribünü işaret edince seve seve kabul ettim ama onun ayakta durup beni izleyeceğini düşünmemiştim. Kollarını göğsünde bağladı ve bana üstten üstten bakmaya başladı.

Konuş der gibi bakıyordu ama ben ağzımı açamıyordum.

O beni gerçek hâlimde görüyordu. Ama ben de en az onun kadar ilgiyle izliyordum onu. Aklından geçenleri okumak için nelerden vazgeçmezdim ki.

Dudaklarımdan ilk dökülen ilk şey, "Nasılsın?" oldu. En merak ettiğim de buydu.

Bana asırlar gibi gelen saniyelerden sonra yorgun bir sesle, "Deniyorum," dedi.

Ucu açık cevabı daha da gerilmeme sebep oldu.

Beni unutmayı, benden nefret etmemeyi, anlamayı, düşünmemeyi, iyi olmayı, hiç yaşanmamış gibi davranmayı, onca lince katlanmayı... yüzlerce şeyi deniyor olabilirdi.

"Özür dilerim, Başar. Her şey için." Kafamı iyice kaldırdım ve gözlerinin içine baktım. Sesli bir nefes verdim. "En önce, o akşam arkamı dönüp gittiğim için... İtiraf etmekten çekinsem de..."

"Sesin..." diye mırıldandığını duydum.

"Ben korktum," diyebildim.

Kaşları çatıldı. Kafasını sağa sola salladı. Yalandan güldü. "Korktun?" diye sordu. "Gerçekler ortaya çıkınca yaşananlardan mı yoksa hislerimden mi? Hangisinden korktun, Deva?"

Hızlıca, "Kötü etkilemekten!" dedim. Fakat bu daha da canını sıktı.

Yüzünü sertçe sıvazlarken yine bir şeyler mırıldandı. Bu sefer ne dediğini anlayamadım. Bir anda, "Artık kandırma beni. Ben şu an gözlerimi senden alamıyorum. Bundan mı korktun mesela?" demesini beklemediğim için bocaladım.

Ayağa kalkıp tam karşısına geçtim. "Başar," dedim ama sözümü kesti:

"Ben seni gördüm, Deva. Bunu kabullenmek sana zor geliyor, anlayabiliyorum. Ben o peruğun arkasına gizlenmiş kadını gördüm. Senin yanında nasıl hissettiğimi fark edince ne kadar afalladım, tahmin edebiliyor musun? Kaç yaşına geldim, kimlerden hoşlandığımı bilecek konumdayken, *bir erkekten mi hoşlanıyorum ben* diye düşündüm. Rol yaptığını anladığım anda hem dünyam aydınlandı hem dünya başıma yıkıldı. Bunun için bir sebep bulmaya çalışıyor, bir yandan da sana kapılıyordum. *Acaba* dedim, *takımı mahvetmek için mi gönderildi?" Saçmalama* der gibi baktım ona. "Doğru evet, bunun mümkün olmadığını Değirmenaltı için yaptıklarını görünce anladım. Sen takımı değil, beni mahvetmek için gelmiştin."

Son cümlesi kalbimi parçaladı sanki.

"Ben böyle olacağını tahmin edemedim," dedim çırpınır gibi.

Kısık bir sesle, "Nasıl?" dedi.

Böyle hissetmeye hakkım olmadığından mıdır nedir bilinmez, ona âşık olduğumu söylemeye cesaretim yoktu.

Umutla benden bir cevap beklediğini görsem de, "Takımı ve seni böyle bir durumun içine sürükleyeceğimi düşünemedim. Bilsem..." dediğimde, sözümü bir kere daha kesti:

"Bilsen gelmez miydin?" derken bana artık hayal kırıklığıyla bakıyordu.

"Özür dilerim, Başar. Sen bunların hiçbirini hak etmiyorsun. Benim yüzümden yaşadığın her şey için tekrar tekrar özür dilerim."

Kıvırcık saçları terden dolayı alnına dökülmüştü. Yanakları ve burnunun ucu kızarmıştı. Ben sahada koşmamıştım ama onunla aynı şekilde göründüğüme emindim. Yerin dibini boylamak istiyorken kıpkırmızı kesilmiştim.

Göğsünde birleştirdiği kollarını açtı. "Peki neden? Günlerdir bunu merak ediyorum? Seni bu kadar pişman eden bu şeyi neden yaptın?"

Zorlukla tebessüm ettim. "Kardeşim için." Kaşları çatıldı. "Ödememiz gereken yüklü bir borç vardı. Babamın takımı böyle kritik bir anda bırakıp gitmesi gerekiyordu. İşinden olmasın diye yerine bakmamı istedi. Bunun için de erkek olmak gerekiyordu. Mecburdum, Başar. Belki uğraşsak başka bir çözüm yolu bulurduk ama bir noktada bunun kader olduğuna inanıyorum. Bu yaşanmak zorundaydı."

Beni duymuyordu sanki.

"Ben hâlâ inanamıyorum. Karşımdasın. Kafanda ne peruk ne şapka var. Saçların gözümü alacak şekilde parlıyor. Sesini ilk defa duyuyorum. Yakınımdasın. Gerçek hâlinle yanımdasın." Bana gerçek değilmişim gibi bakıyordu. "Ama ben sana kendimi çok uzak hissediyorum. Haftalarca beni kandırdığında bile böyle hissetmemiştim. Yaşadığımız her şey bana özelmiş sadece. Ben senin hakkında değil, senin hislerin hakkında yanılmışım. İnan bana insanların söylediği onca şey değil, şu birkaç dakika alaşağı etti beni."

Ona iyi gelmiyordum.

Ne diyeceğimi de bilemiyordum. Kendimi anlatmak istiyordum ama bir anda kelimeler aklımdan uçup gitmişti. Bir şey söylememi bekliyordu.

Kapının önündeki hareketliliği fark ettiği sırada, "Ben..." dedim ama devam etmeme izin vermedi.

Bana son bir kez baktı. Hayal kırıklığı tam karşımda duruyordu. "Seninle konuşmak için bekliyorlardır," dedi ve yavaş adımlarla onların yanına doğru gitti.

Bana hata yaptığımı söyleyebilirsin. Haklısın da. Ama elimde değildi. Alışık olmadığım için yapamıyordum. Ona kendimi kaptırırsam şimdi olduğundan daha çok üzüleceğini düşünüyordum.

Ben onun sevgisini hak etmiyordum.

Hayatta hiçbir zaman oldukları gibi kabul edilmeyen insanlar, ne zaman kendileri gibi olduklarında sevildiklerini görseler, bocalarlardı. Bu bana özgü bir şey değildi.

Arkasından, düşük omuzlarına, yorgun bedenine baktım. Hayatını altüst edeceğimi düşünmemiştim. Bu, adı *Deva* ve ona âşık olan bir kadına yakışmıyordu.

Kendi kendime kafayı yediğim sırada Değirmenaltı'nın bana doğru geldiğini gördüm. Aralarında fısıldaşıyor, bana kaçamak bakışlar atıyorlardı. Hepsi etrafımda yerini aldı ve beklemeye başladı.

Beklediğim tepki bu değildi.

Çünkü ortada bir tepki yoktu.

En azından gülerler, dalga geçerler, benimle uğraşırlar sanıyordum. Onları tanıdığım için bazen alıklaştıklarını biliyordum.

Sessizliği bozmak için, "I..." dedim. Belki de sandığımdan daha kötü durumdaydılar. Daha fazla açıklamaya ihtiyaçları olabilirdi. "Ben Sezai Çetinceviz'in kızıyım, bu arada. Yardımcı antrenörlük yapan o kişi bendim."

Gülüşmeler oldu.

Mahcup bir şekilde kafamı önüme eğdim. "Ben... Ben size bir özür borçluyum." Kafamı kaldırdığımda Başar'ın iki adım mesafemde olduğunu gördüm. Kahverengi gözleri merakla tüm bedenimde dolanıyordu. "Mecbur kalmasam size söylemek isterdim."

Emirhan, "Ciddi ciddi soruyorum. Biz nasıl anlamadık lan? Herif..." deyip elini *pardon* der gibi kaldırdı. "Hanımefendi... Bayan kişisi... Bayan değil, kadın kişisi bizi nasıl kandırdı?"

Sinan bağırarak büyük bir telaşla, "Sen bizi çıplak görmüştün!" deyince gözlerimi devirdim. "Biz senin önünde soyunduk. Ve sen resmen bizi ta..."

"Ya sana baktığımı nereden çıkardın? Hem sizin paylaştığınız fotoğrafların yanında, gördüğüm hâlleriniz kapalı bile sayılırdı! Kendini nimetten sanma Sinan ya! Bakacak olsam sana mı bakarım? Deli mi ne?" dediğimde kahkahalar havada uçuştu. Ahmet, Sinan'ı aşağılar bir şekilde yumrukluyordu.

Başar bizden uzakta duruyor da olsa dikkatinin burada olduğunu biliyordum.

Bakacak olsam ona bakardım.

Utanmaz olduğum için bakmıştım da.

Ümit yanıma gelip bana omuz attı. "Ulan Deva! Harbi kız mısın lan sen? Valla inanamıyorum! Resmen haftalarca bizimle oynadın lan! Ve biz de mal gibi inandık! Bak sonra *erkeğim* dersen inanmam. Şimdi dürüst ol ve itiraf et. Nesin sen?"

Ona el hareketi çekmek istedim ama bunu sonraya sakladım. Şimdi sırası değildi.

Ata parmağını bana doğru salladı. "Ben şüphelenmiştim. Herkese söyledim, *biliyordum lan* dedim. Sezai abinin çocuklarını az çok hatırlıyordum. Ama böyle bir şeye ihtimal veremezdim." Kafasını sağa sola salladı. "Herkes bize *mal* demekte haklı. Katıksız mallar takımıyız biz. Nasıl yedik bunu?"

"Ben iyi oynuyordum belli ki," dediğimde *hadi oradan* dercesine güldüler. Onlara yarım ağız sırıtarak baktım. "Tamam o zaman haklısınız, *hepiniz malsınız* mı diyeyim?"

Emirhan bilge bir edayla, "Fatih Terim'in de dediği gibi, kimse harakiri yapacak kadar Japon değildir. O yüzden önümüze bakıyoruz. Kimin bize ne dediğini bir tarafımıza takmıyoruz," deyince hepsi onu onaylarcasına kafasını salladı.

Onları da aptallıklarını da çok özlediğimi fark ettim.

"Herkes bizimle alay ediyor da hiç onu erkek kılığında görmediler ki?" dedi Yasin. Beni işaret etti. "Kız, erkek olmak için doğmuş. Gözümde hâlâ erkek!"

Bu konuşan annem miydi? Kâbus görüyordum sanki.

Konuyu değiştirmek için kaşlarımı kaldırarak sordum: "*Neden yaptın* diye sormayacak mısınız?"

Şükrü, "Biz malız da sen pek mal bir kardeşimize benzemiyorsun. Bunca adamı kandırmışsın, mantıklı bir sebebin de vardır. Gerçekten açıklamak istediğin bir gün açıklarsın," dedi.

Biraz yumuşak bir insan olsaydım onlara sarılıp ağlardım. Ama değildim. Bu yüzden, "Varsa yoksa Değirmenaltı ulan!" dedim. Eski çoşkulu anılarımın özlemi burnumu sızlattı. Takımın yüzü güldü. "Teşekkür ederim ve özür dilerim. Başınıza çok fazla iş açtım. Hepsini tek tek çözeceğim. Söz veriyorum."

Ata, "Konuşmamız gerekenler var, evet," deyip kafasıyla ileriyi işaret etti. "Seni birkaç dakika esir alalım. Sonra özlem giderirsiniz."

Ata, Emirhan ve Ümit, Başar'ın yanına geçtiler. Mert mevzusunu konuşmamız gerekiyordu. Bunun için takımın diğer oyuncularına içten bir şekilde gülümseyerek, "Beyler, görüşürüz," dedim ve onlara yeniden geleceğimin sözünü vererek ben de Başarların yanına geçtim.

Sinan arkamdan gülerek, "Arayı soğutmayalım, bizim oğlan," diye bağırdı.

Karşımdaki beşli, takımda kendimi en yakın hissettiğim insanlardı. Bundandır ki onlarla yalnız kaldığımda kendimi rahat hissetmeye başladım. Yeniden aralarında olmak için zamanı geriye alabilmek istiyordum. Erkek kılığındayken bile onlarla olmayı çok seviyordum. Şimdi beraber olabilmek paha biçilmez bir histi.

Ama keşke Başar bana böyle bakmasaydı.

Sanki onun yarasıydım.

Oysaki bizim hikâyemiz eğlenceli olacaktı.

Alışkanlıktan, "Kızlar," diye giriş yaptım. "Başınıza Mert'i musallat ettiğim için özür dilerim. Ama bunu çözeceğim. Söz veriyorum. Akşam onunla yüz yüze konuşacağım. Bir daha karakolluk olmanıza gerek kalmayacak."

"Durmadan özür dilemeye son mu versen?" diye sordu Emirhan.

Gergin bir sesle, "Ne dedin sen? Ne demek onunla yüz yüze konuşacağım? Bu saçma fikri onaylayan var mı aranızda?" diye konuşan Başar'dı. Duyduğu en mantıksız şeyi söylemişim gibi bir hâli vardı.

"Bir planım var tabii ki. Bodoslama gidip konuşacak hâlim yok ya. Hoş laftan anlayacak biri değil o," diye fikrimi destekledim.

Lakin bu da Başar'ın hoşuna gitmedi. "Nasıl bir plan bu? Farkındaysan senin planların pek normal gitmiyor. En azından fikrimizi almayı denesen? Etkilenen sadece sen değilsin," dedi.

Sesli bir nefes verdim. "Mert babasından fena hâlde korkuyor. Adamı haklı olduğuna bir şekilde ikna etmiş olacak ki adam itibarını sarsacağını düşünmeden oğlunun arkasında duruyor.

Mert'in ağzından laf alacağım bir ses kaydedeceğim. Babasını ikna ettiğimizde artık size bulaşmaz."

Başar iki defa alkışladı. "Harika plan. Yani bize değil, sana bulaşır! Çok düşündün mü bu planı? Yoksa önceki gibi alelade yapılan bir şey mi?" dedi sinirle.

"Elimden başka bir şey gelmiyor!" dedim.

Suratıma doğru, "Senden bir şey bekleyen yok!" dedi. "Farkındaysan hepimiz kaç yaşında adamlarız. Sorumluluk alabilecek yaştayız. Böyle bir şey yapmana ihtiyacımız yok. Hem ne kadarını biliyorsun, bilmiyorum ama o herif bariz bir şey yapmadı. Bize sataştı ve kavgayı başlatan biz olduk. Bu noktada onu değil, bizi suçlaman gerekir."

"Sizi buna ben bulaştırdım, Başar. Ne olursa olsun bu benim suçum!"

Ümit bize iğrenir gibi bakarak, "Bence siz kendinize bir oda tutun," dediğinde ona doğru bir adım attım. Hemen ellerini havaya kaldırdı. "Sakin ol, küçük enişte. Bu ateşli kavganın nerede biteceğini gördüğüm için söyledim. Er ya da geç..." dedi bilmiş bir edayla.

Onun imasını görmezden geldim. "Size karşı mahcubum. Ve bunu düzeltmek için elimden geleni yapacağım. Kavgayı siz başlatmış olsanız da bu onunla benim yüzümden muhatap olduğunuz gerçeğini değiştirmiyor. Bırakın da bunu ben çözeyim."

Başar, "Deva, farkında mısın bilmiyorum ama sen erkek değilsin," deyince ona büyük bir sinirle baktım. "Bunu kötü anlamda söylemiyorum. Karşına çıkacağın kişi tehlikeli biri. Senin eli maşalı biri olduğun aşikâr ama onun karşısında pek bir şansın yok."

Emirhan da onu destekledi: "Sana *bizim oğlan* desek de bunu tek başına halledemeyeceğini biliyoruz. Seni yalnız bırakacağımızı sanıyorsan onca zamanda bizi tanımamışsın demektir."

Ümit kolunu omzuma attı. "Uzunca bir süre seni kadın olarak düşünemeyecek olsam da bu işte sen bir adım arkada kalacaksın. Anlaştık mı, Rambo?" deyip göz kırptı.

Onları ikna edemeyeceğimi biliyordum. Başar bana böyle bakarken bu mümkün bile değildi.

Onunla geçireceğim beş dakikanın bile hesabını yapan yanımı susturamadım ve sessiz kalarak tekliflerini kabul ettim.

Başıma nasıl bir iş aldığımdan haberim yoktu tabii.

Ayışığı Kitaplığı

4. PAS

Bu grup yeniden nasıl bir araya gelmişti ki?

Hayat kadını olarak tanıdıkları en yakın arkadaşım Merve, beni erkek kılığındayken bile seven Başar, her şeye bir anda adapte olmasına şaşırdığım Ata, Ümit, ve Emirhan. Biz kocaman bir aileydik.

Herkes birbirine bakıp kimse konuşmazken, ortam beni daha da kasmaya başladı.

Kulübe yakın bir kafede oturuyorduk. Kimse bizi görmesin diye en ücra köşeye geçmiştik. Merve planını anlatmak için gelmişti. O gelene kadar sadece tek bir şey söylenmişti, o da sipariş verirken: *Beş çay.* Bunun dışında kimse çıtını çıkarmamıştı. Başar'ın büyük sessizliği kimsenin konuşmamasına sebep oluyordu. Merve geldiğinde, onu gördükleri an Başar hariç diğerleri tepki vermişti.

Ümit büyük harflerle, "Hasiktir! Bella aslında Bella değilmiş!" dedi.

Ata dizine vurarak, "Ulan yine kandırılmışız! Bella da gerçek değilmiş!" dedi.

Emirhan'ın arkası dönük olduğu için Merve'yi göremediğinden söylenenleri anlamlandıramamıştı. "Ne diyorsunuz oğlum? Bella gerçek değilmiş ne? Edward'ı mı kandırmış? Kurt

kadın mıymış? Ne anlatıyorsunuz siz?" Ata ona arkasına bakmasını söyleyince Merve'yi gördü. "Ulan sen de mi yalan çıktın, Bella kadın!"

Merve sırıtarak masaya yaklaştı. "Hellosu!" Yanağıma öpücük kondurdu. "Beni tanıyorsunuz ama yanlış tanıyorsunuz. Ben Merve." Elini uzatıp, ona aptal aptal bakan üçlüyle tokalaştı. Başar'la da hızlıca tokalaşıp yanıma oturdu. "Biraz beklettim, kusura bakmayın. Tırnak randevusu bir türlü bulamıyordum. Son dakika biri iptal edince aradılar, hemen gitmek durumunda kaldım. Ama değdi yani..." Ellerine önce kendisi baktı sonra da dörtlüye doğru uzattı. "Güzel olmuş, değil mi?"

Ümit hiç yadırgamadan ağzını yaya yaya, "Aşko, biliyorsun, ba-yıl-dım!" dedi.

Emirhan, Merve'nin elini tuttu, dikkatle inceledi. "İnanılmaz yakışmış, bebişim! Böyle nude renkler tam senlik. Bir de badem yaptırmışsın! Sen bu işi biliyorsun, kızım!"

Başar da sonunda telefonunu bıraktığında bıyık altından gülümsediğini gördüm.

Ata gülerek, "Oğlum, siz ikiniz ne kadar yavşaksınız lan," dedi. Hepimizin yüzü sonunda gülüyordu. Ata elini Merve'ye uzattı. "O zaman baştan tanışalım. Ben Ata Can. Memnun oldum, Merve."

Merve'nin içten gülümsediğini bilecek kadar onu tanıyordum. Hepsiyle tokalaştı ve yeni baştan tanıştı. "Teşekkür ederim. Beni tanımadan, benim için yaptığınızı bile bilmeden yanımda olduğunuz için. Keşke bu olay uzamasaydı ama artık buradayız. Eğer bir anlamı olacaksa, hepinizden özür dilerim."

Emirhan söze, "Aşko..." diye başlasa da tövbe çekip kendini topladı. "Ortada çözülmeyecek bir sorun yok. Bizim oğlan için elimizi taşın altına koyduk. Yine olsa yine koyarız."

"Emirhan'a katılıyorum. Artık geçmişe değil, önümüze bakmamız gerek," dedi Ata. Ona doğru yaklaştı. "Deva, bir planın olduğunu söyledi."

Merve konuşmaya başladığında Başar'ın pürdikkat dinlediğini gördüm. Konuşmanın sonuna doğru ise bedeni gerilmiş, kaşları çatılmış, çenesi kasılmıştı. Belki de onu ilk defa bu kadar gergin görüyordum.

Başar, "Doğru mu anlıyorum?" dedi, yerinde doğrulurken. "Sen diyorsun ki Deva, Mert'in karşısına çıkacak ve onu oyuna getirecek?"

Doğru anlamıştı. Ama eksik söylemişti.

Erkek kılığına girdiğim yetmezmiş gibi şimdi bir de kadın kılığına girmem gerekiyordu.

Hayır, doğru okudun. Ben bir kadınım ama hiç kadın kadın giyinip öyle davranmadım. Mert'i kandırabilmem için topuklu ayakkabılar, dikkat çekici kıyafetler giyip ışıltılı makyajlar yapmam gerekiyordu.

İnanır mısın, erkek kılığına girmek benim için daha kolaydı.

Hem ben neden kılık değiştirip duruyordum yahu? Bukalemun bile benden daha az kılık değiştiriyordu. Öz benliğimi unutmuştum resmen.

Merve, Başar'a anlayışla ama ters ters baktı. Bunu nasıl yaptığını anlayamadım. "Başka şansımız mı var? Eğer diyorsan ki, *ben Mert'i kandırabilirim*. Buyur, pist senin," diyerek ellerini öne doğru uzattı.

Başar kafasını sağa sola salladı. "Deva'nın öyle bir adamı kandırmaya çalışması bana doğru gibi gelmiyor. Hem ne demek onu süsleyip püsleyeceğiz? Nasıl süslenecek ki?"

Kaşlarım olabildiğince çatıldı. "Ben süslenemez miyim? Öyle giyinmek tarzım olmasa da bunu yapamayacağımı sana düşündüren ne?" diye çıkıştım.

Başar bana ayıplar gibi baktı. "Ben öyle mi demek istiyorum? Adamın dikkatini çekebileceğin şekilde giyinmenin yanlış geldiğini söylüyorum. Yoksa bu şekilde de gitsen gözü sende olur."

Üstüne bastırarak, "Bu şekilde?" diye sordum. "Ne varmış şeklimde?"

Başar sessizce ya sabır çekti. "Deva, lafı farklı yerlere çekmek istiyorsan çek, karışmayacağım. Ama sen erkek kılığındayken hoşlandım ben senden. Senin tarzına laf edecek son insan bile değilim. Seni yargılıyormuşum gibi davranma lütfen."

Doğru söylüyordu. Egoma yenik düşüp ters davrandığım için yerime sindim.

Ümit, "Eyvallah, plan güzel de. Deva bu işi yapabilecek mi?" dediğinde keskin bakışlarımdan nasibini aldı. Hemen geri çekildi. "Biraderim, ben seni hep erkek hâlindeyken gördüm. Nereden bileyim süslenip püslenince nasıl oluyorsun?"

Merve benimle uğraşıp, "Valla onu ben de çok merak ediyorum," deyince, dirseğimle karnına vurdum. "Ne ya? Yalan mı?"

"Sizi fazla merakta bırakmayayım," diyerek arkama yaslandım. "Yarın akşam Mert'in yanına gitmeden yanınıza uğrarım. O zaman görürsünüz!"

Üstten üstten konuşmam, umarım kendime olmayan güvenimi saklamamı sağlamıştı. Yarın göreceklerini söylemiştim ama ben nasıl kendimi o hâlde görecektim, bilmiyordum.

Adım Deva mıydı bela mıydı, belli değildi.

Aynanın karşısında bana bakan biri vardı. Gözleri çok tanıdıktı ama gördüğü hâlini yadırgayarak bakıyordu. Bedeni gergin olduğunu belli edercesine eğik ve dengesiz duruyordu. Onun haricinde ise bambaşka biriydi.

Merve'ye aynadaki aksimi işaret ettim. "Tövbe estağfurullah ya Rabbim! Bu kim? Sen kimsin ve bana ne yaptın?!"

Eserinden memnun olduğunu gösteren bir bakış attı. İki defa alkışladı. "Ben sana bunu yaptıysam... ben muazzam bir kadınım yahu!" Sinirle bakan gözlerimin hedefinde olunca hemen yanıma geldi. "Harika olmamış mısın sence de? İçinde gizlenen Deva'yı ortaya çıkardım. Aslında sen busun, kuşum. Sen bu aynadaki kadınsın."

Aynadan ona bakmaya devam ederken kaşlarımla elimi işaret ettim. Anlamadı. Bir daha işaret ettim ve gözleri elimi buldu. Nah işareti yaptığımı görünce gözlerini devirdi.

"İçimde gizlenen Deva'yı şu an görmek istemezsin, Mernet!" diye çıkıştım. Yüzüme sürdüğü şeyler kaşıntı yapıyordu. Elimi yanağıma götürdüğüm anda onun darbesine maruz kaldım. "Pişik olacağım senin yüzünden!"

"O dediğin yüzünde değil, kaba yerinde oluyor, canım."

Kendimden hiç memnun değildim.

Bu plandan nefret ediyordum.

Bu şekilde değil Başar'ın ve diğerlerinin karşısına çıkmak, evden dışarı adım atabileceğimi sanmıyordum.

Planı akşamüzeri uygulayacaktık. Ama Merve sabahın köründe gelmiş, beni uykumdan etmişti. Zaten bu işin altından nasıl kalkacağımı düşünürken uyuyamamıştım. Daldığım ilk anda Merve'nin cırtlak sesini duymak pek de iyi gelmemişti doğrusu.

Merve beni baştan yaratmayı aklına koymuştu. O saatte gelmesine kızsam da beni çok iyi tanıyan arkadaşım sayesinde anca

hazırlanabilmiştim. Çünkü huyum kurusun en ufak bir hareketini dakikalarca sorgulayıp onu vazgeçirmeye çalışmıştım.

Çok farklı görünüyordum.

Makyajla pek aram yoktu. Hem yapmayı bilmiyordum hem de kendime yakıştırmıyordum. Merve beceremediğimi, oysa bana çok yakışacağını iddia ederek çabalamıştı. Yakışması, beni farklı birine dönüştürmesi mi demekti?

Üstümde Merve'nin taşlı ve dekolteli bir kot pantolonu vardı. Etek giymem diye yemin verdirirken böyle bir pantolonla çıkageleceğini tahmin etmemiştim.

Pantolon İspanyol paçaydı. İki tarafında da neredeyse kalçama kadar çıkan delikleri vardı. Bu deliklerin kenarlarında ise taşlar vardı. Sanki böyle az dikkat çekiyormuş gibi bir de bu parlak taşları koymaları harika olmuştu.

Üstümde ise -Merve'nin söylediğine göre- pantolonla uyumlu olan askılı bir bluz vardı. Bluz, üstünde ufak taşları olsa da eğilmediğim müddetçe bir yerimin görünmeyeceği şekildeydi.

Topuklu ayakkabı giymeyi kesin suretle reddettiğim için, üstünde küçük bir fiyongu bulunan bir babet giyiyordum.

Saçlarım...

Ah, benim saç kurutma makinesinin bile değmesine izin vermediğim güzel saçlarım...

Önce Merve'nin gazabına uğrayıp düzleştirilen, sonra da bu şekilde beğenilmeyip su dalgası yapılan narin saçlarım...

Aslına bakarsan saçlarımı böyle beğenmiştim. Dalgaları omuzlarımdan dökülüyordu, bukle bukle aşağı doğru akıyordu. Benim bile dokunmak isteyeceğim şekilde ışıl ışıl parlıyordu. Yani Merve'ye bu konuda ağzımı açamazdım.

Küçükken annemin düğünlere gittiğimiz zamanlarda saçımı zorla yaptırmak istemesine karşı koymasaydım, bu hâlini beğeneceğimi önceden öngörebilirdim.

Yüzüm ise sanki büyümüşüm de şekli değişmiş gibiydi. Merve makyaj artistlerine taş çıkartacak kadar yetenekli olduğu için yüzüme resmen estetik yapmıştı. Burnum artık daha küçük görünüyordu. Gözlerim ortaya çıkmıştı. Işıltılı yaptığı makyajla araba farlarından pek bir farkım yoktu. Dudaklarımı büyütmüş, elmacık kemiklerimi belirginleştirmişti.

Yanaklarıma allık sürüp renk vermesine gerek yoktu. Onlar zaten dışarıya adım attığım ilk anda kızarıp kendini ele verecekti.

Yakararak, "Bu ben değilim ki!" dedim. "Sanki ruhum değişti. Aynadaki kadın başka bir evrendeki hâlim gibi. Bir günlüğüne geldi, benim yerime geçti ve hayatımın kontrolünü eline aldı. Bana inanmıyorsun ama bu bir gerçek!"

"Aşkım," dedi, i'yi uzatarak. Parmak uçlarında yükseldi. Ellerini omuzlarıma koydu, bana hayran gözlerle baktı. "Sen çok güzel bir kadınsın, Deva. Şu hâlini görüyor musun? Bu senin sadece başka bir versiyonun. Sen eşofman tişört giyip saçlarını topladığın sıfır makyajlı hâlinle de çok güzelsin. Böyle şıkır şıkır giyindiğinde de. Nasıl mutluysan öyle yap her zaman. Ama sadece şunu bil. Hangi Deva olursan ol, sen her zaman ışıl ışıl parlıyorsun. Bunun yüzüne sürdüğüm malzemelerle hiçbir ilgisi yok."

Ona en içten gülümsememi sundum. "Teşekkür ederim. Lütfen kusura bakma. Saatlerdir uğraşıyorsun. Bense sana kaba davranıyorum."

Parfümünü üstüme boca ederken göz kırptı. "Sorun değil, aşk bahçem. Sen gerginsin zaten, anlayabiliyorum bunu."

Sesli bir nefes verdim. "Başar beni böyle görecek," dedim.

"Ve sana bir kere daha âşık olacak."

Sayın sen, bu bildiğimiz hikâye değil. Hiçbir şey bilmeyen cahil kız kendi güzelliğinin farkına vardıktan sonra başrol

erkeğin onun etrafında pervane olduğu o hikâyelerden birinde değiliz.

Burada başrol erkek, kızı olduğu gibi seviyor.

Başrol kız ise kendi olmaktan çok memnun.

Ve bu hâlde sevildiğini bildiği için biraz da şımarmıştı üstelik.

Yani beni bu hâlde görünce vurulacak bir Başar değil o. O zaten bana vurgun.

Ah, abartmasam olmaz zaten.

Planımızı devreye sokmadan önce onlarla görüşmem gerekiyordu. Mert'e oyun oynamaktan çok bu durum beni telaşlandırıyordu. Sabahtan beri bir şey yemediğimden olsa gerek, başım da dönüyordu.

Beni tek rahatlatan şey şuydu: Bu kılıkta dışarıda beni annem bile görse zor tanırdı. Şu an sosyal medya ünlüsü olduğum düşünülürse tanınmamak benim için çok iyiydi. Kimsenin bakışlarına maruz kalmayacaktım.

Tam evden çıkmak üzereyken, bu hâlde olmama sebep olan kardeşimle kapının önünde karşılaştık. İçeri girecekken beni gördü. Elinde anahtarla kalakaldı. Yüzünde şoke olmuş bir ifade belirdi.

Çantasını hışımla yere fırlattı. "A-abla? Ne oldu sana? Oha! Bu sen misin? Annemin rüyasında falan mıyım ben?" dediğinde kafasına vurdum.

"Sakın bu konu üzerinden şaka yapma, Kuzey. Çok gerginim ve çok açım. Seni çiğ çiğ yerim bak!" dedim.

Merve, Kuzey'in açık olan ağzını kapattı. "Kuzey böyle olduysa Başar kim bilir nasıl olacak..." dediğini duymazlıktan geldim.

Kuzey ayakkabılarını bile giymeden bizim peşimizden gelmeye başladı. "Abla, neler oluyor? Sen neden böyle giyindin? Bir

şeyler dönüyor ve bana söylemiyorsun!" dedi. Onu görmezden gelmeye çalışıyordum lakin yüksek sesi buna mâni oluyordu. "ABLA?! KONUŞSANA BİR TANEM, NEDEN SUSUYORSUN?"

"Ya işimiz var, Kuzey! Farkındaysan acele ediyoruz! İzin ver de gidelim! Zaten gerginlikten bayılacağım! De git ya!" Onu iteklediğimde geriye doğru sendeledi. "Annemle babama bu hâlimden bahsetme sakın. Ben bugün Mervelerde kalacağım. Babamın haberi var. Binadakilere görünmeden kaçmam lazım! Uzak dur benden!"

Merve onu benden uzaklaştırdı. "Ben sana birazdan mesaj atıp ne olduğunu kısaca açıklarım, Kuzey bebeği. Şimdi bizim gitmemiz gerekiyor. Baysu!" dedi ve binanın kapısını Kuzey'in suratına kapattı.

Babamdan arabayı bırakmasını rica etmiştim. Bu durumda otobüse binemezdim. Ata beni almayı teklif etse de hepsiyle aynı anda bir kerede karşılaşmak istediğim için onu reddetmiştim.

Şoför koltuğuna oturur oturmaz fark ettiğim ilk şey pantolondaki dekolteydi. Oturunca delikleri genişlemiş, her yerimi ortaya sermişti.

"Ya pantolon dediğin şeyde dekolte olur mu? Bu normal mi yani? Bakar mısın, donum gözüküyor! Allah'ım ya Rabbim! Benim donum gözüküyor!" dediğimde Merve güldü.

"Aşkım, abartma istersen. Evet, biraz açık ama..." *Biraz* dediğinde ona gözlerimi irileştirerek baktığımdan, "*Biraz*'dan fazla açık ama sana çok yakıştı. Lütfen mızmızlık etme," diye devam etti.

Söylene söylene arabayı çalıştırdım ve Ata'nın attığı konuma doğru sürmeye başladım. "Canım burnumda benim şu an. O yüzden kelimelerimizi düzgün seçelim," diye uyardım onu. Gergin bir şekilde direksiyonda ritim tutmaya başladım. "Şu planı

bana baştan anlatır mısın? Nasıl dikkatini çekiyordum bu herifin? Telefon şifresini bildiğinden kesin emin misin?"

"Kesin eminim. Aşırı fanatik olduğu için şifresi Alex'in doğum yılı. 1977," dedi. Emniyet kemerinin izin verdiği şekilde bana doğru döndü. "Öncelikle ilk yapman gereken şey onun görebileceği bir yere oturup kendine portakallı bir cin tonik söylemek. Sonrasında da içinde bir dilim portakal olan buzlu bir viski söylersin. Ama içmek yok, tamam mı? Ağzında çalkala, bir yere tükür ama sakın içme."

"Allah aşkına adam yakınımdayken nereye tüküreyim? Ben lama mıyım da metrelerce uzağa doğru püskürteyim? Mecbur içmem gerekecek."

"Deva, sen içince çok değişik oluyorsun, aşkım," dedi. Ağzının içinden, "Hoş, normalde de pek normal biri değilsin ama..." diye devam etti. "Bir çözümünü bulman lazım. Dikkatini çekene kadar içmen gerektiği için bu riski göze alamayız."

Bıkkın bir nefes verdim. "Hangi işim kolay oldu ki zaten benim? Tüküreceğim böyle işe diyeceğim de zaten tükürmem gerek!" Önümdeki araba aniden fren yapınca kornaya asıldım. Kafamı camdan çıkartıp bağırdım: "Ulan dümbelek! Sen son anda dönmekten vazgeçeceksin diye bizi niye planına dâhil ediyorsun? Sor bakalım biz seninle gelmek istiyor muyuz? O açtığın sinyalin anlamını bilmiyorsan altındaki milyonluk arabayı sat da kendine eşek al, eşek! Ne diyorsun lan sen? Ben sana mı eşek diyorum?!" Merve beni içeriye çekmeye çalışıyordu. "Sana mı dedim ben? Ama keşke deseymişim! Eşek olmasan son anda fren yapmazsın! Bas git! Gerçekten bas git diyorum, kardeşim. Yeşil ışık yandı! Sen harbiden kullanma bu arabayı! Lan git diyorum, git! Aynen kardeşim, hak ettin bunu! Evet, siktir git!"

Son anda söylediğim kelimeler, Merve'nin beni zorla içeri çekmesiyle arabanın içinde yankılandı.

"Kızım, sen delirdin mi? Şu yaptığın doğru mu şimdi? Bağırıp durma, makyajın bozulacak!" dedi. Telaşla yüzümü incelemeye başladı.

Ben normal miydim de arkadaşım normal olacaktı ki?

"Aptal herif! Tüm gerginliğimi ondan çıkartacağım, haberi yok!"

Camı kapatıp, sakinleşmek için radyoyu açtım.

Aniden aklıma gelen fikirle, "Ben neden onların yanına gidiyorum ki? Sanki üstümdekileri onaylamaları gerek gibi?" diye yüksek bir sesle sordum.

Merve, "Aşkım, bunu onlar değil, sen istemiştin. İlla biz de geleceğiz diye tutturdukları için, *önceden karşılaşmak istiyorum* demiştin ya hani? Fondöten beynine mi zarar verdi senin?" dedi.

Ofladım. "Unutmuşum," diye mırıldandım.

Buluşacağımız yere yaklaşınca, ileride onları gördüm. Mekâna girmemişlerdi, girişte bizi bekliyorlardı.

Ellerim titremeye başladı.

Merve beni temin ederek, "Sakin ol. Harikasın ve her şey yolunda. Sadece biraz süslendin. Sen yine aynı Deva'sın," dese de kalbimin atışını durduramıyordum.

Yanlarına doğru, park etmek için yanaştım. Daha kontağı kapatmadan Ümit kapımı açtı. "Hoş geldiniz, efendim. Beklemekten ağaç olduk diyeceğim ama siz vaktinde geldiniz. Başar efendi sağ olsun, erkenden gelen bizdik..." diye harıl harıl konuşmaya başladı. "Hatta siz gelene kadar..." diye cümlesine devam edeceği sırada arabadan indim. Beni gördüğü anda cümlesini devam ettiremedi.

Hepsi donakalmıştı.

Başar'a bakamadığım için o nasıldı bilmiyordum ama diğerleri beni yine ve yine yeni keşfedilen bir türmüşüm gibi inceliyordu. Bu bakışlara artık alışmıştım.

Yazıklar olsun! Erkek kılığından çıktığımda bile bana böyle bakmamışlardı.

Emirhan'ın içtiği su boğazında kaldı. Öksürünce su Ata'nın tişörtüne boca oldu ama o bunu umursamadan bana bakmaya devam etti.

Merve imalı imalı, "Beyler, bu kadar bakmayın isterseniz. Kıza nazar değdireceksiniz maazallah..." dedi.

Yanaklarıma allık sürmeme gerek yok demiştim. Boynumun dahi kıpkırmızı olduğuna emindim.

Sessizlik sürüp giderken Emirhan bana doğru bağırarak, "Çüş!" dedi bir anda. "Oha anasını satayım! Yuh, devenin nalı! Hatta Deva'nın nalı! Bürs! At mısın mübarek!"

Ümit'in, "Şu an ölsen Allah seni tanımaz, Devo. Der ki sen hangi kulumsun. O derece bir değişiklik. Oğlum, sen neymişsin? Oha lan! Sen kızmışsın!" demesine üzülmeli mi yoksa sevinmeli miydim?

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Boş vermiş bir sesle, "Abartmayın ya!" dedim. "Benim işte. Altı üstü biraz makyaj..."

Emirhan sözümü kesti: "Buna sadece makyaj diyemeyiz. Bu, baştan yaratmak!" Merve'ye bakarak alkışladı. "Gördüğün üzere, seni ayakta alkışlıyorum. Sen ortaya bir sanat çıkarmışsın." Önce beni sonra Merve'yi işaret etti. "İşte sanat, işte sanatçı!"

Başar mırıldanarak, "Olanı daha da güzelleştirmiş sadece," dediğinde, gözlerim sonunda onu buldu. Elleri ceplerinde, kafası hafifçe sağa yatık, bastırmaya çalıştığı çarpık gülüşü ve parlayan gözleriyle beni baştan aşağı süzüyordu. İç çektiğini gördüm. "Elde değil..."

Elde olmayan neydi, soracak durumda değildim.

Bacaklarım titremesin diye altıma kaçırmaya hazırmışım gibi duruyordum.

Ata yanıma yaklaştı. Gülümseyerek, "Deva, senden her gün başka biri çıkıyor. Matruşka bebekler gibisin. Başka bir zaman *ben aslında atım* desen inanırım. O derece bir etki bıraktın bende. Bu işi yapamazsın sanıyordum ama sen âlâsını bile yaparmışsın," dedi.

Ben de gülümsedim. "Şeytan bana *bu olayların içinden çıkamayacaksın* dedi. Ben de ona *pabuçların ters* dedim. Yani bana *bir şeyi yapamazsın* de ve seyret," dediğimde, şakşakçı ekibi ıslık çalıp alkışladı. Etraftaki birkaç göz bize dönünce kendimi rahatsız hissettim. "Herkes bize bakıyor. Yapmayın!"

Emirhan bana kaş göz yaptı. "Bunu söyleyeceğim aklıma gelmezdi ama bence senin güzelliğine bakıyorlar, Devo..." dediğinde Başar'ın çatık kaşlarından nasibini aldı.

"Benim de şiddete meyilli bir insan olacağım aklıma gelmezdi. Sus, Emirhan," dedi Başar. Bana doğru yaklaştı. Bakışları aynıydı. Beni erkek kılığında da normal hâlimde de süslenmiş püslenmiş bir vaziyette de gördüğünde, aynı şekilde bakıyordu. Onun gördüğü bedenim değil, ruhumdu. Bu beni içten içe sevindirdi. "Bunu yapmak istiyor musun diye son kez soracağım. Başka bir yolunu illaki buluruz. Bu plan bana doğruymuş gibi gelmiyor."

"İlgisini çekemem diye düşünüyorsun. Ama bir şekilde o telefona sızacağım, merak etme," dedim.

Sesli bir iç çekti. "İlgisini çekmen için çaba göstermene gerek olmadığını biliyorum. Hatta ilgisini fazlasıyla çekeceğini, bu sefer de kafayı seninle bozacağını düşünüyorum." Böyle bir şeyi kabul etmez gibi dudaklarını büzüp kafasını sağa sola salladı. "Buna izin vermem."

O sanki normal bir şey konuşuyormuş gibi davranırken benim bacaklarım titriyordu. Pantolonun açık yerlerinden içeri sızan hava da üstüne eklenince soğuk ve Başar'ın kalbimi hızlandıran kelimeleri beni kıyıya vurmuş kefale çevirmişti.

Ümit, Başar'ın omzuna sertçe vurup onu sarstı. "Ulan Başar! Sende ne cevherler varmış be oğlum!" dedi.

Merve benim heyecanımın arttığını anladı. "Beyler, bu gece uzun, o yüzden kısa keselim diyorum. Deva'yı artık yolcu edelim. Biraz sonra biz de peşinden gideceğiz zaten," dedi. Kulağıma doğru yaklaştı. "En ufak bir şey sezdiğimde hemen müdahale edeceğim. Hiç tedirgin olma, tamam mı?"

Gergin bir şekilde gülümsedim. "Ben daha çok Mert için tedirgin oluyorum. Her an onun kafasına bardak geçirebilir gibiyim. Asıl sen onu kolla," dediğimde Başar hariç diğerleri gülümsedi.

"Bizim oğlan ya! Helal lan sana!" dedi Emirhan.

Gitme vakti gelip çatınca hepsine son kez bakıp arabaya doğru yürümeye koyuldum. Ama Başar'ın arkamdan geldiğini fark ettim.

Arkamı döndüm. "Sen nereye? Beraber giremeyiz," dedim.

"Farkındayım, Deva. Senden önce içeri gireceğim. Yoksa içim rahat etmeyecek," dedi. Arabasına binmeden önce bana son bir kez baktı. "Önce kendini düşün. Yoksa ne olur diye düşünmeden müdahil olacağım," diye beni ayaküstü tehdit edip hızlı manevralarla gözden uzaklaştı.

"A-a, adama bak, müdahil olacakmış! Ol! Ne yapayım? Deli midir nedir? Ben sana olma mı dedim?" Onun peşinden gitmeye başladım. "Bana *buna izin vermem* falan diyor. Pardon da ne alaka? Şu anda bir şeye izin vermeyecek biri varsa o da benimdir. Sen beni ne diye düşünüyorsun? Ben kendimi düşünürüm. Sen de herkes gibi kendini düşün. Ben böyle şeyler bilmem. Alışık olmadığım şeyler yapıyor, bende kaşıntıya sebep oluyor. Ya da bu taşlar beni alerji yaptı!" diye söylene söylene bacaklarımı kaşımaya başladım.

5. PAS

Başar aramıza araba almama izin vermeden tam önümde ilerliyordu. Dikiz aynasından her göz göze geldiğimizde hemen bakışlarımı kaçırıyordum.

Utanma perileri bu aralar bana sık sık eşlik ediyordu.

Pub'a geldiğimizde birbirimize bakmadan ikimiz de arabayı valeye verdik. Tabii ben bu konularda biraz beceriksizdim. Arabayı bırakmıştım fakat anahtarı yanıma almıştım. Vale peşimden koşup anahtarı istediğinde ise ona bön bön bakmıştım. Yalan yok, arabamı çalacağını düşünmüştüm. Buradaki arabaların yanında bizimkinin esamesi okunmazdı tabii. Ama annemin gazabı bana böyle şeyler düşündürtüyordu.

Başar ise gayet rahat bir şekilde arabasından inmişti. Ben arkada kalınca telefonuyla oyalanmıştı. Ben olsam kesin gülerdim ama o benim aksime kibar biriydi.

Onun içeri geçmesini bekledim ama o ellerini ceplerine koyup benim geçmemi istediğini belli etti. Kafasıyla minik bir *ilerle* işareti de yapınca mecburen içeri ilk ben girdim.

Saat ilerlediğinden olsa gerek içerisi kalabalıklaşmıştı. Merve, Mert'in her zaman oturduğu yeri söylemişti. İlk olarak oraya baktım ve onun sıfatsız suratını gördüm.

Yanında iki tane adamla beraber pub'ın her yerini görebileceği bir konumda oturuyordu. Ava çıktığını alenen belli ediyordu. Gözleri ferfecir okuyordu. Aptal herif.

Başar beni görebileceği bir yere geçerken ben de Mert'in beni görebileceği, onun sağındaki boş olan bistroya geçtim. Ve ne yapacağımı bilmeden öylece durmaya başladım.

Tabii sen plana tam olarak hâkim değilsin.

İnanır mısın, benim de hâkim olduğum pek söylenemezdi.

Yapmam gereken ilk şey Mert dangozunun telefonuna ulaşmaktı. Bunun için de onunla konuşmam gerekiyordu, maalesef. Sonrasında da -şifresinin hâlâ değişmediğini varsayıyordum- içindekileri kendime göndermem gerekiyordu. Babasının öğrenmesi durumunda, başına iş alacağı bilgilerle ona şantaj yapmak zorundaydık. Yoksa bizimkilerin yakasından düşecek gibi durmuyordu. Bu sabah hepsini tehdit ederek güne başladığını düşünürsek, yanlış bir şey gibi görünse de aslında doğru yapıyorduk. Onunla onun anladığı dilden konuşmamız gerekiyordu.

Merve'nin söylediğini yaparak kendime portakallı cin alıp yeniden aynı yere geçtim. Şimdiden içmeye başlamamın kimseye faydası yoktu. Bu yüzden içiyormuş gibi yapacaktım. Ya da Mert'in suratına püskürtmeyi denerdim.

Gözlerimle etrafı tarayıp bizimkileri arıyordum. Bluzun yakasını çekiştirdiğim sırada Merve'nin alev saçan gözlerini gördüm. Mert'e tanınmamak için benim eşofmanlarımdan birini giymiş, topladığı saçlarını da şapkalarımdan biriyle kapatmıştı. Kısacası onunla yerleri değiştirmiştik.

Elimi yüzüme değdirmemem gerektiğini belli eden mimiklerine karşı koyamadım ve oflayarak elimi yüzümden çektim.

Bizimkilerin ise gizlenmek gibi bir gayesi yoktu. Hatta alenen ortada olmak istiyorlardı. Onlara bunu yapmamaları gerektiğini

söylesem de sonuçta erkektiler. Böyle anlarda beyinlerini askılıkta bırakıyorlardı. İlkel dürtülerle hareket ediyorlardı.

Biraz sonra yerimde kıpırdanırken, Mert'e ikide birde baktığımdan olsa gerek göz göze geldik. Hemen gözlerimi ondan çektim ve arkamı döndüm.

Aptal Deva! Amaç zaten dikkatini çekmek, neden arkanı dönüyorsun?

Masada ritim tutmaya başladım. Yapamıyordum. Bu benlik bir şey değildi. Bir kere erkek kılığına girdim diye her rolü üstlenebileceğimi düşünmüş olmamız saçmalığın daniskasıydı.

Derin bir nefes aldım ve tekrar denemek isteyerek yavaşça ona doğru döndüm.

Mert arkadaşlarıyla beraber gülüyordu. Etrafa bakmadığı için gülümsemeye çalışırken Chucky'ye benzediğimi görmüyordu.

İçkimden birkaç yudum aldım. Yapabilirdim. Ben haftalarca erkek kılığına girip bir takım dolusu adamı kandırmıştım. Bunu mu yapamayacaktım?

Ama onlar önceden de tanıdığım, güvenilir erkeklerdi. Yakalansam bile bana kötü davranmazlardı. Mert için aynı şeyi söyleyemiyordum.

Bu işi burada sonlandırmalıydım. Ben bunu yapamazdım. Bu, riske atamayacağımız bir olaydı. Ve ben bu rolü üstlenecek son insan bile değildim.

Tam çantamı alıp gideceğim sırada Başar'ın bana doğru geldiğini gördüm. Durmamı belli eden bir yüz ifadesi vardı. Ne yapmaya çalışıyordu? Donmuş bir vaziyette, yanıma yaklaşmasını bekledim. Kaldırdığım kaşlarımı umursamadan çapkın bir sırıtışla masamda belirdi.

Gülümseyerek, "Seni rahatsız ediyormuşum gibi davran," deyince de hareket etmedim. Onu lavaboda sıkıştırıp öptüğümde

bile donmamıştım üstelik. Daha da yaklaştı. "Deva, sanki numaranı istiyormuşum da sen benden rahatsız oluyormuşsun gibi yap. Beni radarına aldı zaten. Beni terslersen sen de radarına girmiş olursun."

Kafamı *anladım* dercesine salladım.

Gülümsemesi bakiydi. "Çok güzel görünüyorsun," dedi pat diye. Bistrodan ileriye doğru elini yavaşça uzattı. Önüme düşen saçımı kulağımın arkasına nazikçe sıkıştırdı. Bunu gerçekten içinden gelerek yapmış olduğunu düşünmek istiyordum. "Her hâlinle bambaşkasın. Sana matruşka demekte haklılar. Nerede, ne şekilde olursan ol sen Deva'sın, parlıyorsun." Nutkum tutulmuştu. Etkilendiğimi belli etmemeye çalışsam da ona aptal gibi bakıyordum. Kısık bir sesle ama çapkın sırıtışıyla devam etti: "Deva... Hoşuna gitmiyormuş gibi davran. Elimi itekle, bağır, bir şey yap."

Ama hoşuma gidiyordu.

Kendime geldim ve elini sertçe ittim. "Gider misiniz, beyefendi? Uzak durun benden!" diye yüksek sesle konuşunca bakışlar bize döndü.

Başar ellerini teslim olur gibi havaya kaldırdı. "Giderim, hanımefendi. Ama sadece bu seferlik. Bundan sonra siz nereye ben oraya. Peşinizden ayrılasım hiç yok," derken oldukça eğleniyordu. Yanımıza gelen güvenlik görevlisine sorun olmadığını söyleyerek uzaklaşırken, bana göz kırpmayı da ihmal etmemişti.

Sözlerinde ciddi gibiydi. *Peşinizden ayrılasım hiç yok.* Bu kıvırcık marul bana âşık mı olmuştu yahu?

Onun sayesinde üstümdeki heyecanı attım. Başar'a ters ters bakarak, "Allah Allah ya! İstemiyorum diyorum hâlâ ısrarcı oluyor. Ne günlere kaldık?!" diye söylendiğim sırada Mert olması için dua ettiğim birinin varlığını arkamda hissettim. Tüylerim anında ürperdi. "Hepsi aynı mı olur ya? Al birini vur ötekine..."

"Alıp vurmayalım şimdi. Hepsi de aynı değildir," diyen Mert'in önce sesini duydum sonra kendisini gördüm. *Hepsi aynı değildir tabii, en beteri sensin* diye geçirdim içimden. Çirkin sırıtışıyla bana bakıyordu. Aslında tipsiz biri değildi. Hatta tam Merve'nin beğenebileceği bir yakışıklılıktaydı. Ama karakteri yüzünden gözüme iğrenç görünüyordu. "Ben sizin bildiğiniz erkeklerden değilimdir. Ben Mert. Siz de..." deyip elini uzattı.

"Eflâl," diye aklıma ilk gelen ismi söyledim.

Kaşları beğeniyle havalandı. "Hımm... İlk defa duyuyorum. Çok güzel, farklı bir ismin varmış. Ben de Mert işte. Dümdüz, gösterişsiz, öylesine..."

Ona dümdüz, gösterişsiz, öylesine bir tane geçirmek istiyordum.

Uzattığı elini sıktım. "Dümdüz insanlarla ilgiliyimdir. Genelde öylesine şeyleri severim," dediğimde sırıttı. Tek kaşımı kaldırdım. "Umarım sen de zorla arkadaş olalım diye teklifte bulunmayacaksın. Yoksa seni de kafanı kırmakla tehdit edeceğim gibi duruyor."

Cıkladı. "Ben sana arkandaki masamda oturmayı teklif edeceğim. O hıyarı tanıyorum. Sana sorun olmaz, merak etme. Belki..." İçkime bakış attı. "Portakallı cin kokusu alıyorum. İyi anlaşacağız gibi duruyoruz, Eflâl."

Çantamı elime aldım ve yalandan sırıttım. "Bedava cin ve oturma arzuma karşı gelemediğim için teklifine evet diyorum. Bu ayakta durma olayını kim çıkardıysa onun ben..." Yüzündeki ifadeyi görünce toparladım. Sesimi de yumuşatmam gerekmişti. "...bu yaptığını kınıyorum. Bize de yazık yani."

Mert oturacağım yeri gösterdi. Masadaki diğer iki adama kafamla nazik bir selam verdikten sonra onun gösterdiği yere oturdum. O da hemen dibime oturdu. Temas hâlinde olmasak da yakınımdaydı.

Ve telefonu masanın üstünde duruyordu.

"Şu herif," dedi. En az benim kadar nezaket kurallarından bihaber olduğu için parmağıyla Başar'ı gösteriyordu. "Rahatsız mı etti seni?" Ben cevap vermeden, masadaki adamlardan birine kafasıyla Başar'ı ve yanında duran Ata'yı gösterdi. Diğer ikisi Merve'yi yalnız bırakmamak için beraber başka bir köşede oturuyorlardı. "Bunların ne işi var burada? Misilleme mi yapmaya gelmişler? Herhalde yaptığımız yetmedi," dedi burnundan soluyarak.

Sahi, bizimkiler neden karakolluk olmuşlardı ki?

Telaşımdan dolayı sadece sonuca odaklandığım için sebebi göz ardı etmiştim. Onların karakolluk olmasına neden olan şeyi merak ediyordum.

Adamlardan biri, "Bir bok yapamazlar. Merak etme. Buraya sık sık geldiğimizi öğrenmişler. Bir dertleri var belli ki," deyip telefonuna sarıldı. "Ben öğrenirim şimdi."

Onların konuşmasını umursayamadım çünkü iki tane kızın Ata'yla Başar'ın yanına geldiğini gördüm. Bir şeyler konuşmaya başladılar. Maşallah, herkesin yüzü gülüyordu. Kıçı dertte olan bendim tabii.

Başar kızın uzattığı telefonu aldı.

Numarasını mı veriyordu?

Bu mesafeden de olsa, *Ya Kahhar!* diye bağırmamak için zor duruyordum. Tükürme işlemini onlara doğru yapasım vardı.

Numarasını vermiyordu. Telefonu havaya kaldırınca fotoğraf çekeceğini anladım. Günahını almıştım. Ama yine de bu kadar yakın durmaları ve kikirdemeleri hoşuma gitmemişti. Bu işi hızlıca bitirmek istiyordum.

Mert'in dikkatini üstüme çekmek için nazik bir şekilde, "Evet, rahatsız etti beni," dediğimde, bakışlarını yeniden bana

çevirdi. Parmağımla onları işaret ettim. Kızlar hâlâ masadaydı. "Sen tanıyor musun bu aptalı?"

"Tanıyorum. Dediğin gibi aptalın dik âlâsı. Elimde kalmak için buraya gelmiş belli ki," derken öfkeden kuduruyordu. "Seni de rahatsız etmesi üstüne tuz biber ekti."

Sakin ol, Malkoçoğlu.

Şaşkın bir hâlde, "Aa, neden? Misilleme falan da dedin, hiç anlamadım," dedim. Aptaldı ama salak değildi. Bana şüpheli bir bakış attı. "Sırf merakımdan soruyorum, yanlış anlama. Şimdi beni senin yanında gördü ya, bana da salça olsun istemem. Şu günlerde herkes delirmiş vaziyette. Güvende değiliz..."

İçkisini kafasına diktikten sonra, "O sana bakmaz," dedi.

Aniden, "Pardon?!" diye yükseldiğimde, müziğin bu anda bitip herkesin bize bakacağını bilmiyordum tabii. Bana da sürpriz oldu.

Başar ve Ata'nın yanıma gelmek için hazırda beklediğini görünce bir şey olmadığını belli etmek için gülümsedim.

Mert aptal bir şekilde sırıttı. "O anlamda demedim, canım. Bu herif daha çok erkeklerden hoşlanıyor. Ya da erkek gibi kadınlardan mı ne. O anlamda dedim. Senin maşallahın var," derken beni baştan aşağı süzdü.

Bana *güzelim* demesine mi, bacağımdaki dekolteye apaçık bir şekilde bakmasına mı, yoksa Başar'ın hoşlandığı kişinin, yani benim, erkek gibi olduğumu söylemesine mi sinirlendim, bilmiyordum.

Masada ritim tutmaya başladım. "Hadi ya? Öyle mi diyorsun?" Terslenerek sormak istememiştim ama maalesef öyle olmuştu. "Seninle derdi neymiş ki? Aman diyeyim, tekinsiz tiplere bulaşma. Şu devirde kimse normal değil."

Sanki kendisi tekinsiz değilmiş gibi, "Doğru diyorsun. Ama sen merak etme, ben güzelce hallettim onu ve saz arkadaşlarını,"

dedi. Keyifle arkasına yaslandı. "Bu kıvırcığın hoşlandığı bir kız mı ne varmış. Tabii kız demeye bin şahit ister. Belki görmüşsündür haberleri. Bir süre ortalık bunlarla çalkalandı. Her neyse. İşte ben o erkek Fatma'nın bunları kandırdığı zamanki görüntülerini buldum. Bir tesise gitmişler yüzmeye. Bununla kız tartışıyor bir yerde. Sonra aralarında geçen konuşmalar falan vardı elimde. Bir de başka görüntüler. Kızın geçmişindeki birkaç bir şey. Anladım ki bunlar kıza değer veriyor. Bunları tehdit ettim." Afallamış hâlimi üstüne alındı. "Yanlış anlama, yapacağımdan değil. Sadece uyarı amaçlı. Kısasa kısastı benimki."

"Kızla mı tehdit ettin?" diye sordum.

"Evet ama bir şey yapmayacaktım. Sadece yumuşak karınlarını bulunca, bana yaptıkları yüzünden üstlerine gittim. Hemen kuyruklarını diktiler. O erkekten bozmaya bayağı değer veriyorlar."

Sadece, "Anladım," diye mırıldandım.

O arkadaşlarına bir şey söylerken ben, gözleri benden ayrılmayan adama bakıyor ve düşünüyordum.

Benim için karakolluk olmuşlardı. Sanki tüm ülkeye az rezil olmuşum gibi daha fazla rezil olmama izin vermemek için bu herifle uğraşmak zorunda kalıyorlardı.

Kahverenginin bana sonbaharı hatırlatan tonlarına sahip olan gözleri, suratımdaki asıklığın sebebini anlamaya çalışıyordu. Yanındaki kız ona bir şey söylüyordu. Ama o duymuyordu. Telefonunu eline aldı. Mesaj atacağını anladım. Çantamdan telefonu çıkardım ve Merve'den gelen mesajları gördüm.

Mernet: Aşkım neden etrafa
öldürücü bakışlar atıyorsun?

Mernet: Şu bluzu çekiştirip durma
valla cinnet geçireceğim

Mernet: Bu Emirhan'la Ümit çok komikmiş ya altıma yapacağım şimdi

Mernet: Allah aşkına şu telefonuna bak ve DİK DUR YA DİK

Mernet: Ananın k.yünde oturuyormuş gibi oturmasan mı bir tanem benim aşk bahçem ballı lokumum nar tanem nur tanem eşek sıpası

Mernet: Ne dedi sana yüzün düştü bir şey mi dedi

Mernet: DEVAAAAĞĞĞĞĞĞ

Son mesajları oturuşumu düzeltmemi sağladı. Tam bu anda Başar'dan mesaj geldi.

Başar: Canını sıkacak bir şey mi söyledi o şerefsiz sana?

Kafamı ekrandan kaldırdım ve sadece onun anlayacağı bir şekilde kafamı sağa sola salladım. Mimikleriyle bile yalan söyleyebilen biri olmak ne hoştu.

Bir mesaj daha geldi.

Başar: Pek öyle durmuyor. Bu plan zaten içime sinmemişti. Durmak istediğin anda bana bak, ben anlarım.

Beni bir bakışımdan anlıyordu.

Gerçekten sevilmek böyle bir şey olmalıydı.

Normal bir sevilmeyi kastetmiyorum yanlış anlama. Gerçekten sevilmek.

Onunla sevgili olmamıştım; ilk buluşmamız gerçekleşmemiş, beraber sinemaya gitmemiş, en sevdiğimiz mekânlarda oturmamış, geceler boyu uzunca sohbetler etmemiştik. Ama biliyordum. O beni gözleriyle değil, kalbiyle görüyordu. Nasıl diye sorma. Buna cevap veremem. Belki de ben de onu öyle sevdiğimden, ondaki hisleri içimde duyuyordum.

Biliyordum ki agresif hâlim onun kollarında huzur bulurdu. Başarısızlığı kabul edemeyen ruhumu hoş görür, beni yargılamazdı. Kambur duruşum, kötü saç gününde olmam, sevilme kaygım, kalıplara sığmak istemeyişim, bazen kaçışım, bazen sığınma çabam onun için problem olmazdı. Beni olduğum gibi, değiştirmeden, ötekileştirmeden kabul ederdi.

Çünkü gerçekten sevilmek böyle bir şeydi.

Bunu yaşamasam da biliyordum.

Ve yine biliyordum ki haklıydı. Beni bir bakışımdan anlardı.

Zaten bakışımla beni sevmişti ya.

"Sen bir daldın gittin ya," diyen Mert'e doğru döndüm.

Bardağımı ona doğru ittim. "Vaatlerini gerçekleştirmedin. Baksana, bardağım boş. Yani canım sıkkın."

Kafasını eğerek gülümsedi. "Sevdim seni, Eflâl," dedi. "Koçum, bak bir buraya," diye garsona seslendi. "Bize iki tane portakallı cin tonik. Bir de tekila getir." Bana dönüp, "Uyar mı sana?" diye sordu. *Olur* der gibi kafamı salladım. "Buzla soda da getir bize."

Aslında içmesem daha iyiydi. Alkol bünyeme iyi gelmiyordu. Ama lanet olsun ki portakallı cini beğenmiştim. Bu aptal herif ağzının tadını biliyordu.

Telefonunu aşırmak için an kolladığım sırada kolunu koltuğun arkasına atıp, "Ee?" dedi. "Neler yapıyorsun, kaç yaşındasın, hayat nasıl gidiyor?"

Sesli bir nefes verdim. "Doğruyu söylemek gerekirse karmaşık gidiyor. Bir o yana bir bu yana savruluyor gibiyim. Ne yapacağımı da şaşırdım. Bir anda kendimi hiç ummadığım bir yerde buldum. Hayat her zaman günlük güneşlik değil ama benimkinde hep *hava kara bulutlu yine yağmur yağıyor* çalıyor..." Bana bomboş gözlerle bakıyordu. "Bir mağazada satış danışmanlığı yapıyorum. Birkaç ay sonra 25 olacağım. Eğlenmekten çok hoşlanırım. Bugün de maaşımı ezmeye çıkmıştım aslında. Ama şanslıyım ki sana denk geldim."

Göz kırptı. "Şanslı kızmışsın. Herkes benim gibisine denk gelmez. Değil mi, beyler?" dedi. Saz arkadaşları onu şevkle onayladı. "Nerede yaşıyorsun? Tek mi kalıyorsun?"

"Aynen, tek yaşıyorum." İçkileri getiren garsona teşekkür ettikten sonra, "Sen neler yapıyorsun?" diye sordum.

İşine verecek cevabı yoktu. Çünkü aylak aylak gezmek ve baba parası yemekten başka bir işi yoktu. Bu yüzden, "Demek tek yaşıyorsun... Zor olmuyor mu?" deyip konuyu yine bana çevirdi.

"Neden olsun ki?"

Bir şey ima eder gibi, "Kız başınasın yani," dedi.

Bana zorla babet giydirdiği için Merve'ye kızmıştım. Ama iyi yapmıştı. Ayağımı havaya kaldırdığım anda babet havaya uçar, ben de onu havada yakalar ve bu andaval herifin suratına vurabilirdim.

Yerimde dikleştim. "Aslında zor olmuyor da bazı erkekler tek yaşadığım için beni kolay lokma sanıyor. Ya da evime gelmeye hakkı olduklarını düşünüyor. Bunun haricinde beni zorladığı yok. Ama sen öyle biri değilsin bence." Gülümsemeye çalışmak

çok zordu. Mert bana doğru yaklaştı. O fark etmeden uzaklaşmaya çalıştım ama o daha da yaklaştı. "Değilsin, değil mi?" diye yineledim.

Alkol kokan nefesi tenime değerken alınmış gibi, "Aşk olsun, Eflâl," dedi, dudaklarını yanağıma doğru yaklaştırdı.

Bunu yaşamayı hiç ama hiç istemezdim. Ona fırsat tanımadan aniden ayağa fırladım.

"Benim acilen lavaboya gitmem lazım," dedim. Çantamı ve o fark etmeden onun telefonunu aldım. Telefonunun yokluğunu fark etmesin diye de, "Bana eşlik eder misin?" diye sordum.

Telaşım o kadar barizdi ki eğer anlamazsa gerçekten salak olduğunu düşünecektim.

Öpücükten de kaçtığım için suratı asılır sanmıştım ama aksine mutlu mutlu yerinden kalktı ve bana eliyle ileriyi işaret etti. Önünde telaşla yürümeye başladım. Giderek daha da kalabalıklaşmaya başlayan mekânın alt katına iniyorduk. Arkamı döndüğümde keyfinin dört köşe olduğunu gördüm. Bu aptal neden böylesine mutluydu ki şimdi?

Kadınlar tuvaletine girmeden önce, "Hemen çıkarım," deyip gülümsediğimde aynı şekilde karşılık verdi. "Heyecanla bekliyorum, güzelim," dedi.

Sessizce, "Güzelim babandır," diye söylenerek içeri girdim. Boş olan kabinlerden birine geçtim. Gerginlikten titreyen ellerimle zar zor şifreyi girdim ve şükürler olsun ki telefon açıldı.

Merve gizli fotoğraf albümüne bakmamı söylemişti. Hemen galeriye girdim ama gizli klasöründe şifre vardı. Bu sefer 1977 doğru değildi.

Stresten dudaklarımı kemirirken fotoğraflara girdim. Burada işime yarayacak bir şey yoktu. Âlem yaparkenki fotoğrafları işimize yaramazdı.

Alnıma birkaç defa vurdum. "Düşün Deva, düşün. Onu tehdit edecek bir şey bul!"

Notlar kısmına girdim ama orada da bir şey yoktu. Oynadığı at yarışlarının notlarını almıştı at hırsızı herif.

Bluzu çekiştirip nefes almaya çalıştım. Biraz daha çekersem onda da dekolte oluşacaktı. Ve Merve'den önce ben kendimi klozete sokacaktım.

Mesajlara girdim ama sık sık temizliyor olsa gerek, sadece 2-3 kişiyle konuşması duruyordu. Onlar da önemsiz şeylerdi. Gayriihtiyari arşive tıkladığımda adı "Şevket Amcam" diye kayıtlı biriyle olan konuşmasını gördüm. Sadece yedi tane mesaj vardı.

Yarın saat 19.00

Haldun. Ömür. Vahdettin.

Sabah vardiyasında 07.30

Babamla beraber dört kişi

Üç kilo un. Yarım kilo tuz

Ben de varım

Bu seferi ben hallettim

Anlamadığım ama belki işimize yarar diye düşündüğüm konuşmanın ekran görüntüsünü alıp kendime attıktan sonra delilleri yok ettim. Birkaç tane fotoğrafı, belgelerdeki dosyalardan bazılarını da gönderdikten sonra şüphe uyandırmamak için apar topar dışarı çıktım.

Etrafa bakındım ama onu göremedim. Koridora daha bir adım atmışken güçlü bir kol tarafından iki saniye içerisinde karanlık bir odanın içine çekildim. Çığlık atabilir, beni tutan eli bükebilir, çantamla kafasını delebilirdim ama bu kokuya sahip olan kişiyi tanıyordum.

Başar Korkmaz.

Yiğidim, soyadının hakkını veriyordu.

Böyle bir anda beni buraya çekerek ne yapmak, nereye varmak istemekteydi?

O, kapıyı kapatır kapatmaz kısık ama vurgulu bir sesle, "Delirdin mi? Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Nefes nefeseydi. "Asıl sen delirdin mi? Neden onu yanında çağırdın?"

Sesindeki sinir elle tutulur cinstendi.

"Ne? Amacımız bu değil miydi?! Akıllısı beni bulmuyor ya!"

Karanlıktan dolayı yüzünü göremiyordum ama nane kokan nefesinden yakınımda olduğunu anlayabiliyordum.

"Amacımız telefonuna erişmekti. Onunla yalnız kalman değil! Şerefsizin arkandan nasıl geldiğini görmedin mi?"

"Evet? Ben neyi anlayamıyorum? Ne anlatıyorsun ya sen şu an?"

Kolumu kavradı, beni mümkünmüş gibi kendisine doğru daha da çekti. Burnu bir anlığına burnuma değdi. Odanın büyüklüğünü bilmiyordum ama ben küçük bir kutunun içinde sıkışmışız gibi hissediyordum.

"O senin gibi düşünmez. Hayvanın tekinden bahsediyoruz, Deva. Sen onu çağırdığında bir şeyler olacak sandı. Şerefsizin suratındaki ifade... Deliye döndüm! Aklından geçenleri düşündükçe... Ben sabırlı bir adam değilmişim, onu anladım." Kısık ama gerçek anlamda delirmiş sesi odada yankılandı. "Bir şekilde onun yukarı çıkmasını sağladık. Yoksa tekrar karakolluk olacaktık!"

"Ne?! O salak onunla işi pişireceğimi mi düşünmüş? Telefonunu aldığımı anlamasın diye onu da çağırdım. Geri zekâlının aklının böyle çalıştığını ben nereden bileyim? Bana dokunmaya kalksaydı onun ben..."

Güldüğünü işittim. "Biliyorum. Ondan karakolluk oluruz dedim ya zaten. Daha ben gelmeden sen onun hakkından gelirdin."

Ben de güldüm.

Bir anda oluşan sessizlikte yakın olduğumuz daha da belli oldu sanki. Hâlâ kolumu tutuyor ve hâlâ bana aynı mesafede durarak bakıyordu.

Şu noktada ne yapmam gerektiğini elbette bilmiyordum. İçgüdülerim -Merve'nin bilinçaltıma etkisi de olabilir- onu öpmem gerektiğini söylüyordu. Ama yapamazdım. Bu, işleri daha da karmaşıklaştırırdı.

Ama sıcak nefesine karşı koyabileceğimi sanmıyordum.

Bana doğru eğildiğini hissettiğimde nefesimi tutmuştum. Fakat o sanki biri onu itmişçesine ani bir şekilde benden uzaklaştı. Sırtının kapıya çarptığını duydum. Bu ses ikimizin de toparlanmasına neden oldu.

"Telefon," dedi hızlıca. "Telefon hâlâ sende. Çıkmamız lazım. Yukarıda neler oluyor, bilmiyoruz."

Bir adım uzaklaştım. "Tamam," diyebildim.

"Sen iyi misin? Bir şey bulabildin mi? Onun yanında daha fazla durmanı istemiyorum."

"Telefonuyla işim bitti. Neler bulduğuma, çıkınca bakarız," dedim ve çıkmak için kapıya doğru yaklaştım. Geçmem için kenara çekildi. "Anlaşılmasın. Önce ben çıkayım, sen peşimden gel."

"Bence de öyle yapmalıyız," dedi. Çıkmadan önce, "Duş jelini değiştirmişsin," dediğini duydum ama cevap vermeden koşar adım yukarıya çıktım.

6. PAS

"Yani elimizde bunlar var. Adım Hıdır elimden gelen budur," dedim. Bulduklarımı hepsine iletmiştim. "Sizin gözünüze çarpan bir şey var mı?"

Başar telefona bakarak, "Şu, amcasıyla olan konuşmalar size de garip gelmedi mi? Arşivlemiş bir de. İnsan bu konuşmayı neden arşivler ki? Üstelik tüm konuşmalarını silerken," dedi.

Ata da ona hak verdi: "Bir şey planlıyorlar gibi. Ortada gizli saklı olaylar olduğu belli. Babamdan biraz daha araştırmasını isteyeceğim."

Oflayarak armut koltuğa doğru bıraktım kendimi. Hiçbir halt değişmemişti.

Pub'tan apar topar çıkmıştık. Emirhan'la Ümit, Mert'le ağız dalaşına girip dikkatini dağıttığı için telefonu bırakıp kaçabilmiştim. Buraya çok da uzak olmayan bir mesafedeki küçük bir kafeye oturmuştuk.

İğrenerek, "Bu herif yakından daha da pislik. Sen buna nasıl baktın, Merve?" diye sordu Ümit.

Merve iç çekti. "Aptaldım. Büyüdüm ve olgunlaştım. Böyle biri olduğunu ilk başta anlayamamıştım tabii. Anladığım ilk anda şutladım ama kuş çoktan uçmuştu, beybisi," dedi.

Emirhan'ın ise bakışları bendeydi. Bir şey söylemek istiyor gibiydi. *Ne bakıyorsun* dercesine kaş göz yapmamla birlikte, konuşmaya başladı: "Sana bakmak çok garip geliyor ya. Uzaylı görsem bu kadar şaşırırdım."

Susması için ona parmağımı sallayarak gülümsedim. "Bakma bana öyle şaşkın şaşkın, sen de alışırsın elbet, nenesi çılgın," deyip kaşlarımı kaldırdım. Alkol. Alkol benim için yasaklanmalıydı. Sesimdeki imayı anlamadı. "Susacak mısın artık, Emirhancığım? Beni her gördüğünde aynı şeyi söyleyeceksen sorun çıkacak ama."

Emirhan aptal aptal sırıtsa da ağzına fermuar çekiyor gibi yaptı.

Biraz sonra herkes kendi hâlinde telefonlara bakmaya başladı. Armut koltuk bacağımdaki dekolteleri iyice ortaya çıkarınca rahatsız olduğumu belli edercesine yerimde kıvrandım. Başar bunu anladı ve hiçbir şey söylemeden ceketini çıkartıp bana uzattı.

Gülümseyerek baktım ona. Ceketini üstüne sinen kokusuyla beraber aldım ve bacaklarıma örttüm.

Aşk böyle bir şey miydi?

Başına açtığın işler yüzünden bir erkeğin telefonuna sızmak için dekolteli pantolon giymek zorunda kalmak ve onun da senin bundan rahatsız olduğunu anlayıp sana ceketini vermesi miydi aşk?

Böyle bir şey olmamalıydı ama böyle hissettirdiği kesindi.

O nasıl hissettiğimi umursamadan telefonuna döndü. Ne vardı bu telefonda, anlamıyordum. Ve sinirimi bozmaya başlıyordu. Gözlerimi ondan ayıramıyordum.

Aradan geçen dakikalardan sonra Merve'nin kahkahası tüm kafeyi inletince dikkatimi ona verdim. Normalde başkalarının yanında nahif bir şekilde gülen biriydi ama şimdi yerlere

yıkılacak şekilde gülüyordu. Bunun sebebinin şu an masadaki kimseye potansiyel flört gözüyle bakmaması olduğunu bilecek kadar onu iyi tanıyordum. Olduğu gibi davranıyordu. Çünkü kimseyi olası sevgilisi olarak görmüyordu.

Ve inanır mısın bu durum beni şaşırttı. Hepsinin potansiyeli oldukça fazlaydı çünkü.

Ümit ona bakarak, "Köpek neden kuyruğunu sallar?" diye sordu. Merve, "Neden?" diye cevap verdi. Ümit, "Çünkü kuyruk köpeği sallayamadığı için," deyince ikisi de yıkıldı.

Ata onlara hayret edercesine baktı, baktı, baktı ve bize döndü. "Bunun neresi komik, oğlum?" diye sordu. Başar'la aynı anda *bilmem* demek ister gibi omuz silktik.

Bu anda Emirhan'ı da kaybetmiştik. O da onlara dâhil olmuştu. "Durun durun," deyip ona bakmalarını sağladı. Bilge bir edayla, "Alkışlamayı hiç kesmiyoruz. Alkışlarımızın süresi uzuyor..." dedi.

Bu en az diğerleri kadar beni de düşünmeye itse de, "Ya siz ne yaşıyorsunuz? Sanki normal bir gün ve biz arkadaşız. Böyle..." dememe kalmadan Ata sözümü kesti:

"Arkadaş değil miyiz?"

"Öyleyiz tabii ki. Şimdi işler biraz karışık ya. Hâlâ benimle yakın olmak istemezsiniz diye düşündüm," dedim. Anlayışla baktım. "Bunu anlarım da."

Ümit kolunu omzuma attı. Bunu yaparken kendi armut koltuğundan yere düştü. Fakat hiç önemsemedi. "Devo, sen çok garip birisin. Farklısın kızım sen. Bizim oğlansın ama kızsın, anlıyor musun?" Anladığımı belli edercesine onun kolunu ittim. Tamamen yeri boyladı. Toparlanıp yerine oturması yarım dakika kadar sürdü. "Şu olayları başka ne zaman yaşayacaktık ki? Sanki film çekiyoruz anasını satayım."

Uzaktan bakınca şahsi sorunlularım gibi duran üçlüyü parmağımla işaret ettim. Ağızları kaymıştı. "Kardeşim, ağzınızla içemiyorsunuz içmeyin. Zaten Merve seninle ayrı görüşeceğim. Ya seni görseydi? Şu hareketlerinle dikkat çekmemen mümkün değil."

Merve bana kırgın bir şekilde baktı. "Aşk olsun, kuşum. Ben yolda gelirken içkiyi abarttım. Oradayken bir yudum bile içmemişimdir. Ortam eğlenceli diye kendimi kaptırdım biraz. Ama haklısın." Oturuşunu düzeltti. "Şu an seni dinlemeye hazırım. Ne yapıyoruz?"

Bu konuda ben de çok emin değildim. Herkes bana bakarken ben de Başar'a baktım.

Bu durum onu gülümsetti. Kafasını önüne eğerek belli belirsiz sağa sola salladı.

Armut koltuk ona göre değildi. Koltuk, onun ağırlığıyla neredeyse yerle bütünleşmişti. Bacaklarını toplamak zorunda kalmıştı, ki rahat edemediği her hâlinden belli oluyordu. Alnına dökülen saçlarını kafasını sallayarak geriye doğru savurdu.

Bir film karesi izliyordum sanki. Kalbimde vuku bulan hislerin dışarıya taşmasına sebep oluyordu. Yani her an yanına gidip kafamı göğsüne yaslayabilirdim. Bu konuda kendime güvenim yoktu.

Ortama hâkim bir ses tonuyla, "Şimdi şöyle yapıyoruz," dedi. "Ata'nın babası Adem abi, bize haber verene kadar kimse bu konuda harekete geçmiyor. Böyle bir şey hiç yaşanmamış gibi davranacağız. Eğer ki ondan bir adım gelirse o zaman bir şey düşünürüz. Ama son hamleyi ondan aldık. Bugünkü karşılaşma ve atışma mevzusunu saymıyorum. Yani sıranın bizde olduğunu düşünüyordur. Bu sebeple eyleme geçmeyecektir. Sabırlı olacak ve yanlış bir hareket yapmayacağız."

Dekolteli pantolon giyerken bile beni rahat hissettiriyordu işte. O böyle biriydi işte.

"Ben size birkaç güne haber veririm. Babamla konuşacağım ama netleşmeden önce bence de beklemeye geçelim," dedi Ata.

Merve mahcup sesi ve gülmekten kızarmış yanaklarıyla, "Benim yüzümden onunla uğraşmak zorunda kaldınız. Lütfen benim de sizin için bir şey yapmama müsaade edin," dedi. "Ne olursa yaparım. Hakkınızı ödeyemem çünkü."

"Başlarına saran benim. Senin bir kabahatin yok. Önündeki kahveyi iç ve sessiz gül," diye uyardım onu.

Ümit, "Ya sanki ne yaptık? Artık bunları konuşmayalım. O puşt sizin köpeğiniz olsun!" diye yüksek bir sesle konuşunca Başar onu uyardı.

"Üslubuna dikkat et, Ümit," dedi Başar. Gözleriyle bizi işaret etti.

"Lan biz Deva'nın yanında soyunduk bile. Maşallah, her yerimizi gördü! Ondan gizli saklımız mı var?" dediğinde, kahvem boğazımda kaldı. Şiddetle öksürmeye başladım. "Utanma be bizim oğlan. Utanması gereken biziz. Bir altımıza sı..."

Başar, "Ümit!" diyerek araya girdi. "Üslubuna dikkat et, kardeşim."

Ümit ellerini havaya kaldırdı. Yakararak, "Üslup da üslup! Sen Survivor Hasan mısın, kardeşim? İkide bir üslup deyip duruyor ya! Üslup adam mübarek!" dediğinde, tavrı hepimizi güldürdü.

Onlarla olmayı özlediğimi yeniden fark ettim. Evime dönmüş gibiydim sanki. Her zaman beni rahat ettiren koltuğumda oturuyor ve keyifle kahvemi yudumluyor gibiydim.

Ata, "Deva," deyince bakışlarım ona yöneldi. "Benim aklıma bir şey takıldı. Kardeşin Kuzey'le Buse arkadaş oldu. Ve anladığım kadarıyla iyi anlaşıyorlar. Bunda bir parmağın var mıydı? Yoksa spontane mi gelişmişti?"

Kuzey'in yaptıkları benim yakamdan neden düşmüyordu yahu?

"Evet," dedim.

Kaşlarını çattı. "Neye evet, Deva?"

"Dediğine evet, Ata."

"Ne dedim ben, Deva?"

"Arkadaş oldular dedin, Ata."

"Bu işte parmağın var mı diye sordum, Deva."

"Evet Ata, öyle sordun."

"Var mı, Deva?"

"Maalesef, Ata."

"Var yani?"

"Var gibi..."

"Beni oyuna getirdin yani?"

"Getirdim gibi..."

"Deva!"

"Ata..."

"Kardeşim de senin oyununa alet oldu yani," dediğinde, bana kızgın bir şekilde baktığını gördüm. Hak da veriyordum. Kardeşini seviyor ve sakınıyordu. Kendi kendine bir şeyler söylenmeye başladı. "Hepimizi kandırdığın yetmedi, bir de kardeşimi mi ekledin? Artık ne desem bilemiyorum. İnan, kelimelerim yetmiyor. Bu kadarı da pes demekten başka çarem kalmıyor!" diye yükseldi.

"Ata..." dedim ama devam etmek istiyor olacak ki sözümü kesti:

"Sadece kendini ve sevdiklerini düşünüyor olabilirsin ama hepimizin bir hayatı var. Buse'yi bu işe dâhil etmemeliydin. Buna hakkın yoktu. Her ne kadar sana değer versek de bir noktaya kadar sabredebiliriz. Daha bu olanların sebebini bile açıklamadın.

Ve biz sana körü körüne güveniyoruz. Lütfen daha ötesini isteme, Deva. Kardeşine de söyle, Buse'den uzak dursun! Yoksa gerçeği açıklamak zorunda kalırım. Ve şansa bak, üzülen yine kardeşim olur!"

Onu ilk defa böyle görmenin etkisiyle ne diyeceğimi bilemedim.

Başar elini onun omzuna koydu. Uyarır bir şekilde, "Ata, sakin olur musun?" dese de pek etkili olamadı.

Tersleyerek, "Olamıyorum," dedi Ata.

"Olamazsın, haklısın," dedim. Ben sakindim çünkü o haklıydı. "Bir anda hayatınıza girerek her şeyi altüst ettim. Aslında size yardımcı olmaya, destek sağlamaya gelmiştim ama işte bugün bu noktadayız. Sevdiklerimi düşündüğüm konusu da doğru. Ama pek de doğru olmayan bir konu var. Kendimi çok düşündüğüm söylenemez. Çünkü öyle olsaydı bir aptalın kabul edeceği bu işe girişmezdim. Erkek kılığına girmek, isteyeceğim son şeylerden bile biri değildi."

Kısık gözlerinde öfkeli bir bakış vardı. "O zaman neden yaptın bunu?"

"Mecburdum diyeceğim ve bu sana yeterli gelmeyecek, Ata. O yüzden açıklayayım." Doğruldum ve buz kesilmiş ortamda konuşmaya başladım: "Babamı çok iyi tanırsınız. İşini, sizi, takımı seven bir adamdır. Sizi ailesinden ayırmadı hiçbir zaman. Yaklaşık üç ay önce Kuzey başımıza bir iş açtı. Yüksek bir meblağ borçla karşı karşıya kaldık. Bizim için altından kalkması güç bir borçtu. Babamın bir süre memleketimize gitmesi gerekti. Sizin de bildiğiniz gibi takımın ona en çok ihtiyacı olduğu anda sizi bırakıp giderse işini hakkıyla yapan biri olsa da Koç babamın yerine başka birini bulurdu. Bu yüzdendir ki aklına ilk geleni söyledi: *Çocuğum benim yerime bakar.* Allah'ın işine bak ki, Koç'u ikna etti. Ama Koç sanıyordu ki bunu ben değil, kardeşim Kuzey yapacaktı. Babam telaşına yenik düştü ve ona gerçeği

açıklayamadı. O gün benden erkek kılığına girip yerine bakmamı istediğinde benimle dalga geçiyor sandım." Kimseye bakmıyor, direkt karşıma bakarak konuşuyordum. Gözlerinde göreceğimi düşündüğüm acıma ifadesi şu noktada iyi gelmezdi. "Beni belki tanımış olabilirsiniz artık. Ben erkek gibi büyüdüm. Mahallede benden bahsederlerken *erkek Fatma* derler arkamdan. Babam sağ olsun, beni öyle yetişirdi. Bundan da hiç gocunmadım. O da biliyordu ki ben bu işi hakkıyla yapardım. Sonu öyle bitmeseydi eğer hakkını verdiğimi de düşünüyorum."

Başar'ın, "Benim yüzümden," dediğini duyduğum anda elimi havaya kaldırdım.

"Ben seni suçlamıyorum. Kendini suçlamana da izin vermem. O yüzden araya girme lütfen," deyip sesli bir nefes verdim. "Yani işin özünde ben erkek taklidi yapabilirdim. Babama göre öyleydi. Zaten giyimim, hareketlerim, konuşma tarzım erkek gibiydi. Ve babam bana herkesten ve her şeyden çok güvenir. Ben de sevdikleri için her şeyi yapacak bir kadın olarak *tamam* demek zorunda kaldım. Kardeşim için, babamın yıllarca süren emeklerinin ziyan olmaması için ve sizin için." Buruk bir şekilde gülümsedim. "Belki bu size doğru gelmeyebilir ama bu işi yapabilecek donanıma sahiptim. Evet, tecrübem yoktu. Ama size, takıma hâkimdim. Babamla her gece sizden bahsederdik, maçlarınızı izlerdim. Alerjilerinizden tut, tıraş olduğunuz berberlere kadar çoğu şeye hâkimdim. Yani bana hayatını emanet edip giden babam kadar ben de kendime güveniyordum. Bu yüzden elimi taşın altına koydum. Ligler başlamadan o iki aylık süreyi sizi bilen bir yardımcı antrenörle geçirin diye kendimden ödünler vererek çalıştım. Zor oldu... Aksini asla söylemem. Sizinleyken kendim olamamak, size yalan söylemek, başka biri gibi davranmak eziyet gibiydi. Ama artık iş işten geçmişti. Kendimi sizden biri gibi hissettiğim anda büyük bir hatanın içinde olduğumu anladım." Başar'la göz göze geldim. "Ben artık çoktan

savrulmuştum. Geri dönülmez bir yolun ortasındaydım. Bundan sonra ne gerçeği söyleyebilir ne de geri dönebilirdim. Sizin tüm konsantrasyonunuz bozulurdu, babam işinden olurdu ve ben rezil olurdum. Bunların hiçbirini göze alamadım. Korkak, aptal, enayi... Adına ne derseniz deyin, sizi bırakıp kaçtığım o anda ben çaresiz birinden başka bir şey değildim."

Merve kucağımdaki elimi elleri arasına alıp sıkıca tuttu.

Ata'nın gözlerindeki öfke, yerini dinginliğe bırakmıştı. Benim için üzülsün istememiştim. Beni anlasın ve daha az kızsın istemiştim.

"Kuzey konusunda haklısın. Benim kardeşim saftır, iyi niyetlidir. Şeytan tüyü vardır onda. En kötü özelliği de birine tutulduysa gözü başka kimseyi görmez. Her şey başlamadan önce bana Buse'den bahsetmişti. Çocuksu bir şekilde hoşlanıyordu ondan. Ama *ayrı dünyaların insanlarıyız* deyip duruyordu. Gelip benden en azından bir görüşme bile dahi olsa ayarlamamı istediğinde onu kıramadım. *Yeter artık, kardeşinin istekleri de bitmiyor* diyebilirsin. Bunda da haklısın. Ama o benim kardeşim. Saf duygularıyla hareket ettiğini bildiğimden isteğini gerçekleştirmek istedim. Senin de kardeşin var. Eğer diyorsan ki görüşmesinler, Kuzey'i bu konuda tembihlerim. Ve o benim sözümden çıkmaz. Sadece şunu bil. Kardeşim, Buse'yi en küçük bir şekilde kıracak bile olsa karşısında önce beni bulacağını bilir. Yine de sana hak veriyorum. Sözüm olsun, Kuzey bir daha Buse'nin olduğu ortamda bile bulunmayacak."

Derin bir sessizlik...

Umduğum bu değildi. Belki birkaç gözyaşı, belki de biraz alkış veya omuz sıvazlama beklemiştim. Ama onlar öylece duruyor ve bana üzgün gözlerle bakıyorlardı.

"Şey... Ağlayın bir de isterseniz," dedim. Gerçekten ağlayın! Hadi ama! Duygusal bir konuşmaydı bu! Üstelik provasını bile yapmamıştım. Sadece duştayken suyun altında birkaç defa

içimden tekrar etmiştim. Fonda Emre Aydın *Hoşça Kal* çaldığını itiraf ediyorum...

Emirhan bana anlayışlı bir gülümsemeyle baktı. "Senin açından işler bayağı karışıkmış. Biz de herkes gibi sosyal medyadan takip ettik olayları. Böyle olduğunu bilmiyorduk," derken beni anlıyor gibiydi.

"Nereden bileceksiniz ki? Sizi kandırmak için rakip takımdan gönderilmiş olabileceğimi bile düşünmüş olabilirsiniz. Sizi asla suçlamıyorum."

Ümit, "Ama nasıl yaptın be kral? Tamam, erkek gibi kızım diyorsun, eyvallah da. Oha lan! İyi cesaret!" dedi. Uzun zamandır ondan şarkı sözü duymamanın eksikliğini tamamlayarak, "*Acılara yürüyor korkmuyorum* modundaymışsın. Varsın bu piyasada vesselam," dedi.

Ata boğazını temizleyince gözler ona döndü. Biraz öncekine nazaran sakin görünüyordu. "Fazla yükseldim sanırım. Son zamanlarda olanlardan etkilendim biraz. Üstüne geldim senin de. Arka planda olanları bilmediğimden oldu."

"Sorun yok, biraderim," dedim gülümseyerek.

"Kararı da Buse'ye bırakıyorum. Kuzey ona her şeyi tüm gerçekliğiyle anlattıktan sonra arkadaş kalmak istiyorlarsa bana sadece saygı duymak düşer. Ama en yakın zamanda ona gerçekleri anlatsın. Yoksa ben anlatırım," dediğinde, onu onaylarcasına kafamı salladım.

Gözler Başar'a çevrildi. Suskunluğu asaletindendi herhalde, ağzından tek kelime dökülmüyordu. Gerçekleri apaçık duymak onu pek mutlu etmemiş gibiydi

Biraz sonra Emirhan ayaklanıp, "Ben bir lavaboya gideceğim. Sen de bana yardım etsene, Ümit," deyince bizi yalnız bırakmak istediğini anladım. Ümit anlamadı. "Lan gelsene, oğlum. Belki sen de sıkışmışsındır. Gel bakalım bir."

Ümit ayağa kalksa da, "Bu grup her geçen gün garipleşiyor. Sizi artık anlayamıyorum," demekten de geri durmadı.

Ata da bizi yalnız bırakma çabalarını anladı ve kalktı. Merve ise hâlâ oturuyor ve bitmiş kahvesinden yudumlar almaya devam ederek kupasından garip sesler çıkmasına sebep oluyordu. Alkol uykusunu getirmiş gibiydi.

Emirhan, Merve'ye doğru eğildi. "Merve, sen Eşantiyon Bekçibaşı'nı tanıyor musun?" diye ciddi bir şekilde sordu. Merve ona bomboş gözlerle baktı. "Ne tesadüf, ben de tanımıyorum! Gel seninle bu ortak yönümüzden konuşmaya gidelim," deyip onu kolundan nazikçe tutarak kaldırdı.

Merve, "Aşko, tırnağımı kırdın!" diye sızlanırken Ümit, "Aşko kuşko, gel bakalım bi', yeniden yapıştırabilir miyiz," deyip onun diğer kolunu tuttu.

Onlar gözlerden uzaklaşırken biz de sessizce oturmaya devam ettik.

Çok şey söylemek istiyordum. Beraber geçirdiğimiz iki aydan bahsetmek, o anlarda konuşamadığım olaylar hakkında sohbet etmek, gülüşünü görmek, gözlerime kırgın bir şekilde bakmadığı bir anda, gözlerinin kahverengi tonlarını izlemek istiyordum.

O ne istiyordu, bilmiyordum ama benim konuşmamı beklediği aşikârdı. Sessizce durup karşısına bakmaktan başka bir şey yapmıyordu.

Konuşmaya niyetliydim aslında. Fakat sağ tarafımızdan yüzümüze patlayan flaş buna engel oldu.

"Bu neydi şimdi?" diye çıkıştım. Kızlı erkekli bir grubun oturduğu masada, içlerinden birisi gizlice fotoğrafımızı çekmişti.

Başar hızla ayağa kalktı. "Hay ben böyle işin!" diye söylendi. Onlara, "Kim çekti onu? Bizden habersiz kim fotoğrafımızı

çekti?!" diye kızgın bir şekilde sordu. Masaya gidince ben de hemen peşinden gittim. "Size diyorum. Kim çekti?!"

Onu sakinleştirmem, kolunu falan tutup *dur, yapma* demem gereken yerde ben de bağırmaya başladım.

"Hangi iş bilmez yaptıysa ortaya çıksın! Sosyal medyada iki beğeni alacağım diye kişisel alanımızı ihlal edemezsiniz!" dedim. Parmağımı şiddetle salladım. "Ya konuşursunuz ya da ben sizi zorla konuştururum! Duydunuz mu beni?!"

Kızlardan biri umursamaz bir şekilde, "Biz bir şey çekmedik," dedi.

Sağ gözümü aşağı doğru çektim. "Sen baksana bir bana. Sence bende bunu yiyecek bir göz var mı? İsterseniz devam edin ve ben size milyonlarca izlenecek o videoyu vereyim. Ama sürpriz, videoda siz de olacaksınız! Hem de saçlarınız elimdeyken!"

Başar kolumu tuttu. Yatıştırıcı bir sesle, "Dur Deva, sakin ol," dedi.

Şalterlerim atmıştı bir kere. *Bu gece Mert'le beraber karakolda bitmesin* derken, evrenden yanlış istekte bulunmuştum. Keşke ayrıntı verseydim. Hep beraber gidip, karakolda ayna var mı yok mu görecektik. Şarkı söyleyecek bir ortamı oluşacak olan Ümit eminim bundan oldukça zevk alacaktı.

Ayışığı Kitaplığı

7. PAS

"Aç kapıyı gardiyan, sevdiklerim yok burada... Aç gardiyan, duramam buralarda..."

Yaklaşık on beş dakikadır nezaretteydik ama artık Ümit'in sesine tahammülüm kalmamıştı. İçinde karakol, hapis, yatmak, polis ve buna benzer kelimeler olan şarkıların tümünü söylemişti.

"Ümit," diye seslendim ama o *gardiyan* diye haykırmaya devam ediyordu. Bu sefer yüksek sesle, "Ümit!" deyince, susup bana baktı. "Biraz daha şarkı söylemeye devam edersen demir parmaklıkları aşıp üzerine atlayacağım. Bak yemin ederim yaparım bunu. Sonra hastane şarkıları söylemeye başlarsın. *Hastane önünde incir ağacı* olabilir. Ya da ne bileyim *ah hemşirem vah hemşirem kurtar beni bu delinin elinden* falan... Konum değişikliği yapayım diyorsan devam et. Ama yok, ben böyle iyiyim diyorsan da sus!"

Ümit korku dolu gözlerle bana baktı. Susacağını söylememişti ama gözlerinden okunuyordu. Ama yine de susmadı. "Siktir et! *Ya bu gece gel ya da bu gece gel! Ya bu gece gel ya da bu gece gel!*"

Ben ona bir gelecektim, bir daha kimseye *hoş geldin* diyemeyecekti.

Merve'yle ikimiz aynı yeri paylaşıyorduk. Erkekler ise hemen solumuzdaki bölmedeydi. Aramızda kalın demir parmaklıklar vardı.

Şükürler olsun ki ayılmış olan canım arkadaşım Merve yanıma yanaştı. "Devo, acaba sakin mi olsan?" Kaşlarıyla aynı yeri paylaştığımız kadını işaret etti. Sessizce, "Şu abla cinayet işlemiş olabilir ama o bile senden korktu. Lütfen sakinleş," diye mırıldandı.

"Pek mümkün görünmüyor. Acaba neden?" diye ona gözlerimi irileştirerek baktım. Hemen yanımdan uzaklaşıp köşeye sindi. Sesli nefesler alıp veriyordum. "Yerinizde duramadınız, değil mi? Ben başlatmış olabilirim ama siz neden müdahil oldunuz? Mesela sen Merve, neden kızın üstüne çullandın? Üstelik bir tane bile vuramayıp düştüğün yerde kusmaya başladın. Neden öyle bakıyorsun, Emirhancığım? Sen de çocuğa vurayım derken Ata'ya vurmadın mı? Adamın gözü kanlandı senin yüzünden." Sabır çekip ayağa kalktım. Konuştukça daha da sinirleniyordum. "Bıraksaydınız biz Başar'la halledecektik. Neden anlamadan dinlemeden atladınız ki? Haklıyken haksız duruma düştük. Onlar bizim fotoğrafımızı çekti ama adamlar bizden şikâyetçi oldu ya! Arkadaşlar, biz aptal mıyız?"

Ümit kafasını önüne eğerek mırıldanmaya başladı: "*Ben aptal mıyım? Aşkın şudur sözlük anlamı, arıyo'sun sen belanı...*"

Başar parmaklıklara yanaştı. "Deva, sakinleş artık. Hepimizi geriyorsun," dediğinde ona üzgün gözlerle baktım. Hafifçe tebessüm etti. "Kendini suçladığın için bu kadar gerginsin. Ama biz çocuk değiliz. O yüzden herkes yaptıklarının cezasını kendi çekebilir."

Nefesimi sesli bir şekilde verdim. "Biraz sonra Koç gelince de böyle konuşabilecek misin? Mahvedecek bizi," derken sesimdeki korku elle tutulur cinstendi.

Bana uzunca bir süre baktı. Ve içimde karmaşaya neden olacak kelimeleri söyledi: "Ben buradayım."

Her şeyi kendi halletmeye alışık olan Deva, duyduğu bu iki kelime karşısında ne söyleyeceğini bilemeden ona boş gözlerle baktı. Ne demekti bu? O fiilen buradaydı ama Deva da buradaydı. Kendisi varken başka birinden yardım aldığı görülmemişti. Aksine, o hep yardım eden, suçu üstlenen taraftı. Kimseye fark ettirmemeye çalışsa da omuzlarındaki yüklerden birinin yere düşmesiyle duruşu değişmişti.

O buradaydı.

Haddinden fazla yük taşıyan küçük Deva rahatlamış bir nefes verdi.

O buradaydı.

Deva hiç böyle hissetmemişti.

Emirhan, "Burası hayal ettiğim gibi değilmiş hiç," deyince kendimle konuşmaya son verip ona kulak kesildim. "Daha karanlık bir yer hayal etmiştim. Sisli bir yer hatta."

Ata sessizce oturuyordu. Başar da onun hâlini fark etmiş olacak ki yanına gitti. İkisi duyamayacağım bir şekilde konuşmaya başladılar.

Merve, Emirhan'a, "Loş ve pis kokulu olur diyordum. Pis koku kısmı tamam da burası bayağı aydınlık ya," diye cevap verdi.

Varlığımızdan nefret eden ablanın yanına oturdum. Gülümsemiştim ama o bana tükürmek istiyor gibi bakmaya devam etmişti. Muhabbetimiz onu pek sarmıyordu anlaşılan. Aniden, "Avukatınız yok mu sizin? Siktirin gidin artık," demesini beklemediğim için kalakaldım. "Sana diyorum, kılkuyruk. Başımı şişirdiniz artık. Kafa dinlemeye içeri giriyoruz, şu gördüğümüz muameleye bak. Bir de dibime oturdu. Kalk, git!"

"Tövbe estağfurullah," diyerek yanından koşarak kaçtım. Parmaklıkların dibine geldim. "Gardiyan, telefon joker hakkımı... Hay anasını satayım! Telefon hakkımı kullanmak istiyorum!" diye bağırdım ama kimse cevap vermedi.

Merve, "Deva, Ümit iyi değil gibi," deyince acıların çocuğu gibi oturan Ümit'e doğru yaklaştım. "Baksana, ağlayacak gibi duruyor."

Ümit kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu. "Küçükken karıncaları kibritle yaktığım için mi böyle oldu?" dediğini duydum.

"Ne? Nasıl bir caniydin oğlum sen?" dedim. Artık daha üzgün bakıyordu. Emirhan ona sarıldı. "Ne oldu, Ümit? Hayatımız bitmiş gibi hâllere giriyorsun. Birazdan Koç gelir. Sanki müebbet almışsın gibi davranma. Karşı taraftan kimse zarar görmedi farkındaysan. Olan bize olduğu için içeri gireceğimizi sanmıyorum."

"Avukatımı istiyorum," dediği sırada adım sesleri duyduk. O, "Oha lan, dileğim kabul mu oldu?" diye sorarken hepimiz parmaklıklara yanaştık.

Önce Koç'un koca ayaklarını, sonra da sinirli yüzünü gördüm. Yüksek bir sesle, "Duan kabul olsaydı ben gelmezdim!" dediği anda, Ümit resmen yerinde sıçradı. Elleri arkasında, kaşları olabildiğince çatık, büyük bir öfkeyle bize bakıyordu. Sanki öfkesi onu daha da uzatmıştı. Gözüme üç metre görünüyordu. "Siz akıllanmayacak mısınız? Bu hâldeyken nasıl bırakıp gideceğim sizi? Bir araya gelince zihinsel engelli gibi davranmaya başladınız! Bu hâlin ne, Ata?!"

Ata bir şey demedi, kafasını önüne eğdi.

Başar söze girmeden hemen atıldım.

"Benim yüzümden oldu, Koç. Biri fotoğrafımızı çekmeye çalışıyordu. Kendime hâkim olamayınca işler karıştı. Onların bir suçu yok."

Koç'un şaşırdığını gördüm. "Deva? Bu sen misin?" Beni baştan aşağı süzdü. Kafasında, haftalar boyunca gördüğü hâlim, babamın yanında gördüğü normal hâlim ve şimdiki hâlimin ortalamasını alıyor gibi bakıyordu. Allak bullak olmuş gibiydi. "Çıkınca konuşacağız. Hepiniz hemen kendinize geliyorsunuz!" Arkasına bakmadan apar topar gitti.

Polis kapıları açınca peş peşe dışarı çıktık. Emirhan, içerideki deccal kadına, "Allah kurtarsın, abla," deyince, kadın da ona, "Siz siktirip gidince kurtardı zaten!" diye cevap verdi. Bu sayede Emirhan koşarak hepimizin önüne geçti.

Başar yanımda yürüyordu. Sanki ruh hâlimi anlar gibi, "Başlangıç için güzel olmadı. İleride anlatılacak tatlı bir anı değil ama herkes biraz absürtlük sever," dedi. Ona baktığımı fark edince bana yandan bir bakış attı. "Absürtlükler kraliçesinin eline kimse su dökemez tabii."

Başlangıç... İleride anlatılacak bir anı...

Eğer az ileride bana kızgın bir şekilde bakan babamı görmeseydim söylediklerinin etkisinde boğulabilirdim. Lakin babam özellikle bana alev saçarak bakıyordu. Hem de bu kılıkta olduğumu yadırgamadan. Hain Kostok Kuzey, ona hâlimden bahsetmiş olmalıydı.

Ümit koşar adım babamın yanına gidip boynuna atladı. "Uyy, Sezai babacuğum! Nereda kaldun?" Babam, düşmesin diye onu tutsa da her an yere fırlatacakmış gibi duruyordu. "Vallahi benim suçum yoktur. Ben bir melaikeyim."

Koç ters bir hareketle masayı işaret etti. "Sululuk yapmayı kesip şu belgeleri imzalayın da çıkalım. Sizinle ciddi ciddi bir konuşma yapmamız gerek."

Merve kulağıma yaklaştı. "Benim gelmeme gerek yok, değil mi, Devo? Sonuçta ben konuk oyuncuyum. Ben gidebilirim, değil mi?"

Gıcık bir şekilde sırıttım. "Bu konuşmadan mahrum kalmanı istemem ki, Mernet. Lütfen bize eşlik et. Hem saat de geç oldu. Sonra seni eve bırakırız. Yoksa... Yoksa günlerce sana kâbus olurum."

Merve ofladı. "Kendin yanıyorsun zaten. Neden beni de yakıyorsun ki? Vicdansızsın!" diyerek belgeleri imzaladı. Günlük flört dozunu tamamlayamadığı için biz uğraş verirken o polis memuruyla konuşmaya başladı. "Günde kaç kişi geliyor mesela? Ay sizin de işiniz zor, biliyor musunuz? Her gün farklı biriyle uğraşıyorsunuz. Ben mi? Ben suçlu falan değilim. Ayna bulamadım fotoğraf çekmek için. Acilen *fitcheck* yapmam gerekiyordu da. Karakolda ayna var dediler diye geldim. Yok canım, asla. Tabii ki, haklısınız. Numaram..." Onu kolundan tutup çektim. "Ya, Deva! Tam da numaramı veriyordum. Ne çekiştiriyorsun kızım beni? Ay düşeceğim!"

"Düşeceğini sanmıyorum. Çünkü ben seni kasıtlı iteceğim!" deyince, uzatmadı. "Babamlar bizi bekliyor. Çok gerginim. Yanımda dur ve sessiz ol. Aklından inanılmaz mantıklı olduğunu düşündüğün bir şey geçerse bile asla söyleme. Bırak sende kalsın. Anlaştık mı?"

Bozulsa da kafasını salladı. Bu gece daha fazla dramayı kaldıramazdım.

Hep beraber karakolun karşısındaki parka geçtik. Biz oturuyorduk. Babam ve Koç ayakta duruyordu. Emirhan'ın kısık bir sesle, "Sübhaneke boncuğu gibi dizildik," yorumu, babamın sesli bir şekilde boğazını temizlemesine sebep oldu.

Sus diyordu. *Sus, yoksa ben seni ipe dizeceğim.*

Koç'un konuya direkt, "Siz akılsız mısınız? Beyninizi kortta mı bıraktınız?!" diye girmesi ani oldu. Merve'yle bana baktı.

"Kızlar, siz kusura bakmayın ama sinirlerim tepemde. Gecenin bir köründe telefon geliyor. Bu grup yine karakolluk olmuş. İki saat sonra antrenmanınız var sizin. Bunun farkında mısınız? Derhâl bana burada neler döndüğünü anlatın!"

Babam konuşacağımı anladı. "En başından ve kafamızı karıştırmadan anlatacaksan anlat, Deva. Yoksa sus, Başar anlatsın," dedi.

Kafalarını karıştıracağıma dair olan inancı ve Başar'a olan güveni gözlerimi yaşarttı.

Sayın sen, olanları Başar'ın anlatmasına izin verdim. Yanımda otururken genzime dolan kokusuyla bu şekilde başa çıkacağımı düşünmüştüm. Ama artık beni tanıyorsun. Düzgün diksiyonu ve akıllara zarar ses tonuyla başa çıkamadım. Aklım başımdan uçtu gitti, bir yerlerde aptal aptal sırıtarak dolaşmaya başladı.

Koç sakin bir şekilde dinledi ve tekrar aynı şeyi sordu: "Siz akılsız mısınız?" Bağırarak, *Evet, aksini düşünmen hata!* demek istiyordum. Tabii yemiyordu. "Böyle bir planı yaparken sonuçlarını düşünemediniz, tamam. Uygularken de mi aklınız yerinde değildi?!"

Babam benim kılığıma baktı. Üzgün bir şekilde, "Seni aklı başında sanırdım, Deva. Beni hayal kırıklığına uğrattın," dediğinde yüzüm soldu, dünyam başıma yıkıldı. "Ben *sana bu işi çöz* derken böyle bir şey yapmanı mı kastetmiştim? Onları toplaman gerekiyordu, daha fazla dağıtman değil!"

Eğer ki kendinizi çok fazla ortaya sererseniz bir gün üstünüze basıldığında da hiçbir acı belirtisi gösteremezdiniz. Onlar için bile isteye yere uzanan sizdiniz. Sırtınızın ağrıması da üstünüzdeki ayak izleri de sizin suçunuzdu. Çünkü bazen iyilik ektiğinizde biçtiğiniz sadece ama sadece acı sözler olurdu.

Koç kararlı bir şekilde, "Bu iş böyle gitmeyecek. Ata, babanı severim. Onunla da detaylı konuştum. Bu işe daha fazla

karışmayacaksınız," dedi. Gözleri direkt olarak beni buldu. Sanki çivilerin üstünde oturuyordum. "Sana gelince, babanla senin için özel olarak konuşacağım. O zamana kadar hiçbir sorun duymak istemiyorum."

Kafamı salladım sadece.

Başar kalbimdeki çatlakları fark etmiş gibi koluyla yavaşça omzuma dokundu. Kafamı çevirdim ve bana her şeyin iyi olacağını söyleyen bakışını gördüm.

Tüm gece beni kâbuslardan kurtaran da bu bakış oldu.

Uyku beni kendine çekse de durmadan gelen mesajlar yüzünden bir türlü onun kollarına kavuşamıyordum. Oflayarak telefonu elime aldım. Hiçbir zaman dâhil olmadığım bir gruba tek göz bakmaya başladım.

AŞKOLAR VE KUŞKOLAR

Grup - Ümit tarafından bugün oluşturuldu

Ümit, sizi ekledi.

Ümit, Ata Can kişisini ekledi

Ümit, Başar kişisini ekledi

Ümit, Emirhan kişisini ekledi

Ümit, Mernet kişisini ekledi

Ümit: Böyle bir gruba kesinlikle ihtiyacımız vardı. Ne yapacağımızı buradan konuşuruz artık

---

Böyle bir gruba asla ihtiyacımız yoktu. Ve bu deli, Merve'nin numarasını ne ara almıştı? Hiç uyumadan grubu mu oluşturmuştu?

Oha! Saat öğlen dörde geliyordu. Onlar çoktan antrenmanlarını yapıp dinlenmeye geçmiş olmalıydı. Dün gece benim üstümden geçtiğinden olsa gerek, uyursam ertesi gün uyanacağımı düşünüyordum. Bu yüzden doğruldum, sırtımı yatağın başlığına yasladım ve ayılmak için gruptaki mesajları okumaya başladım.

Emirhan: Olm telefonu bırak da devam edelim Sezai abi dik dik bakıyor

Ümit: Sen neredesin lan göremiyorum seni

Emirhan: Korkumdan tuvalete kaçtım

Ata Can: Zibilyon tane gruptan goygoy yaptığınız yetmedi bir tane daha mı açtınız be oğlum

Başar: Koç maçtan sonra sizinle konuşacağım dedi. Size haber veririz

Mernet: Ayyy hellosuuuu

Mernet: Çok erkencisiniz ya daha kargalar güzellik uykusunda

Ümit: Geç kalırız diye uyuyamadık biz ama sana günaydın

Mernet: GÜNOOOŞŞŞ

Mernet: Bir gelişme var mı peki????
Devo daha uyanmamış belli

Ata Can: Babamdan azar yedikten sonra öğrendim. O mesajlardan bir şey çıkabilir dedi. Ama artık Koç'la iletişime geçecekmiş. Sizden bir hıyar olmaz dedi

Emirhan: Hayat bize ne zaman güldü ki biraderim

Başar: Koç yoğunluktan bizimle konuşmayı unuttu lan

Ümit: DUALARIM KABUL OLDUUU

Emirhan: ŞAKA YAPMAAĞĞĞĞĞ

Ekrana mutluluktan ağlayarak bakan bir kedi çıkartması göndermişti.

Ata Can: Gerginlikten babamı yiyecektim oğlum çok rahatladım

Başar: Bizi fark etmeden çıkalım hadi. Otoparkta buluşuruz

Mernet: Sizinle tanıştıktan sonra hayatıma eğlence geldi ya çok komiksiniz

Ümit bir fotoğraf göndermişti. Tek kalanlar reyonunun önünde öylece duruyordu.

Ümit: Aslında gerçekte olan... :/

Mernet: Ya Ümit asdfghjk

Ümit: Kızım qomiqim diyorum ya yok mu bana uygun bir kısmetttt mümkünse 1.75 üstü, kumral, göz rengi fark etmez, eğlenceli ve şarkı dinlemeyi seven biri

Mernet: Sen bana birkaç fotoğraf at ben bir pazar araştırması yapayım ÇÖPÇATANLIĞA BAYILIRIMMM

Ümit daha bir dakika geçmeden neredeyse galerisindeki tüm fotoğrafları gönderdi.

Emirhan: Pusuda mı bekliyordun hayvan herif

Ümit'e laf eden Emirhan saniyesinde kendi fotoğraflarından yollamıştı.

Emirhan: BANA DA BUL BANA DA BUL HAYDİ HAYDİ

Mernet: Ya neden ayağını attın Emirhan ben ayaktan çok iğrenirim Allah'ım kusacağım şimdi

Ümit: Allah belanı versin Emirhan midem kalktı

Emirhan: Lan ayak seven de var her ihtimali düşünüyorum ben. Hem ayaklarımda ne var benim? Gayet kibar, 47 numara, taraklı, kemikli, hafif kıllı bir errrrrkek ayağı. Beğenmeyen de biraz şeydir...

Ayışığı Kitaplığı

Ümit: Bir de ayağını övüyor YA KAHHAR EMİRHAN YA KAHHAARRR

Ata Can: Yanlışlıkla fotoğrafları indirmiş bulundum. Galerim kıllı kıllı adamlarla doldu bok herifler

Ümit: Bir kere biz kıllı değiliz oğlum ağdaya gidiyoruz

Başar: ?

Ata Can: ?

Mernet: ?????

Emirhan: Ağda değil lan epilasyona gidiyoruz bu salak adını karıştırıyor hep

Başar: ??

Ata Can: ??

Mernet: ?????

Emirhan: Allah belanı versin Ümit. Bu soru işaretleri senin bir tarafına... dua et kızlar var kardeşim dua et

Ümit: Metroseksüel erkek olmak suç mu yani ben anlamadım

Ata Can: Manikür yaptırmayı ihmal ediyorsan suç tabii

Emirhan: SAKIN CEVAP VERME ÜMİT BAK SAKIN DİYORUM O TELEFONU SAKİNCE YERE BIRAK

Merve bir dakika boyunca kahkaha attığı bir ses kaydı göndermişti.

Mernet: Keşke Deva uyanık olsaydı çok fena dalga geçerdi sizinle ya

Emirhan: Şükürler olsun ki uyuyor yoksa hâlimiz yamandı

Ümit: Sahi bizim oğlan nerede ya? Dünden sonra hiç haber alamadım ben

Mernet: Konumu bende açık, evinde gösteriyor. Kesin kıçını devirmiş yatıyordur

Ata Can: Merve sen çalışıyor musun? İşte falan mısın şu an

Mernet: Influencer olmaya çalışıyorum. O sayılır mı?

Ümit: Hadi be ciddi misin? Versene Instagram'ını takipleşelim

Merve ona kullanıcı adını söylemişti ve takipleşmiş olmalıydılar.

Emirhan: Aşko sen bence olmuşsun ya videoların bayağı izleniyor. Hatta şu vücut losyonu konusunda beni bayağı etkiledin valla alasım geldi

Mernet: İzleniyor ama takipçim event'lere katılmak için hâlâ yeterli değil maalesef... takımdakilere söyleyin de onlar da takip etsin de artsın takipçim

Emirhan: Biz şimdi seni takip ettik ya onlar aç kurt gibi kapar aşkom sen yarına kadar hepsinin radarına girersin

Ümit: O losyon harbi iyi mi ya vücudu çiziyor diyorlardı

Ata Can: Lan size ne oluyor oğlum
korkutmaya başlıyorsunuz beni

Başar: Vücudu çiziyor ne demek
tam olarak

Emirhan: Kanka çiziyormuş
işte ne anladıysan o da... sizin
bu tavırlarınız da çok saçma.
Kendimize bakıyoruz diye niye
böyle bir tavra maruz kalıyoruz

Ata Can: Bir de ağla istersen
kardeşim çık masaya tepin
diyeceğim de şimdi pedikürün
bozulur

Ümit: Siz ne anlarsınız ya aynı
sabunla hem saçınızı hem de
vücudunuzu yıkıyorsunuz oğlum
siz ıyyyy iğrençsiniz

Başar: Benimle aynı yerde soyunup
giyinmeyin artık

Ata Can: Aynı yerde işemeyin bile

Ümit: Çıkartmalarımın kusuruna
bakmayın kızlar

Gönderdiği, el hareketi çeken maymun çok ikonikti. Hemen telefonuma kaydettim.

Mernet: Haykırdm yemin edeim
güşerken yere düstğm asdfghjk

Ata Can: Deva uyanıp bu mesajları
görünce dehşete kapılacak

Ata'nın yazdığı mesajı anında gördüm ve ben de konuşmaya katıldım.

Öncelikle tünaydın ve bismillah.
Öleyazmış bir şekilde uyumuşum
sağ olun sayenizde uyandım

Mernet: Günaydın kuşum annen
evde mi

Daha yatağımdan çıkmadım
mesajları okuyordum.

İlk söyleyeceğim şey Merve kimseye
birini ayarlamıyorsun sevgili
isteyen kendisi bulsun

Ümit: Allah aşkına geri uyu ne
olursun

Emirhan: Ayıp ettin bizim oğlan.
Üstelik biz seni, bizi donumuzla
görmene rağmen bağrımıza
basmışken

Keşke donunuza bakana kadar
tırnak kontrolü yapsaymışım
diyeceğim ama siz her şekilde
başarıyla geçermişsiniz kızlar

Emirhan: HA HA HA erkek kılığına girmen kadar komik bir şaka kardeşim

Bir ara sen de dene istersen

Emirhan: Neyi?

Erkek kılığına girmeyi

Ata Can: Ohaaaaaa

Mernet: ASDFGHJKLFVGBHNJM

Ümit gülmekten boğazının yırtıldığı bir ses kaydı gönderdi.

Emirhan: Ulan mal Ümit bu laf sadece bana mı sanıyorsun da hayvan gibi gülüyorsun avarel

Ümit: Boşluğuma geldi ya doğru diyorsun

Tam bu anda babam aradı. Hemen ayağa fırladım.

Açtım ve "Alo?" dedim.

Aslında ona karşı kırgınlığım vardı ama bunu yüz yüze konuşmak istiyordum.

"Deva, hemen kulübe gel," dedi.

"Ne? Neden?"

Duymayı beklemediğim bir haberdi: "Seni burada istiyorlar. Koç'un son toplantısından çıktık. Yönetim takımın son

durumundan rahatsız. Maçlarda başarı oranı giderek düşüyor. Seninle yaşanan olayların etkisinin çok olduğunu düşünüyorlar. Uzun bir toplantıdan sonra seninle konuşmaya karar verdiler. Hemen hazırlan ve gel. Hepimiz seni bekliyoruz."

Essela...

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. https://t.me/ayisigikitap

8. PAS

"AĞĞĞĞĞ!" Daha yüksek bir sesle bağırdım. "AAAĞĞĞ!" Annem odanın kapısına şiddetle vurmaya başladı. "AĞ AĞ AĞ!"

"Deva, beni içeri getirtme! Bir yerin kopmuş gibi ne bağırıp duruyorsun?!" diye kızmasını tabii ki umursadım. Onun çemkirmesini dinleyecek bir modda değildim. Kapının ardından seslendi: "Gülsüm teyzen geldi. Biz mutfaktayız. Çıkmadan yanımıza uğra."

Yastığı yüzüme bastırıp bağırmaya devam ettim. Sesim daha boğuk çıktı ama beni oldukça rahatlattı.

Can havliyle telefonuma sarıldım. Aşkolar ve Kuşkolar Grubu'nu aradım. Sesli aramak istemiştim. Fakat yanlışlıkla görüntülü aramaya dokunmuştum.

Saniyesinde telefonu açan kişi Başar'dı.

Evindeydi, üstü çıplaktı ve yüzüme şaşkın bir şekilde bakıyordu.

"Ne oldu? İyi misin?" diye hızlıca sordu.

Sırasıyla Merve, Ümit, Ata ve Emirhan da telefonu açtı.

"Aşkım, ne oldu?" dedi Merve.

Başar, "Deva, neden böyle bakıyorsun? Problemin ne olduğunu söylemezsen birazdan çıkıp geliyorum," dedi. Ama bence bu kesinlikle tehdit sayılırdı.

"Babam beni kulübe çağırdı! Yönetimle görüşmem var. İdam bile edilebilirim. Bu ne demek, anlıyor musunuz?!" derken odanın içinde oradan oraya yürüyordum. "Yönetim kurulu diyorum. Bu felaket! Koç bile onlardan çekinir! Beni ipte sallandıracaklar kesin!"

Ata'nın, "Hasiktir!" demesi, Emirhan ve Ümit'in aynı anda, "Sıçanzi," demesi şu anki ruh hâlimi daha da çıkmaza sürüklüyordu.

Merve çaresiz bir şekilde, "Biz de gelelim!" dedi. Kuaförde saçını boyattığını görebiliyordum. Anca savaş çıksa o sandalyeden kalkacak bir insanken benim için bunu yapmayı dile getirmesi bile yeterliydi. "Yanında olursak üstüne çok gelemezler."

Ümit gülerek, "Orası müdürün odası değil, aşko. *Biz de suçluyuz, öğretmenim* diyebilecek bir ortam yok," dedi. Emirhan'la ikisi yan yanaydı. Ama farklı telefonlardan konuşup yankıya sebep oluyorlardı. Gülümsemesi benim sinirli suratımı görünce silindi.

Başar, "Seni ben bırakırım," deyince, ona bakmamaya çalışmaya son verdim. Telefonu onu daha rahat izleyebileceğimiz bir yere koydu. Uzun boyundan dolayı kafasını göremiyorduk. Ekrana yalnızca çıplak gövdesi ve bacakları sığıyordu. Seri hareketlerle odanın içinde oradan oraya koşuyordu. Bulduğu ilk tişörtü üstüne geçirdi. Altındaki şorta baktı ve yeterli olduğuna karar verdi. Çorap giyerken oturmadığı için iki defa düşme tehlikesi atlattı. Arabasının anahtarını da bulduktan sonra telefonu yeniden eline aldı. Ekranda göz göze geldiğimizi fark ettim. Dudakları oynamıyordu ama *Deva* diyordu.

Hayır, konuşan o değil, diğerleriydi.

"Kızım, alo?! Dakikalardır sana sesleniyoruz!" diyordu Merve. Aptal bir sırıtış vardı yüzünde.

Emirhan, "Daldın gittin be Devo. Ümit dikkatini çekmek için soyunacaktı neredeyse," deyince telefonu yatağa fırlattım. Artık onları görmüyor, sadece duyuyordum. "Başar soyunmamış olsa sen onu gözlerinle soyardın."

Telefona doğru, "Aptal saptal konuşma! O ara bir şey düşünüyordum, duymamışım," diye bağırdım. Ben de üstümü değiştirmeye başladım. "Sen gelene kadar hazır olurum, Başar. Yaklaşınca ararsın... Siz de şu aramayı kapatın!"

Başar, "Tamamdır," dedi.

Ata, "Haber verin bize," deyip kapattı.

Ama diğer üçlü beni umursamadan konuşmaya devam etti.

Ümit, "Bu arada, saçını hangi renk yaptırıyorsun, Bellasu. Sana kızıl inanılmaz iyi olur," diyordu. Merve de ona, "Işıltı attırıyorum ya. Ama kızıl bu aralar benim de aklımı kurcalıyor. Belki kışa doğru yaptırırım," diye cevap veriyordu. Emirhan ise, "Senin ten renginle çok uyumlu, kesinlikle bir şans ver. Bir kız arkadaşım vardı..." dediği anda aramayı sonlandırdım. Böylelikle onların da konuşması bitmiş oldu.

Başar gelene kadar üstümü değiştirmiştim. Kot pantolon ve bol olmayan bir tişört giymiştim. Saçlarımı atkuyruğu yaptıktan sonra parfüm sıkmıştım. Başar geldiğine dair mesaj atmasa makyaj bile yapabilirdim.

Sayın sen, ben ve makyaj aynı yerde anılmazdık bile. Benim üç tane makyaj malzemem var. Ümit'le Emirhan'ın bile benden çok olabilir. Buna rağmen makyaj yapmayı düşündüm.

Yine yangınlar yine ben.

Görevimiz Tehlike 8'i çekerek annemle Gülsüm teyzeye görünmeden dışarı çıkmayı başardım. Mutfağın aynalı kapısından görünmemek için sürünmüştüm bile.

Bazen kendime çok acıyordum.

Binadan kendimi resmen attım. Başar'ın arabası karşıdaydı. Havalı bir şekilde yürüdüğümü sanırken uzun bir korna çalan kamyoncu abi yüzünden yerimde sıçradım ve tüm havam mahvoldu.

"Ananı!" da demiştim.

Umarım bunu çok sesli dememiştim.

Güç de olsa arabaya bindim. Sesimi düz tutmaya çalışarak, "Selam. Beklettim mi?" dedim. Ama Azer Bülbül'ün sesi bile *Dokunmayın Çok Fenayım*'ı söylerken böylesine titrememiştir. Başar cevap vermek yerine bana bakmaya devam edince konuşma ihtiyacıyla ekledim: "Seni de işinden alıkoydum. Eyvallah ya bıraktığın için. Ama yorgunum falan dersen ben kullanırım." Tepkisiz bir şekilde duruyordu. Kullanmamı kabul ettiğini düşünerek kapıyı açmaya yeltendim ama kolumu tutarak bana engel oldu.

"Dur, Deva." Durdum. "Seninle normal bir şekilde geçireceğim şu yirmi dakikanın keyfini sürmeme izin ver." İzin verdim. "Emniyet kemerini tak lütfen." Taktım. "İstersen radyoyu açabilirsin." Açtım.

Ama keşke açmaz olaydım.

Sanki evren bize bir mesaj vermek istiyordu.

Mert Demir - *Cehennemin Dibi* çalıyordu.

O gün sosyal medyada gezinirken bunu paylaştığını gördüğüm ana gittim. İçten içe bu şarkıyı benim için paylaştığını hissetmiştim.

Anlamadım nesin

Nasıl bi' hâldesin

Senden sonra kafam

Toparlanmayacak kesin

Şarkının çalan kısmı ikimizi de gülümsetti. Birbirimize bakmıyorduk ama ikimizin de kızardığına adım kadar emindim. Hatta o sıcaklamış da olacak ki camı açtı. Babamlar beni beklemiyormuş gibi sağ şeritten ağır ağır ilerliyordu.

"Sanırım bugün bir şeyler değişecek," dediğinde yavaşça ona doğru döndüm. Gözlerimiz buluştu. Orada benim için bir ışık yandığını görebiliyordum. "Bizim için de aynısı olur diye umuyorum. Eğer sonrasında işin yoksa toplantı bitene kadar bekleyeceğim seni. Bu sefer doğru dürüst konuşmamız gerek."

Kendime bunu borçluydum, değil mi? Bunca şey arasında benim de yüzümün gülmesine hakkım vardı.

Olur demek yerine, "Sana kahve ısmarlarım. Şu fıstıklı olandan. Sen onu seviyorsun," dedim.

Komik bir şey söylemişim gibi kahkaha attı. Güldükçe kıvırcık saçları hareket ediyordu. Sokak lambasının ışığı tam yüzüne vuruyor ve bana seyirlik bir zevk sunuyordu.

A'yı uzatarak, "Deva," dedi. "Sana pek çok konuda önderlik etmem gerek. Tabii müsaaden olursa." Anlamayarak baktığımı görünce ekledi: "Bu bizim ilk buluşmamız sayılır. Ve genelde ilk buluşmalarda erkeklerin değil, kadınların istediği yere gidilir. Artı olarak, bir mahsuru yoksa bunu da erkek ısmarlar."

Çatık kaşlarım ve aksi ses tonumla, "Ne alakası var, canım? Kim davet ettiyse o öder. Kadın da ödeyebilir," dedim.

Çenesiyle beni işaret etti. "Sen mi davet ettin?" Kafamı sağa sola salladım. "O zaman sinirli göründüğünü sandığın ama yavru bir kediye benzeyen bakışlarını atmaktan vazgeç. Seni ben davet ettim. Bu yüzden de hem ben ısmarlayacağım hem de senin sevdiğin tahinli sufleyi yemeye gideceğiz."

Sessiz kalışımla istediğini elde etmiş olacak ki sol şeride geçti ve beni yetiştirmek için hızlı bir şekilde sürmeye başladı.

Tabii benim yan koltukta heyecandan altıma yapmak üzere olduğumdan haberi yoktu.

Koca bir masanın önünde duruyordum. Karşımda babam ve Koç'la birlikte sekiz adam daha vardı. Ve çoğu benden hazzetmediğini belli edercesine bakıyordu.

İçeri girmemin üzerinden iki dakika geçmişti. Tahtaya azar yemeye çıkmış çocuk gibi öylece durmuş bekliyordum. Bu yaptıkları işkence sayılırdı. Resmen beynimin içinde bir savaş veriyordum. Milyon tane teori üretmiştim. Ve hepsinin sonunda babam da dâhil olmak üzere odadakileri ateşe atıyordum.

Koç boğazını temizleyince konuşacağını anladım ve kendimi tuttum. Böyle anlarda gülmek gibi bir problemim vardı. Adamlardan birinin peruğu kaymıştı. Gülmemek için içeriden dudaklarımı dişliyordum.

"Deva'yla yaşananları size o gelmeden anlattım. Bir de olanları ondan dinlemek isteriz," diyen Koç'a bön bön baktım. Kaşlarıyla, konuşmamı istediğini belli eden bir hareket yaptı. "Bize takımla neler yaptığını ve sonuçlarını anlatır mısın, Deva?"

Kurtulmak için babama baktım ama o da el mahkûm benim konuşmamı bekliyordu. "Deva?" dedi babam da. Kaşlarıyla, konuşmamı söylüyordu. "Anlatır mısın olanları?"

Önce bir nefes verdim. "Bildiğiniz üzere, yaklaşık üç ay önce takımla çalışmak zorunda kaldım. Neden yalan söylediğimi anlatmak istemiyorum. O konuda yeterince doneye sahip olduğunuzu düşünüyorum," diye söze başladım. "Takıma önceden de hâkimdim. Onlarla çalışmaya başlayınca ben de içlerinden biri oldum. Yaşlarımız da yakın olduğu için anlaşma konusunda sıkıntı çekmedik. Sonrasında gerçek ortaya çıkınca ve Başar..."

Utanmamalıydım aslında. Sevmek suç muydu? "Başar herkesin içinde konuşunca tüm ülke benden ve yaptıklarımdan haberdar oldu. Keşke bunlar yaşanmasaydı ama yaşandığı süre boyunca ben işimi layığıyla yaptım. Kendimden ödün vererek Değirmenaltı için çabaladım. Eğer ki takımı kötü anlamda etkilediysem bunu bile isteye yapmadığını bilmenizi isterim."

Masanın başında oturduğu için yönetim kurulu başkanı olduğunu düşündüğüm adam, "Bazen insan farkında olmasa da zarar verir, Deva. Sen şu an takımı ne kadar etkilediğinin farkında değilsin," dedi.

Çaresiz bir hâlde, "Mecbur kaldığım için yaşandı. Sorumluluk almam gerekirse alırım ama zamanı geriye alamam," dedim.

"Bunun farkındayız," dedi başka bir adam. Benden hoşlanmadığını gizlemeden bakıyordu. "Olaylardan sonra takımın tüm motivasyonu bozuldu. Çalıştığın iki ay onları iyi koordine etmiş olabilirsin ama sonrasında o iki ayın hiçbir anlamı kalmadı." Gülerek arkasına yaslandı. "Her gün farklı bir olay patlak veriyor. Olaylar birbirini tetiklemeye başladı. Sosyal medyaya girdiğimde illa içlerinden birini görüyorum. Ne zamana kadar etkilenmeyeceklerini düşünüyorduk ki?"

Başkan, "Bunlar küçük çocuk mu, Celil?" dedi.

Celil, "Kim olursa etkilenir. Biz tanınalım derken böyle bir ünden bahsetmiyorduk ki!" dedi.

"Reklamın iyisi kötüsü olmaz demişler ama. Şu an her yerden reklam teklifleri yağıyor. Bunu da yok saymayalım."

"Maç kaybetmeye devam ederlerse kimse yüzümüze bakmaz bizim. Anlık tekliflere kanmayalım."

"Hepsiyle tek tek görüşmemiz lazım. Herkes kendisine çekidüzen versin."

"Ciddi şekilde konuşmamız lazım. Bu çocuklar bizim çocuklar. Onları böyle bir olaya kurban etmeyelim."

"Hepsi akılları başlarında çocuklar. Eminim sorun etmez, kendilerine çekidüzen verirler."

"Artık sosyal medyaya bakarak hareket etmeyelim. Linç kültürüne kanmayalım."

Artık kim ne söylüyor, yetişemediğimden kimin konuştuğuna da bakmıyordum. Dışarıdaki manzarayı izliyordum. Lakin kuşlar bugün güzel ötmüyordu. Her öttüklerinde cik'ten başka bir şey duyuyordum.

Yandın, Deva. Aptal Deva. Yandın, Deva. Aptal Deva. Yandın, Deva. Aptal Deva.

Benim bugün randevum vardı ya, randevum! Ve ben bu yaşlı mendeburlar yüzünden mutlu olamıyordum. İyilik yapayım derken şeytan ilan edilmiştim resmen.

Babamla göz göze geldim. İşi zaten sekteye uğramıştı. Şu an beni savunacak durumda olmadığından sesini çıkaramıyordu.

Belki de ona göre savunulacak bir yanım da yoktu.

Ne acıydı. Onun isteğini yerine getirdim diyeydi bu yaşananlar ama boynuna ip geçirilen bendim. Sadece yardımcı olmak istemiştim üstelik. Bu suçsa suçluydum elbet.

Koç hep bir ağızdan konuşulanları bastırmak için, "Beyler! BEYLER!" diyerek onları susturdu. "Bu şekilde bir yere varamayız. Gitmeden önce her şeyi hâle yola koymak istiyorum. Bu yüzden oy birliğiyle karar verelim. Ama derseniz ki senin görüşün ne..." Sesli bir nefes verip bana baktı. "Ben Deva'ya kefilim," demesi, diğerleri gibi elbette beni de şaşırttı.

Celil, "Sen ne diyorsun?! Ne demek ona kefilim?!" diye çıkıştı.

Celil biraz daha beni deli ederse onu Ebû Cehil gibi kör kuyulara atacaktım.

Odadakiler yine gürültülü bir şekilde konuşmaya başladı. Koç, "Takımın koçu hâlâ benim, değil mi? Beni buraya

çağırdıysanız sözüme kıymet veriyorsunuzdur. Bırakın da cümlemi bitireyim," derken sesi oldukça otoriter çıkmıştı. "En başından beri olanlardan haberdar olduğumu söyledim. Sessiz kalmamın sebeplerinden biri Deva'nın çalışma aşkıydı. Deva bu işi dişiyle tırnağıyla yaptı, beyler. Evet, yaptığının doğru olmadığını savunuyoruz da hanginiz onun gibi onca erkeğin arasında kılık değiştirmiş bir vaziyette işinizi layığıyla yerine getirebilirdiniz? Sezai'yi hepimiz tanıyoruz. Benden sonra görevi devredecek kadar ona güveniyorsunuz. O, kızına güvenmese sizce böyle bir işe girişir miydi?"

Konuş be diyerek alkışlamak istiyordum onu. İlk defa biri hakkımı savunuyordu. Belli etmemeye çalışsam da ona hayran gözlerle bakıyordum.

"Deva şartlar onun için zorlayıcıyken bile çok iyi işler başardı," diye devam etti. "Şimdi işler raydan çıktığında da bizimle beraber olup bunun da üstesinden gelmemize canıgönülden yardım edeceğini biliyorum. O yüzden ben oyumu Deva'ya şans vermekten yana kullanıyorum."

Güzel konuşuyordu da anlamakta güçlük çekiyordum. Ne açıdan yardım edecektim? Ben buraya azarlanmak için gelmemiş miydim? Ne konuda onlarla beraber olacaktım? Tövbe ya Rabbim, neler oluyordu bu aşağılık yerde?!

Çözmek için babama baktım ama o, "Kızım olduğu için değil, hakkıyla yapacağına inandığım için yardımcım olması yönünde oy kullanıyorum," dedi.

Sayın sen, *vay anasını* diyebiliyorum sadece. Hatta *yeniden anasını, danasını, tüm asını!*

Başkan pek de gönüllü olmasa da, "Yokken bize bir faydası olmuyor. Varlığıyla neler yapabileceğini görmek isterim. Ben de olumlu oy kullanıyorum," dediğinde, diğerleri de onun arkasından geldi.

Celil dâhil üç kişi olumsuz oy kullandı. Ama işin sonunda Koç'un, "O zaman oy çokluğuyla Deva bu işi çözmek ve takımı yeniden eski formuna döndürmek için yardımcı antrenör olarak geçici bir süreliğine bizimle çalışacak," demesiyle her şey netleşti.

Ben tabiri caizse aptala döndüğüm için hiçbir tepki veremiyordum.

Doğru anlıyordum, değil mi? Hepsi birleşip benimle dalga geçmezlerdi herhalde. Bu bir tür kamera şakası falan değildi, değil mi?

Sayın sen, sanırım ben Değirmenaltı'yla çalışacaktım. HEM DE GERÇEK HÂLİMLE. Buna inanabiliyor musun? Yuvama geri dönüyordum!

Bu rüya falan olmalıydı. Böyle bir şeyin benim başıma gelmesi imkânsızdı. İnanamıyordum.

Onlar sonucu tartışırken babam yanıma geldi. Afallamış hâlimle beni köşeye çektikten sonra ellerini omuzlarıma koyup gözlerime baktı.

İlk söylediği şey, "Sevinmedin mi?" oldu. Ona kırgındım. Sevinçten deliye döndüğümü bu yüzden ona belli etmiyordum. "Dün gece seni kırdım, biliyorum. Özür dilerim, kızım. Yaşanan olaylar beni de afallattı. İşimden olmayayım diye çabalarken kendimi topun ağzında bulunca sana patladım. Affedebilecek misin babanı?"

"Bir daha bana öyle davranacak mısın?"

"Asla," deyip beni göğsüne bastırdı. Onun da neler yaşadığını biliyordum. En az benim üstüme geldikleri kadar onun da üstüne gidiyorlardı. Ne kadar kırgın olsam da ona kıyamıyordum. Ben de kollarımı ona doladım. "Hayallerimiz gerçek oluyor, Deva. Sonunda beraber çalışabileceğiz. Hem de Değirmenaltı'nda!"

Gülümsedim. "Yani bana patronluk taslayacaksın."

"Buna hayır diyemeyeceğim. Sabahları geç kalmak yok, küçük hanım." Ne kadar dakik olduğumu bildiğinden benimle alay ediyordu. "Ve tabii ki kimseyle çok yakın olup dikkat çekmek de!" Fakat bunda hiç şaka yapıyor gibi bir hâli yoktu.

Üstelik Başar aşağıda ilk buluşmamıza gitmek için beni bekliyordu.

"Nasıl yani?" dedim.

Kaşlarını kaldırdı. "Sen beni gayet iyi anladın. Burada çalışmaya başlayacak olabilirsin ama bu geçici bir iş. Bir süre seni ve takımı gözlemleyecekler. Eğer kalıcı olmak istiyorsan hareketlerine dikkat etmen gerek. Kimseye yakalanmamalısın." Sırtımı sıvazladı. "Alman gereken çok eğitim ve sertifika var. Öyle şeylere zaman bile bulamayacaksın zaten."

Ona aptal bir sırıtışla bakmak dışında bir şey yapamadım.

Neredeyse her şeyi çözmek üzereyken bir de şimdi işin içine saklanmak zorunda kalmak girmişti.

Bu hayatın benimle uğraşmak gibi zalim bir hobisi vardı.

Ama bunu dert etmedim. İşin sadece iyi yanına bakmaya çalıştım.

Artık Değirmenaltı'nda gizlenmeden çalışabilecektim.

Hem de bunu yaparken para kazanacaktım.

Ve Başar beni aşağıda bekliyordu.

Beraber tahinli sufle yiyecektik.

Kendimi gizlemeden dilediğimce kahkaha atacaktım.

Belki ellerimi saçlarının arasına daldırabilirdim.

Başar beni aşağıda bekliyordu...

Şiir gibiydi.

Ayışığı Kitaplığı

9. PAS

Hani hak etmediğini düşündüğün güzellikler olur ya hayatında. Onun için aylarca çaba sarf etmiş olsan bile o mutluluğun hakkın olmadığına inanırsın...

Belki de sen böyle değilsin.

Ama ben kesinlikle böyleyim.

Ona doğru adımlarken içimde bastıramadığım bir coşku vardı. Ve ben bunu hak etmediğime inandığım için elimden alınacak sanıyordum. Bu yüzden de bu duyguyla savaşırken hislerimi yaşamıyordum.

Umarım sen böyle değilsindir.

Böyle olmak çok zor.

Başar arabasını kulübün tam önüne park etmişti. Bu da yetmemiş, kalçasını arabasına yaslamış, kollarını göğsünde birleştirmiş ve tüm endamıyla beni beklemeye koyulmuştu. Alenen beraber gideceğimizi açık ediyordu.

Koşar adım ona doğru ilerledim. Hatta koştum. Babamlar tesisten çıkmadan buradan ayrılmamız gerekiyordu. Başar, koştuğumu görünce doğruldu. Arabaya binsin diye yaptığım hareketleri -elimi abartılı hareketlerle sallamak, arabaya bin diye bağırmak- anladı ve telaşla şoför koltuğuna oturdu.

Nefes nefese arabaya bindim. "Bas gaza!" *Aşkım*'ı da ekleseydim Ümit eminim çok mutlu olurdu. "Bassana ya gaza! Ne duruyorsun?"

Hareketlerimi anlamasa da gaza bastı. "Öndeki arabayı da takip edeyim mi? Ne bu telaş? İçeriye bomba bırakıp mı kaçtın?" Bomba bir taraflarımda patladı desek daha doğru olurdu. "Yüzün de kıpkırmızı. Ama bu, koştuğun için de olabilir. Neler oluyor? Koskoca adamların seni kovaladığını sanmıyorum."

Ona ilişkimizi gizli yaşamak zorundayız demek istemiyordum. Çünkü gizli yaşamak istemiyordum. Koşarken şöyle düşünmüştüm: Bir ilişkimiz olacaksa bu gizli olacaktı. Ve gizli olacağını sadece ben bilecektim. Yani Başar'ın üstüne bir de bu yükü bindirmek istemiyordum.

Kırmızı ışıkta durdu. "Nefeslendiysen cevap verecek misin?" diye sordu.

Ciddi bir ifadeyle, "Ben her yerde tuvaletimi yapamam," dedim.

Kaşları havalandı. "Olabilir. Anlıyorum..." dedi.

"Küçüklükten beri gelen bir şey bu. Annemin *her yerde tuvalet yapılmaz* gibi gereksiz bir öğüdü vardı. O zamanlar sanırdım ki benimki çok kıymetli, her yerde bırakmamalıyım. Böyle de devam etti. Tabii büyüyünce benimkinin de herkesinkiyle aynı derecede önemli olduğunu anladım. Ama bu süreçte evden başka bir yerde, zorunda kalmadıkça tuvalete çıkamaz oldum."

Hızlı konuşmamı sakince dinledi. "Neden koşuyordun peki?" Anlamış gibi baktı, gülerek kafasını önüne eğdi. "Tuvaletini mi yaptın yani? O yüzden mi kaçıyordun? Gerçekten bomba bıraktın o zaman," derken oldukça eğleniyordu.

"Ne?" dedim.

Aslında tuvaletimin geldiğine ve eve uğramam gerektiğine dair bir yalan söyleyecektim. Ama artık çok geçti.

"Şey..." Her şeye bir cevabı olan ben ne diyeceğimi bilemedim. Zorlukla da olsa gülümsedim. "Eminim İsmail YK'nın bu duruma da uygun bir şarkısı vardır."

Aynı anda, "*www.bombabomba.com,*" dedik ve kahkaha atmaya başladık.

Böyle aptal saptal şeylere onunla gülüyor olabilmek mucize gibi bir şeydi.

Kahkahamız yavaşça son bulurken ikimizin de yüzünde bir gülümseme asılı kaldı. Arabanın içindeki havanın hafiflediğini ve etrafımızda dolandığını hissettim. Evimde, yatağımda, herhangi bir konfor alanımdaydım sanki. Bana hiç de yabancı olmayan bu adama kalbim de aşinaydı.

Boğazını temizleyip önüne döndü. Ciddileşti. "Seni beklerken tahinli sufleyi en güzel yapan yeri araştırdım. Yorumlara göre iki yer buldum. Biri yakındaydı. Onu eledim. Diğerine gidiyoruz o yüzden."

"Yanlış söyledin herhalde. Uzakta olanı eledin, yakında olana gidiyoruz."

Cıkladı. "Uzakta olana gidiyoruz." Kıvırcık marul benimle daha fazla vakit geçirmek için uğraşıyordu. Onu sandviçimin arasına koyup yemeyi düşünüyordum. "Hatta İstanbul'a mı gitsek diye düşündüm ama ilk günden Sezai abiyle papaz olmak istemem." Sezai abisi onun yanında olduğumu bilse, haham bile olurdu. "Sahi ya, seni görünce aklımdan çıktı. Ne oldu toplantıda? Bizimkiler de meraktan çatladı."

"Telefonum, mesajları yüzünden ısınmıştır kesin," deyip telefonumu çantamdan çıkardım ama şarjım bitmişti. "Telefonum kapanmış. Seninkini versen de grubu arayıp anlatsam. Herkese ayrı ayrı anlatmamış olurum."

Telefonunu şarjdan çekip uzattı. Benim telefonumu elimden alıp şarja taktı. "Şifresi yok zaten."

Telefonu öylece elime bırakmıştı. Ben de şaşırdığımı belli etmeden direkt mesajlara girdim. Gözüm diğer konuşmalarına kaysa da bakmadım. Gruba tıkladım ve bu sefer sesli aradım. Hepsi anında açtı.

"Başar, Deva'dan haber var mı?" diye ilk Merve sordu.

Ümit, "Bizim oğlan tesiste iç savaş başlatmış olabilir mi? Biri gidip kontrol mü etse?" dedi.

Ata, "Aradım ama telefonu kapalı," dedi.

Emirhan, "Valla ortadan ikiye çatladım!" dedi.

"Selam, ben Deva. Lütfen sessiz olun da hızlıca olanı biteni anlatabileyim," dediğimde kimseden çıt çıkmadı. Başar da konuşmamı bekliyordu. "İlk başta beni ve yaptıklarımı eleştirdiler. Bir dizi konuşma yaşandı sonrasında da bana sorulmadan aldıkları kararı oyladılar." Kocaman gülümsedim. "Lütfen herkes hazır olsun, ayağını denk alsın, kendine gelsin, ne yapıyorsa yapsın. Çünkü geçici de olsa bir süreliğine Değirmenaltı'nın yardımcı antrenörüyle konuşuyorsunuz! Üstelik bu sefer hiçbir oyuna ihtiyacı yok!"

Telefondan sevinç nidalarını duyuyordum. Ne kadar mutlu olduklarını haykırıyor, bağırıyor, şarkı söylüyor, beni tebrik ediyorlardı.

Ben ise bana parlayan gözleriyle bakan adamın kafamı aniden kendine doğru çekmesinin, beni kucaklamasının ve saçlarımın arasına sesli bir öpücük kondurmasının etkisinde olduğumdan cevap veremiyordum.

Başar normal bir şey olmuş gibi benden uzaklaştı. "Yes be! Yes! İşte, sonunda hak ettiğini alacaksın!" deyip iki defa direksiyona vurdu. Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim. "Geçici falan da umurumda değil. Senin işini nasıl yaptığını görünce senden beş yıllık sözleşme imzalamanı isteyecekler." Beni ensemden

yakaladı ve bu sefer de alnımı lök diye öptü. "Helal ya sana! Valla billa helal olsun!"

"Öpüş sesi?" dedi telefonu hâlâ kapatmamış olan Ümit. "Öpüş sesi duydum. Biri birini öptü! Oha! Deva, ne yaptın? Başar'ı iki dakikada götürdün mü?"

"Ne?! Gerçekten mi?!" dedi Merve.

"Sen ciddi misin? Öpüş sesi mi?" dedi Emirhan. "Bizsiz mi lan? Her şeyi bizsiz yapıyorsunuz!"

Ata, "Öp..." dediği anda telefonu suratlarına kapattım.

Onlar söylemese Başar beni öptüğünü anlamayacaktı bile. O derece anın etkisine kapılmıştı.

Tepkimi tarttı. Önüne döndü, direksiyonu sıkıca kavradı. Sonra da çekinerek, "Ani mi oldu? Bir anda sevinçle öpmüş bulundum," dedi.

Heyecandan kıçım terlemişti. Arabadan iner inmez hırkamı belime sarmazsam hiç de hoş olmayan bir manzarayla karşılaşacaktık.

Elimi kolumu koyacak yer bulamazken laçka bir tavırla, "Seni ilk ben öpmüştüm zaten ya," dedim. Çünkü aptallık bünyeme zerk etmişti benim.

Başar'ın güldüğünü duydum. "Dur daha onların hepsinden tek tek bahsedeceğiz. Önce şuraya bir varalım da."

Umarım konu hiçbir zaman yüzüne karşı geğirmeme gelmezdi. Bu konuda yapacak absürt bir şakam da yoktu çünkü.

Varıncaya kadar sessiz kaldık. Ben, *yaptığım hangi rezillikten bahsedecek* diye düşünürken o, radyoda çalan şarkıları dinledi.

Allah'ın sevgili kuluydum ki regl olduğum sırada beni havuza atmasına engel olmuştum. Yoksa kanlı şakalara maruz kalacaktı. Şakayı ben yapacaktım çünkü dalga geçmesine dayanamayıp burnunu yumruğumla tanıştıracaktım.

Arabayı çevik bir hareketle park etti. İkimiz de indik. Kafeye girip oturana kadar da tek kelime etmedik.

"Hâlâ tahinli sufle yemek istiyorsun, değil mi?" Bu onun ilk cümlesiydi. Kafamı *evet* demek isteyerek salladım. Garsona menüleri uzattı. "Ben de sufle alayım ama benimki beyaz çikolatalı olsun. İki de çay alalım, suflelerle beraber gelsin. Teşekkürler." Garson gittikten sonra, ellerini masada birleştirip gülümsedi. "İkisinin de tadına bakmış olursun. Onu da sevdiğini hatırlıyorum."

Kahretsin ki alışık değildim.

Birinin beni düşünmesine nasıl karşılık vereceğimi bilmiyordum. Ben hep düşünen taraf olmuştum.

Restorana gittiğimizde Kuzey seviyor diye ciğer söylerdik. Ben de severdim ama ilk tercihim olmazdı. Kimse de bana sormazdı. Annemin sevdiği tatlı, ekmek kadayıfıydı. Ben tahinli severdim ama o tahinden hazzetmediği için tahinsiz yerdik. Kimse fikrimi merak etmezdi. Ben üstüne fıstık isterdim ama babam cevizli severdi. Bir süre sonra tek başıma yediğimde bile ben de ceviz ister olmuştum. O derece kanıksamıştım.

Ev alışverişine beraber gittiğimizde bana özellikle ne istediğim sorulmazdı. Evin diğer bireylerinin seçtiği, çok beğendiği şeyler olurdu. Ben kendi beğenime hitap eden bir şeyi deneme fırsatı bulamadığımdan, bana sorulmadığından ve hatta bunun normal olduğunu düşündüğümden, onların beğendiği şeyleri beğenmeye başlamıştım. Tek başıma markete gittiğimde de kendimi hep en sona koyardım. Önce onlar için alışveriş yapardım.

Arkadaşlarımla çıktığımda kendi özel günüm olduğunda onlar bana eşlik ediyor diye onların seveceği yere, onların özel günü olduğunda da yine onların istediği yere gitmeyi doğru görürdüm.

Öğrenilmiş bir çaresizlik miydi bunun adı?

Kendim bile kendime değer vermemiştim.

Şimdi onun benim için buraya gelmesine, bunun için bir saat kadar araba kullanmasına, ben seviyorum diye iki tane ayrı ayrı sipariş vermesine, benim adıma ama benim isteklerimi dikkate alarak konuşmasına ne tepki verilir, bilmiyordum.

Normali buydu belki de. Ama başkasının çaba sarf etmeden sahip olduğu şeyleri ben tırnaklarımla savaşarak aldığımdan bunlar bana farklı geliyordu. Ödül gibi. Bunca yılın üstüne gelen mucize gibi.

Gülümsedim. "Teşekkür ederim," diyebildim. En azından bunu biliyordum.

Beni dalıp gitmeden kurtarması, "Bu an gelirse nasıl davranırım, ne konuşurum diye çok düşündüm," diye konuşmaya başlamasıyla oldu. "Aslına bakarsan bu anın yaşanma ihtimali bile imkânsız geliyordu. Ben haftalar boyu kafayı yediğimi sandım. Bir ara herkesin birleşip bana şaka yaptığını düşündüm. Öyle bir sınavdın bende."

Güldüm. "Hehe! Ben de seni gey sandım."

Benim kapatma tuşum falan yok muydu? Ya da biri gelip aniden ağzıma uçan tekme atsaydı da konuşamayacak hâle gelseydim.

Başar, "Ben de kendimden şüphelenmedim desem yalan olur," dedi. Gülümsüyordu da. Saçma sapan konuşmalarımın onda etki etmemesi beni rahatlatıyordu. Çünkü heyecandan aklımdan geçeni pat diye söylüyordum. Bana doğru yaklaştı. Aramızda masa olmasına rağmen boyu sayesinde onu oldukça yakınımda hissediyordum. "Çok düşündüm. Beni sana çeken ne diye geceler boyu kafa yordum. Ve sonunda anladım. Sen çabasızsın, Deva. Olduğun gibisin. Kılık değiştirdiğinde bile kendinden ödün veremeyen bir kadınsın. Gülüşün, karakterin, mimiklerin... hepsi sana özel. Başkası gibi davranmaya çalışırken dahi bambaşkasın sen. Farkında olmadığını bildiğim, çevrene

yaydığın bir enerjin var. Düşünme şeklin, hayata bakış açın, bitmeyen neşen... Ben senin gibisini hiç tanımadım."

"Senin yanında kendimi rahat hissettiğim için."

"Bu beni çok mutlu eder. Ben sende hiçbir şeyi değiştirmeyi istemiyorum. Neredeyse tüm ülke benimle alay etti. Yoklukta mısın, büyü mü yapıldı gibi şeyler söylediler." Bakışlarımı ondan kaçırdım. "Bunları söyleyen insanların gerçek sevgiden haberleri olmadığını bilecek yaştayım ben. Kılık değiştirdiğinden şüphelendiğim anda seni izlemeye başladım. İştahla yemek yiyişin, sahadaki gergin ama otoriter tavrın, işini layığıyla yapmaya çalışman... Bunun için kafandaki peruğu çıkarmana gerek yoktu, Deva. Ben senin kalbini görüyordum. Orada gördüklerim de bana yetti."

Parmaklarımla oynamaya başladım. Cevapsız kalıyordum çünkü bu konuda çok cahildim.

"Seninle konuştuğum, bakıştığım, hatta aynı ortamda olduğumuz anda bile o enerjiyi hissediyordum. O hisler sadece bende değildi. Ama sen yüzleşecek kadar cesarete sahip değildin." Yüzüne baktığımda bunun onu kırdığını gördüm. "Sana hak verdim. Kimse bu duruma bile isteye girmezdi. Seni araştırdım, aileni, sosyal medya hesaplarını inceledim. Fakat ne olursa olsun kaçıp gidecek olmanı kabullenemedim. Bundandır ki herkesin ortasında olduğumuzu düşünemeden patladım."

"O anda olmasaydı her şey daha kolay olabilirdi ama sen haklıydın." Devam etmemi isteyerek baktı. "Yani benim hareketlerimden öyle çıkarım yapmak en doğalıydı."

Gözleri kısıldı. "Yanlış mıydı peki? Olmayan bir şeyi mi hissediyordum?"

Onu üzmek istemiyordum. Son üç ayda yaşanan olaylar düşünülünce, o ve onun hisleri çok masumdu. Önce kendime, sonra da ona hislerimi açıklamayı borçluydum. Bunu hak ediyordu.

"Onca yanlışın, hatanın, olmaması gereken şeyin arasında tek doğru sendin, Başar."

Onun duyduklarıyla gözlerinin parladığı anda siparişlerimiz geldi. İkimiz de sessizce arkamızda yaslandık. Yüzlerimizde aptal bir sırıtış vardı. Doğrudan söylemesek de olan olmuştu.

İkimiz de birbirimizi sevdiğimizi söylemeden birbirimizi sevdiğimizi söylemiştik.

Ve bunu herkesten gizlemek zorundaydım.

Gizlemek zorunda kaldığımı da Başar'dan gizlemek zorundaydım.

Gözlerimiz masada dolandı. Başar, "Güzel görünüyorlar. Önce hangisinin tadına bakmak istersin?" diye sordu.

İştahla, "Tahinli," dedim.

Kaşıklarımızı aynı anda daldırdık ve koca birer lokma aldık. Suflenin tadına bakarken birbirimizin tepkisini izliyorduk. Beğendiğimiz, hiç beklemeden ikinci kaşığı almamızdan anlaşılıyordu.

Beğeni dolu bir sesle, "Sevmekte haklıymışsın," dedi. Çayından bir yudum aldı, arkasına yaslandı. Beni izlemeye başladı. "Sen beni tüm detaylarıyla tanıdığını söylüyorsun. Ama ben seni o kadar iyi tanımıyordum. Peki, Deva Çetinceviz'in bilmediğim yanları ne? Nelerden hoşlanır, vaktini nasıl geçirir, takımı bu kadar iyi tanımasının arkasında ne yatıyor?"

Lokmamı yuttum ve konuşmaya başladım: "Basketbolla ilgili olmam en büyük etken. Ama en önemlisi babamın sizle çalışıyor olması. Kendimi bildim bileli babamın kızı olduğum için onun ilgilendiği her alan benim de hobim oldu."

"Kuzey için elini taşın altına koymana da baban mı ikna etti?" Sorusu beni hazırlıksız yakaladı. O da bunu fark etti. "Haddim olmayan bir şeyi sorduysam kusura bakma. Bir insan

kim olursa olsun bunu nasıl kabul eder, aklım almıyor. Ama iyi ki kabul etmişsin. Yoksa seni tanıyamayacaktım."

Birinin *iyi ki*'si olmak...

Başar'ın *iyi ki*'si olmak...

Hayatta gerçekten bir şey başarmışım gibi hissettiren bir duyguydu bu.

"Babam ikna etti evet ama ben de hayır demedim. Her ne kadar doğru gelmese de ailem için kabul ettim."

Bana doğru yaklaştı. "Sevdiklerin her şeyden önce geliyor, ha?" Kafasını aşağı yukarı salladı. "Dilerim ben de bir gün önceliğin olabilirim."

Haberi yoktu ki her gece Instagram postlarına bakarak uyuyakalıyordum. Saplantılı tipler gibi tişörtünü çalmayı bile düşündüğüm olmuştu.

Onun için babamı karşıma alacağımdan da haberi yoktu.

Cevabım, "Aynen ya," oldu. Konuyu değiştirme çabam, "O kız da sana yanık gibiydi," dememle beni çıkmaz sokağa sürükledi.

Bilinçaltım sağ olsun, bu konuda konuşmazsa olmazdı.

Başar anlamayarak baktı. "Hangi kız?"

"Vardı ya hani. Uzun boylu, sarışın, çekici bir kız. Siz konuşuyordunuz, ben de kapı eşiğinde duruyordum," dediğimde kimden bahsettiğimi anladı.

Ben *saçmalama* falan der diye bekliyordum ama o kahkaha atmakla meşguldü.

Kafedekilerin masamıza bakmasına sebep olacak şekilde gülüyordu. Bir elini sandalyenin koluna yaslamış, diğerini masaya koymuş, hafifçe öne eğilerek sanki komik bir şey söylemişim gibi kahkahalar atıyordu.

Ters bir sesle, "Komik olan ne? Söyle de biz de gülelim," dedim.

Nefes nefese, "Beni kıskanmış olman komik değil tabii ki. Hatta hoşuma gitti," dedi. Kıskanmadığımı söyleyecektim ama devam etti: "O gün benden hazzetmediğini düşünmüştüm de o komiğime gitti. Aksine, sen kıskanıyormuşsun."

"Ne alakası var? Soru sordum sadece. Sen de lafı nerenden anlıyorsun ya!"

Tabii tabii dercesine bakıp gülmeye son verdi. Keyiften dört köşe olmuştu. "O gün beni görmeye gelmiştin, değil mi? Ah, Deva. Haberin yoktu ki benim gözüm senden başkasını görmüyordu. Sena benim değer verdiğim bir arkadaşımdır. Erkek arkadaşı Arif'i de çok severim. Yani için rahat olsun."

"Ya benim içim zaten rahat! Neden kıçından bir şey uydurup duruyorsun?" İki sufleyi de kendi önüme çektim. "Senin yiyeceğin falan yok. Zaten buz gibi de olmuşlar. Ben yerim!"

"Sen ye. Benim kalbim doydu çoktan," dediğini duymazlıktan geldim.

Aksi takdirde kafenin içinde çığlık atarak koşabilirdim. Ve bu, yeni bir gündem konusu olurdu.

Ayışığı Kitaplığı

10. PAS

Öyle güzel bir uyku çekmiştim ki uyandığımda kendi kendime Seda Sayan gibi *günaydın* demiştim. Böyle uyanmayalı o kadar uzun zaman oluyordu ki bu hissin nasıl olduğunu dahi unutmuştum.

Başar'la geçirdiğim harika randevunun ardından bugün ilk iş günümdü.

Severek yaptığım işten bir de üstüne para alacaktım.

Üstelik sevdiğim adamı da görmüş olacaktım.

Birlikte olduğumuzu gizlememiz gerekiyordu ama sorun etmiyordum. Ben kadın olduğumu gizlemiştim. Bu durum bana koymazdı.

"Ee, sonra ne oldu? Tatlıdan sonra enerjiniz artmıştır şimdi sizin..." diyen Merve'nin imalı hâllerine gözlerimi devirdim.

Hazırlanırken Merve'yle görüntülü konuşuyorduk. O da hazırlanıyordu, benimle beraber kulübe gelecekti. Ben onu hayatta çağırmazdım. Onu Ümit davet etmişti. Merve de bu fırsatı kaçırmadan hemen kabul etmişti.

Saçlarımı sıkı bir atkuyruğu yapmaya uğraşıyordum. Ama her zaman yaptığım saç bugün olmuyordu. "Sonra beni eve bıraktı. Ve bitti," deyip kestirip attım.

"Aşk olsun kızım ya! Ben sana böyle mi anlatıyorum? Neden detay vermiyorsun? Utanıyor musun yoksa?"

"Ne utanacağım be? Başka bir şey olsa söylerim herhalde," diye çıkıştım. Aynanın karşısında kendime alıcı gözle bakıyordum. Ve kendimi almamaya karar veriyordum. Eski hâlimden tek farkım saçlarımın görünmesiydi. "Hem sen hazır mısın? Kahvaltı yapıp çıkacağız biz. Babam da en az benim kadar dakiktir. Sakın bekletme bizi."

"Siz gelene kadar hazır olmayı umuyorum. Çetincevizlerin suratını çekmeyi hiç istemem... Ama bak konuyu değiştiriyorsun! Bu kadarcık şey yaşandıysa sen sevgili olduğunuzu nereden çıkardın?"

Birkaç saniye düşündüm. "Amca oğlu olmadığımıza göre sevgili olmuşuzdur."

Ekrana bakınca Merve'nin salakmışım gibi beni izlediğini gördüm. "Buna dair bir şey geçmedi mi yani? Hani bundan sonra beraberiz demeler, el ele tutuşmalar, sevgi sözcükleri falan da mı olmadı?"

Kafamı sağa sola salladım. "*Hadi Allah'a emanet ol!* dedim inerken. O da bana *sen de* dedi. Bugün görüşeceğimizi biliyorduk zaten. O yüzden tekrar buluşmayı konuşmadık."

Merve dehşet içinde, "Deva, siz sevgili olmamış olabilir misiniz?" diye sordu.

Duraksadım ve "Bilmem," dedim. "Cidden olmamış olabilir miyiz? En yakın arkadaş mı olduk şimdi biz? Ne olduk, kanka mı olduk? Çıkma teklifini kaldıranın Allah belasını versin ya! Ne yapacağım şimdi? Bir de saklamamız gerek diyordum. Ortada saklayacak bir şey yokmuş ki. Ne yapsam, ben mi teklif etsem?"

Başar, var mısın bu aşkı benimle yaşamaya? tarzında bir soru düşünüyordum.

"Delirme! Ne demek ben mi teklif etsem? Sen teklif edilecek tarafsın! Ay, nasıl anlayacağız ki? Heh, buldum! Sabah *günaydın* yazdı mı?"

Hızlıca, "Sabah erkenden koşuya çıkmış," dedim. "Sahilden fotoğraf atmış, *heyecandan uyuyamadım* yazmış. Bu sayılır mı?"

Merve gülümsedi. "Ya heyecandan uyuyamamış mı? İkiniz de çok tatlısınız. Sayılır tabii ki. Sen ne yazdın?" dedi neşeyle.

"Arkada simitçi görünüyordu. *Oranın fıstıklı dolaması güzel oluyor. İki kola al da antrenmandan sonra yiyelim* dedim."

Merve ağzı açık bir şekilde kalakaldı. "Allah seni kahretmesin, Deva!"

"Bu kadar yazmadım herhalde. Ona kilitleyecek değilim. *IBAN at da parayı göndereyim* de dedim," deyince, Merve ekrana tükürdü. Öyle şiddetli tükürmüştü ki yüzüme gelmiş gibi hissettim.

Babam seslenince, Merve'nin konuşmasına izin vermeden, "Ben kahvaltıya geçiyorum. Yarım saate hazır ol," deyip telefonu kapattım.

İçeri geçmeden önce üstümü giyindim. Mutfağa geçtiğimde aile üyelerinin kahvaltıya çoktan başladığını gördüm.

Annem beni görür görmez, "Gelmeseydiniz, hanımefendi. Zaten bir yardım etme yok. Bir de masaya en son teşrif ediyorsun," diye azarladı.

"Sana da günaydın, anne. Teşekkür ederim ilk iş günümde beni tebrik edip güzel bir kahvaltı hazırladığın için," derken gıcık bir şekilde sırıttım. O ise bana bütün kötü enerjisini göndermekle meşguldü.

Babam elini omzuma koydu. "Günaydın, kızım. Heyecanlı mısın?" Ağzıma kocaman bir dilim domates attım. "Zaten bildiğin iş ama bu sefer gizlenmeden çalışacaksın."

Kuzey en az benim kadar mutluydu. Kolunu omzuma sarıp kafasını bana yasladı. "Ablam ya benim! Öz ablam! Babam söylediğinden beri yerimde duramıyorum. Çok sevindim. Dilerim daha güzel yerlere gelirsin."

Kafasını sevdim. "Ablanın isteyip de alamadığı ne oldu, aslanım?" deyip göz kırptım.

Annem bende ne zaman bir mutluluk kırıntısı görse keyfimi bozmaya çalıştığı için, "Bir de çok matah bir şey gibi sevinmesi yok mu?" dedi. "Kızım, tüm mahalle senden bahsediyor. Sen dedikodunun kaynağında *işe girdim* diye seviniyorsun. Zaten o bölümde okumanı istemiyordum. Beni *çocuklara öğretmenlik yapacağım* diye kandırdın, şimdi eşek kadar heriflere göz kulak olmaya gidiyorsun. Biraz da beni düşün yahu!"

Annemin hayatı mahalleden ibaret olduğundan onu anlamaya çalışıyordum. Lakin o beni asla anlamıyordu. Zaman zaman benden nefret ettiğini düşünüyordum. Ve bunun sebebini bulamıyordum. Tek bildiğim onun istediği gibi bir kız evlat olmadığımdı. Ve olmak zorunda da değildim. Bu tavrını hak etmiyordum.

Kendime ait ideallerim, hayallerim ve savaşlarım vardı. Annem benimle hemfikir olmadığı her konuda kararımı değiştirmemi istiyordu. Ki bunu çocukken başarmıştı da. Onun baskılarına dayanamamış, istediği gibi giyinmiş, davetlere gitmiş, ilgi alanlarımı değiştirmeyi denemiştim.

Ama olmamıştı işte. O başka bir Deva'ydı. Başka bir evrende o Deva hâlinden memnun olabilirdi. Şimdiki Deva kim ne derse desin uğruna savaştığı her davanın hakkından gelmeye çalışıyordu.

Benim de sadece ama sadece bir hayatım vardı ve bunu annem dahi olsa kimseyi mutlu etmek için harcamak istemiyordum. Ben buydum. Kendime, çevreme, herhangi bir canlıya

zarar vermediğim sürece hayallerimin peşinden koşmak benim en büyük hakkımdı.

Herkes karşımda dursa dahi.

Kuzey, "Anne, şu an saçmalıyorsun. Bu ablamın hayaliydi. Bırak da tadını çıkartsın," deyince, annem sustuğunu belli edercesine bir surat yaptı. Kuzey heyecanla bana döndü. "Buse'ye söyledim, o da çok sevindi. Sana hayırlı olsun dileklerini iletti."

Babam otoriter bir sesle, "O kızı üzersen beni karşına alırsın, Kuzey. Bu sefer senin yanında olmam," dedi. Kuzey defalarca duyduğu cümleye kafasını salladı sadece.

"Buse'yle nasıl gidiyor? Sık sık konuşuyor musunuz?" diye sordum.

"Konuşuyoruz, evet. Hatta görüşüyoruz. Şu an sadece arkadaşız. Ona gerçekleri anlatınca anlayışla karşıladı, arkadaşlığımız baki dedi. Ama ben biliyorum. Onun da bana karşı hisleri var," dedi.

Annem lafa atlayıp, "Bir senden yüzümüz gülecek gibi, oğlum," demese bir yerleri şişerdi.

İlk maaşımla ona almak istediğim bileklik yerine, kendime güzel bir ayakkabı almaya şu an karar vermiştim. O zaten ona aylarca biriktirdiğim harçlıklarımla aldığım kolyeyi satıp Kuzey'e saat aldığında bileklikten de vazgeçmişti. Artık onun peşinde pervane olan Deva yoktu.

Bir Deva atasözü şöyle der: Önce kendini sevip ona şefkatle bakarsan başkalarından ilgi beklemek zorunda kalmazsın.

Kuzey yanağıma sesli bir öpücük kondurdu. "Ablam sayesinde. Ne yaptı ne etti bizi tanıştırdı."

Babam bana sevgiyle bakıyordu. "Benim kızımın yapamayacağı şey yok. Aslan kızım benim. Babasının kızı," dedi gururla. Annem bir şey söyleyecek oldu ama babamın bakışları sayesinde susmak zorunda kaldı. "Gidince planları yapalım önce. Zaten

takımla tanışıyorsun. O aşamaları kısa kesmemiz lazım. Planın gerisinde kaldılar ve çok yalpaladılar."

"Onlar benim baskılarımı özlemiştir, baba. Sen bana bırak," dedim, büyük bir özgüvenle. "Peki bir sorum var. Benim odam olacak mı?"

"Olacak tabii ki," dedi babam.

"Valla mı?" diye sordum.

"Ama şimdi değil," diye ekledi. "Bu, deneme süreci. Bunu güzel bir şekilde atlattıktan sonra elbette odan olacak."

Kuzey, "Olsun, yakında o da olur. O zaman bugün kulübe hayırlı olsun hediyeni ilk ben yolluyorum," dedi. Hemen telefonuna sarıldı. Annemin *ipin ucunu kaçırma* demesini de umursamadığına emindim.

Şimdi olmasa da hayalini kurduğum bir yerde odam olacaktı. Sevinçten annemi yiyebilirdim. Ama öyle bir kadındı ki ne yapar ne eder mideme otururdu.

Babam, "Biraz hızlan da çıkalım, Deva. İlk günden geç kalmayalım," deyince lokmamı yutup hiç beklemeden ayaklandım. Heyecandan doğru düzgün bir şey yiyememiştim ama aç hissetmiyordum. "Doydun herhalde? Ben seni aşağıda bekliyorum o zaman. Geç kalma."

Odama gidip çantamı aldım. Çıkmadan önce son bir kez kendime baktım. Altımda yüksek bel bir kot pantolon, üstümde de atlet ve kapüşonlu hırka vardı. Normal bir Deva gibi görünüyordum. Eşofman ilk tercihimdi ama Merve'nin çenesiyle uğraşmak istememiştim.

Anneme görünmeden evden çıktım. Seke seke merdivenlerden indim. Babam sevincimi görünce gülümsedi.

"Şükür be kızım. Günlerdir yüzün gülmüyordu, içime dert olmuştu valla," dedi babam. Kemerimi takınca arabayı çalıştırdı. "Direkt kulübe geçiyoruz, değil mi?"

"Merve de bizimle gelecek. Onu almamız lazım."

Babam bundan pek memnun olmadı. "Merve'yi senden ayırmam, biliyorsun. Ama onun işi ne orada? İlk günden işe arkadaş götürülür mü? Seni tebrik etmek istiyorsa, söyle başka zaman gelsin."

"Ben davet etmedim ki. Ümit çağırmış. Şimdi kıza nasıl gelme diyeyim, baba?"

Babamın kaşları çatıldı. "Ne ara bu kadar yakın oldular da onu da çağırıyor? Bak Deva, bu sefer hiçbir şeyi riske atamayız. Sana söyledim, kimseyle iş dışında yakın olduğunu belli etme dedim. Sen arkadaşını da dâhil ediyorsun. Bu işler riskli, kızım."

Sesli bir nefes verdim. "Tamam, baba."

"Beni de anla biraz. Onca şeyin üstüne orada işe başlaman mucize gibi bir şey. Bu olanak elinden alınırsa en çok sen üzülürsün. Babanı dinle, canımız sıkılmasın."

Kollarımı göğsümde birleştirdim. Cama doğru döndüm. İç sıkıntımı unutturması için kafamı cama yasladım. Belki kafam cama çarptıkça beynimin düşünen yerlerini engeller de rahat ederdim.

Merve'yi alana kadar sessiz kaldık. Merve neşeyle içeri girip selam verdiğinde hâlimizi gördü ve o da sessizliğimize ortak oldu.

Biraz sonra telefonum titredi. Başar iki tane mesaj atmıştı.

Liseli çocuklar gibi telefonumu babamdan gizleyerek mesaja baktım.

Başar: Dolamalarla kolanı aldım.
Takım da hazır. Hepimiz senin
gelmeni bekliyoruz.

Başar: Herkes çok heyecanlı. Ama
itiraf etmeliyim ki ben hepsinden
daha çok heyecanlıyım.

Sırıtarak ekrana bakmak istiyordum ama yakalanmak istemediğimden somurtuyordum.

On beş dakikaya oradayız. Biz gelene kadar ısının da güzel bir antrenman olsun.

Dolamaları hak etmeniz lazım. Yoksa hepsini ben yerim.

Başar: Bizim grup bir şeylerden şüphelendi. Ben de sesimi çıkartmadım. Haberin olsun.

Hemen bir şey söylemeyelim. Olur mu?

Hem babasından hem de takımdan torpilli demesinler.

Bir de onca olayın üstüne bu patlarsa bu sefer altından kalkamayız.

Bir süre gizleyelim diyorum ben. Yanlış anlama ama.

Sırf saçma sapan haberler duymamak için. Takım sallantıdayken hoş olmaz.

Başar: Aynı fikirdeyim. Sen kafana takma bunları. Bugün ilk iş günün, onun keyfini çıkar sadece.

Verdiği güvence sayesinde, içeri girerken oldukça rahattım. Tabii herkes bize bakıyor, fısır fısır konuşuyordu. Ben ise hiçbirini umursamadan sahaya doğru yürüyordum.

Babam, "Ben bir Koç'un yanına uğrayacağım. Bugün son günü ya, belli etmemeye çalışsa da üzgündür. Sonra geleceğim," diyerek gitti.

Merve hemen yanıma sokuldu. "Kızım, burası ne kadar büyükmüş. Hayal ettiğimden daha farklı." Etrafa küçük bir çocuk gibi bakıyordu. "Hani basketbolcular nerede?"

"Birazdan görürsün. Lütfen sakin ol, tamam mı? İçlerinden birini seç sadece." Merve'nin yüzünde tanıdık bir gülümseme belirdi. "Çoktan seçtin, değil mi?" Kafasını hızlıca salladı. "Hay ya Rabbim ya! Uslu duruyorsun. Yoksa seni eve yollarım."

Gülerek, "Tamam, anne!" dediği sırada sahaya girdik.

Heyecandan terleyen ellerimi, tüm takımı karşımda görünce ceplerime soktum. Değirmenaltı hazır bir şekilde karşımızda duruyordu. Sanki hiçbir şey değişmemişti. Burada olmanın getirdiği o his bambaşkaydı.

Başar yüksek bir sesle alkışlamaya başlayınca takımdakiler de ona eşlik etti.

Onun beni her zaman canı gönülden alkışlayacağını biliyordum. Bu yüzden başkalarının alkışını duymadım bile. Onunki yetti de arttı.

Ümit'in, "HOŞ GELDİN, HOŞ GELDİN, HOŞ GELDİN ARAMIZA!" diye nameli bir şekilde bağırmasına diğerleri de katıldı.

Emirhan, geriye savrulacağım bir şekilde bana sarıldığında boşluğuma geldi ve sendeledim. "Bizim oğlan! Çok özledik seni! İyi ki geri döndün!"

Ata'nın kulağımın dibinde çaldığı ıslığı beni ilk günümde sağır etmek üzereydi.

Boynumu saran kollarından kurtulmaya çalıştım. Zar zor, "Biraz daha devam edersen erkenden veda edeceğim," dediğimde, Emirhan benden uzaklaştı.

Daha ne olduğunu anlamadan kendimi Başar'ın kolları arasında buldum.

Ona en son veda etmeden önce sarılmıştım. Bunun nasıl hissettirdiğini unutmuştum. Bunca tere, emeğe ve oyuna değdiğini hissettiren bir sarılmaydı bu.

Kulağıma, "Bu fırsatı önceden de kaçırmamıştım. Şimdi de kaçıramazdım," diye fısıldadı. Kokumu içime çekerken rahatlamış bir nefes verdiğini duydum. "Hoş geldin, Deva. Seni çok özledim."

Gözlerim kısa bir anlığına kapandı. Tanıdık ve tüm endişelerimi yok eden kokusunu soludum. İçten bir sesle, "Ben de. Ben de çok özledim," dedim.

Yavaşça uzaklaştı. Alnına dökülen kıvırcık saçları arasından bana parlayan gözleriyle baktı. Ümit'in, "Sıra bizde birader, çekilsene," demesi yüzünden, Başar benden tamamen ayrıldı. Ama istemediğini belli ederek, "Herkese sarılacak mı böyle?" diye de sordu.

Hepsiyle tokalaştım, tebriklerini aldım, hoş bulduğumu söyledim.

Çember oluşturmuştuk. Hepsi etrafıma sıralanmıştı. Benim bir şeyler söylememi istediklerini görebiliyordum. Heyecanımı yenmemi sağlayan, bir çift kahverengi göz oldu. Ya da heyecanımın katlanmasını sağlayan. Bu konuda hâlâ çelişkideydim.

Bana çok büyük bir şey başarmışım gibi bakıyordu.

Başkaları için küçük, annem için önemsiz, babam için harikaydı. Kendim için ise dünyaları kazanmıştım.

Sesimi çoşkulu tutarak, "Yeniden merhaba!" dedim. Hepsine tek tek baktım. "Burayı, sizi, atmosferi çok özlemişim. Kısa bir ara verdik gibi düşünebilirsiniz, beyler. Artık döndüm ve ensenizde olacağım. Aldığım duyumlara göre biraz koyvermişsiniz. O günler geride kaldı. Şimdi Değirmenaltı için yeniden oyuna dönme zamanı!"

Yeniden bir alkış ve ıslık tufanı koptu.

"Bugün nerede olduğunuzu izleyeceğim. Ve hepiniz için ayrı ayrı çalışma programları çıkartacağım. Biliyorum, hepiniz sabahın köründeki antrenmanları çok özlediniz." Bunu istemediklerine dair bir uğultu yükseldi. İki defa yüksek bir sesle alkışladım. "Ağlamayalım beyler, ağlamayalım! Ya da ağlayacaksanız oynamayalım! Geri döndüğümüzü herkese ilan edeceğiz. Adımızı duyduklarında hepsinin dizleri titreyecek!"

Sinan ıslık çaldı. "Özledik lan Deva seni! Görünüşün farklı geliyor ama ona da alışacağız," dedi.

Ahmet kararsız bir şekilde, "Bir de sesine ya. O hasta sesinden sonra bu sesi size de biraz nahif gelmedi mi?" dedi.

Sırıttım. "Düşün bakalım... Ben rol yaparken sizi dize getirdiysem, kendim olarak, başka bir şeye odaklanmadan, sizi ananızdan içtiğiniz sütle nasıl bir münakaşaya sokarım, yiğido?" Ahmet'in kaşları havalandı. "Yani sesimi, görünüşümü dikkate almayın, kızlar. Eğer çok ilginizi çekiyorsa çıkışta size özel bir gösteri hazırlarım... Ama hâliniz kalır mı, hiç sanmıyorum."

Ümit kolunu Emirhan'ın omzuna attı. "Ağzımıza tükürecek sin yani desene."

"Deva oğlum bu. Ağzımıza bile... neyse," dedi Yasin. "Hâlâ seni böyle görmeye alışamadım. Senin yüzünden çevremdeki herkesten şüphe etmeye başladım lan."

"Ben de!" diye atladı Ümit. "Geçen gün yıllardır gittiğim bakkalın saçı peruk sanıp dokundum. Ve adam bunu yadırgamadı, biliyor musunuz? Sanki bu anı beklermiş gibi sırıttı. Bana doğru yaklaşınca ekmeği fırlatıp kaçtım. Üst mahalledeki bakkala gidiyorum artık." Bana kınayarak baktı. "Bizde yarattığın travmalara bak be kadın adam!"

Aralarında normallerden biri olduğunu düşündüğüm Ata, "Artık gözümde herkes olası başka bir cinsiyette. Bende de travma yarattı gerçekten," deyince, elimi kaldırdım.

"Siz de travma geçirmeye yer arıyorsunuz! Ne kadar çıtkırıldımmışsınız ya, narin kelebekler! Ben size güzel bir program hazırlayayım da travma şekliniz değişsin," deyip hepsine gözdağı verdim. Diğerlerinin hoşuna gitmedi ama Başar bundan çok mutlu oldu.

Sinan kaşlarıyla Merve'yi işaret ederek, "Onu bunu bırak da arkadaşın kim? O da bizimle mi çalışacak?" dedi. En az Merve kadar çapkın bir şekilde sırıtıyordu.

Merve, "Yok ayol, ben burada ne iş yapacağım?" diye söze girdi. Neden *caps lock* tuşu açık kalmış gibi konuşuyordu ki? Sağ elini hafifçe yukarıya kaldırdı. "Ben Merve. Sadece bugünlük geldim." Takımı utanma belirtisi göstermeden süzdü. "Ama gelmeye devam edeceğim gibi duruyor."

Beyinleri yer değiştirmeye müsait olan canlılar, Merve'nin imasıyla oldukları yerde kasılmaya başladılar.

Bir tek Şükrü gerçek anlamda hiç umursamadan bakıyordu. Diğerleri özelliklerini göstermek için takla atma kıvamına gelmişti bile. Hatta Sinan hiç utanmaz, perende bile atardı.

Bu sırada Başar'la göz göze geldim. Ellerini arkada birleştirmişti. Yüzünde içimi ısıtan bir gülümseme vardı. Burada olmamın onu ne kadar mutlu ettiğini gizlemiyordu. Kalbim yerinden çıkıp onun göğsüne saklandı.

Yüksek sesle, "Dağılmayalım!" dedim. En çok kendime söylüyordum bunu. "On dakika içinde antrenmana başlamış olalım. Herkesi hazır bir şekilde sahada istiyorum!"

Diğerleri kendi hâlinde takılırken Ümit'le Emirhan yanımıza geldi. Ümit kolunu Merve'nin omzuna attı. Elini uzatarak etrafı gösterdi. "İşte burası sana hep bahsettiğim yerler, Jessica," deyince, aptal herif hepimizi güldürdü.

Merve'nin kahkahası ise sahada yankılandı. "Ümit ya! Gerçekten çok komiksin."

Ümit keyifle sırıttı. Karadeniz ağzıyla, "Daha bende ne komiklikler var, bir bilsen bayulursun da!" deyince, Merve daha da çok güldü.

Biraz sonra Emirhan'la ikisi Merve'yi alıp götürdüğünde Başar'la baş başa kaldığımız için onların ne yaptığıyla ilgilenemedim.

Sadece gözlerime bakıyordu. "İyi görünüyorsun," dedi. Ellerini arkada birleştirmiş, bana yukarıdan bakıyordu. "Seni burada görmenin yaşattığı hisleri unutmuşum. İyi ki geldin, Deva."

Beraber tribüne doğru yürüdük. "İyi ki gelmişim gerçekten. Ben de özlemişim. Sanki evime gelmiş gibiyim," diye neşeyle şakıdım. Yan yana oturduk. Benim gözlerim etrafta dolanırken onun gözleri bendeydi. Onca yaşanan olay bile onun bakışlarındaki ifade kadar heyecanlandırmamıştı beni. "Yapma şunu," dedim.

Anlamazdan geldi. "Neyi yapmayayım?"

"Bana öyle bakma, Başar."

"Nasıl bakıyorum ki?" Ona kaşlarımı çatarak baktım. "Şu an yanımda sevgilim değil, yardımcı antrenörüm oturuyor yani, anladım," deyince gözlerimi kaçırdım. Sevgili olduğumuz onun sesli dile getirmesiyle resmîleşmiş olmuştu. Yıllar sonra ilk defa sevgilim oluyordu. Nasıl davranacağımı da bilmiyordum. Üstüne bir de gizlememiz eklenmişti. "Deva? Neden suratın değişti? Öyle değil miyiz? Ben yine yanlış bir sinyal mi aldım?"

Boğazımı temizledim. Bize doğru yaklaşan babamı görünce ayağa kalktım. "Öyleyiz, birader. Şimdi bunları konuşmayalım," deyip babama gülümsedim. "Ne yaptın, baba? Koç nasıl?"

Birader mi?

Acilen sevgililiğe dair eksiklerimi kapatmam gerekiyordu.

Babam önce resmî bir dille, "Günaydın, Başar," dedi. Yan yana oturmamızdan hoşlanmamıştı. "Koç birazdan veda etmeye gelecek. Sonrasında antrenmana geçersiniz. Sen bir yanıma gel, Deva," deyip kafasıyla işaret yaptı. Köşeye geçtik. Hemen, "Neden yalnız oturuyordunuz? Bu çocuk sana hislerini söylememiş miydi? Birileri görecek. Başar'ı çok severim. Beni onunla papaz etme, Deva," diye çıkıştı.

"Baba, ne demeye çalışıyorsun ya? *Son günlerde performansım düştü yardım et*, dedi. Onun hakkında konuşuyorduk," diye yalan söyledim.

"İnanmadım ama bugünlük üstüne düşmeyeceğim. Sakın başımı öne eğdirecek bir şey yapma." Takımla kaynaşan Merve'ye baktı. "Merve'ye de söyle, çocukların aklını karıştırmasın. Zaten zor bir dönemden geçiyoruz."

Sayın sen, sanki omuzlarımda az yük varmış gibi babam durmadan yenilerini ekleyip duruyordu. Ne zaman düze çıkacağımı sen de merak ediyorsun, değil mi? Bana öyle geliyordu ki biz bu gidişle yokuş yukarı çıkıp kalçamızı büyütecektik.

Babamın azarından kurtulmak için, "Koç geliyor! Herkes toplansın!" diye bağırdım. Koşar adım sahanın ortasına geçtiğim sırada onlar da etrafımda toplandı. "Güzel bir veda edelim. Gözü arkada kalmasın."

Merve yanıma geldi. Keyifle, "Aşkom, ben buraya bayıldım. Ben de mi burada çalışmaya başlasam?" dedi.

"Hıı, olur. Ne olarak başlamak istersin? Aşko başkanlığında şu an alım yok. Seni kuşkoya atayalım ister misin? Doğru düzgün dur, valla kırmızı ışık yaktıklarına acımam gönderirim seni."

Merve hemen kendine çekidüzen verdi. Tripli bir şekilde, "Of ne kadar gıcıksın ya! Bakma şöyle ya, tamam!" dedi.

Koç'un geldiğini görünce hepimiz kuvvetle alkışlamaya başladık. Koç resmî bir adam olduğu için böyle şeyleri sevmezdi. Elini kaldırarak bizi durdurdu.

"Herkes sessiz olsun. Vaktinizi çok almayacağım," diye söze başladı. "Bugün Değirmenaltı'nda son günüm. İki gün sonra veda yemeğinde sarılır, kucaklaşırız. Zaten geri kaldınız. Bugün sizi antrenmandan alıkoymak istemiyorum." Gözlerini takımdaki her bir oyuncunun üstünde gezdirdi. "Sizlerde çok emeğim var. Ayrı ayrı hepinize inandım. Emeklerimi boşa çıkartmamak için çok çalıştınız. Sezai'yle beraber çok uğraştık. Onun hakkını ödeyemem."

Babam, "Estağfurullah," dedi.

"Bunca emeği, teri, gözyaşını boşa çıkartmayacağınıza dair inancım büyük. Siz Değirmenaltı'sınız!" dedi, yüksek bir tonda. "Yeri geldi kavgalar ettik. Yeri geldi birlik olduk, beraber kararlar aldık. Ben size karşı inancımı hiç kaybetmedim. Şimdi düştüğümüz zamanlardayız. Bu zamanlarda yaptığımız gibi yeniden dişimizle tırnağımızla savaşacağız. Gözümü arkada bırakmayacağınızı biliyorum. Bunu sağlayacak bir kişiyi daha başınıza diktim."

Gözler bana döndü.

"Deva sizin hakkınızdan öncesinde de gelmişti. Üstelik o zaman başında başka dertleri de vardı. Şimdi yine üstesinden geleceğini biliyorum. Bizim kadar takımdan biri o. Sezai'nin sözünden çıkamayacağınıza inanıyorum. Eğer ola ki Deva'nın sözünü hafife alırsanız, ki o buna müsaade etmez, ama size acıdı etti diyelim, başka kıtada olduğumu düşünerek sakın hareket etmeyin. Ben burada çalışmıyor da olsam kalbim hâlâ Değirmenaltı'nda atıyor olacak. Elim her zaman üstünüzde, bunu aklınızdan çıkarmayın."

Babam, "Onlar bizi üzecek çocuklar değil, hocam," dedi.

Koç kafasını *biliyorum* dercesine salladı. "Sizinle nice zaferler elde ettik. Devamı da gelecek. Bu sefer kupayı kaldırdığınızda fiilen değil, manen yanınızda olacağım. O yüzden yılmadan çalışmaya devam!" Elini ortaya uzattı. Hepimizin eli bir bir onun elinin üstüne kondu. İşte bunu çok seviyordum. Yürekten gelen bir sesle, "Son kez ve bir kez daha!" dedi.

Dolu gözlerini yere bakarak saklamaya çalıştı.

Her zaman onun takımı olacak Değirmenaltı'nın oyuncularının yaptığı gibi.

"Bir!" diye aynı anda bağırdık. "İki!" dedik, hepimizin elleri yukarı kalktı. Salonu, "Üç!" diye inlettik, ellerimiz aşağı indi. Canıgönülden hep bir ağızdan, "DEĞİRMENALTI!" diye bağırırken herkes ellerini havaya savurdu.

Ve bir devir, başka bir devrin açılmasını sağlamak için güçlü bir sesle kapandı.

11. PAS

Sana anlatmayı çok istiyorum ama tarif edemiyorum. Hem evlatlarımı izliyor gibiydim hem de doğduğum andan beri ait olduğum yere dönmüş gibiydim. Değirmenaltı'nda olmak bambaşkaydı.

Üstelik rol de yapmadan.

Bugün yoğun bir gündü. Takımın ne noktada olduğunu görmek için antrenman boyunca hiç karışmadan onları izliyordum. Ara vermek üzereydik ve ben pek çok not almıştım. Yokluğum ve yaşanan olaylar, takımın dengesini şaşırtmıştı. Neredeyse kondisyonlarını kaybetmiş gibiydiler. Tekrar eski düzenlerine dönmeleri gerekiyordu.

Merve yanımda oturuyordu. *Vlog*u için çekim yapıyordu. Ve herkes ona hünerlerini gösteriyordu. Onun dikkat çekmek için çaba göstermesine gerek yoktu. Nerede olursak olalım dikkat çeken bir ışığı vardı. Bundandır ki varlığıyla bile takımdakilerin dikkati dağılıyordu.

Bir ara Sinan, Ahmet'le çarpışıp yere düştüğünde Merve'nin üstüne örtü örtmeyi bile düşünmüştüm.

Dayanamadım. "Emirhan, Allah aşkına şov yapmayı kes ya!" diye seslendim. Değişik top fırlatma stilleri deniyor ve

başarılı olamıyordu. "Tamam, en çevik olan sensin, kardeşim. Ne kadar çabaladın?"

Ne yaptığını bilmiyormuş gibi, "Ne yaptım ben şimdi?" dedi Emirhan.

Onun üstüne uçmak üzere olduğumu gösterircesine kalkıyor gibi yaptım. "Oraya gelirsem gösteririm sana ne yaptığını. Sağ ayağının üstüne basmayı dene, yoksa sekerek yürümek zorunda kalacaksın!"

Ümit dalga geçerek onun kafasına vurdu. "Bu uşak daha acemi abisi, üstüne gitme," dedi.

Ata, onları birbirlerine girmeden ayırdı. "Lan oğlum, bir cıvamayın lan! Akşama randevum var, geç kalacağım!" dedi.

Bunu duyan takımda uğultu oluştu.

Ahmet, Ata'yı işaret etti. "Şu adamdaki şanstan istiyorum. Piç herif ya, inanılmaz ballı!"

O sıra dikkatimi çeken şeyle suratımı buruşturdum. "Ahmet!" diye bağırdım. "Neden çorap giymedin oğlum sen? Yine soyunma odasını kokutmaya yemin ettin herhalde. Hem ayağın da mı rahatsız olmuyor? Bu kadar üşengeç olamazsın ya."

Başarcığım, marulum, kıvırcığım, "Birader, yine mi ya? Bu yaşta çorap kontrolü yapacağız ya," diye bana destek çıktı.

Ahmet, Merve'nin güldüğünü görünce onun yanında rezil olmanın üzüntüsüyle, "Şu an sırası mı ya? Sussanıza, kardeşim," dedi.

Cıkladım. "Susmayacağım, Ahmetçiğim. Anladım ki, ben yokken donunuzu bile giymekte problem yaşıyorsunuz. Bu yüzden asla susmayacağım. Zaten öyle notlar aldım ki herkes döndüğüme pişman olacak." Çoktan pişman olduklarını söyleyenleri aklıma yazıp ayağa kalktım. "Bu gece iyi uyuyun bence. Bu hafta sizi üzeceğim. Şimdi mola verelim. Sonra devam ederiz."

Merve de hemen ayağa kalktı. "Ben biraz aşağıda takılmak istiyorum," dedi. İzin almak isteyerek bana bakıyordu. Kafamı salladım. Uyarmama fırsat tanımadı. "Kimsenin ayarlarıyla oynamayacağım, tamam!" Söylene söylene aşağı indi. "Hem sanki bilerek mi yapıyorum? Bu kadar çekici olmak benim suçum mu?"

Ata'nın yanıma geldiğini görünce ben de aşağı indim. "Deva, ya," deyince bir şey isteyeceğini anladım. "Annemlerle buluşmam gerek benim. Haftaya Buse'nin doğum günü de, onlar yurt dışına çıkmadan kutlayacağız. Bugünlük beni pas geçsen."

"Benden selam söyle," dedim.

Kocaman gülümsedi. "Kralsın ya!" dedi.

"Ama..."

"Ne ama?"

"Ama Kuzey, Buse'ye hediye almak ister. O konuda yardımcı olursun, değil mi? Bu şart değil tabii ki. Sen yine erken çık ama bu iyiliğimi unutma," dedim.

Bana büyük bir beğeniyle baktı. "Ulan senin gibi bir ablam olsaydı sırtım yere gelmezdi. Bu nasıl bir kardeş sevgisi!" Omuz silktim. "Tamam, hallederim o işi. Gözüm Kuzey'in üzerinde. Onu da söylemiş olayım."

"Eyvallah," dedim.

"O zaman yarın görüşürüz. Ben en iyisi iyice dinlenip geleyim..." Gitmesi için el salladığımda sahadan uzaklaştı.

İlerideki grubun kahkaha attığını duydum. Merve de içlerindeydi. "Ne oluyor burada?" diye sorarak onlara doğru yaklaştım. "Neye hunharca gülüyorsunuz böyle?"

Ümit, Emirhan'ı ve elindeki fincanı işaret etti. "Şuna sorar mısın, ne içiyormuş?" dedi ama bunu gülerek söylediği için, ne dediğini Başar tercüme ettiğinde anlayabildim.

Emirhan fincanı havaya doğru kaldırdı. "Ulan nesine gülüyorsunuz? Bugün özel bir gün değil mi? Zinde olayım diye içiyorum. Size de veririm demiştim ama zıkkımın kökünü için siz!" dedi.

"Ne içiyorsun sen?" diye sordum.

Emirhan sıradan bir şey içiyormuş gibi fincanı kaldırarak, "Özel gün çayı," dedi. "Çünkü bugün özel bir gün! Tekrar birlikte çalışıyoruz lan, daha ne özeli mi var? Mal mısınız nesiniz lan? Hayvan herifler, gülmeyin! Merve, sen de mi? Lan, Deva?!"

Kahkahalar içinde, "Sen aptalsın," dedi Ümit.

Başar'ın kolunu tutarak kahkaha atıyordum. Ümit, Emirhan'a yaslanıp gülüyordu. Emirhan çekilince Ümit yere düştü ama gülmeye devam etti. Bu herkesin daha çok gülmesini sağladı.

Başar, "Özel gün çayını ne sanıyorsun sen? Özel bir gün için değil o," dedi ama Emirhan hâlâ anlamayarak bakıyordu. "Lan kadınların özel günü için! Hani her ay oluyorlar ya? Anlamıyor musun?"

Emirhan'ın gözleri irileşti. Dehşet içinde, "Ağğ!" diyerek fincanı fırlattı. "Ağğ! Ağğ! Ağğ!" Fincan parçalara ayrılırken zeminde tok bir ses çıkardı. Dilini dışarı çıkartıp eliyle silmeye başladı. Yeterli gelmemiş olacak ki formasının ucuyla da sildi. "Anasını satayım! Dilimi yıkayın! Midemi de yıkayın! Biri bir şey yapsın!" Herkes gülerek yerlere yatıyordu. Emirhan aniden kalçasını tuttu. Daha çok dehşete kapılmıştı. Gözleri kocaman olmuştu. "Kim götüme elledi lan benim? Biri götüme elledi benim! Ulan bir çay içtik diye bana mı yanlıyorsunuz lan? Bu kadar mı yokluktasınız, pezevenkler?!"

Merve nefes nefese, "Sus! Ne olursun sus, çatlayacağım!" dedi. Bir yandan yüzünü yelliyor bir yandan da bu anları kaydediyordu.

Karnımı tutarak öne doğru eğildim. "Emirhan, sen bizi güldürdün, Allah da seni güldürsün, kardeşim," dedim.

Ümit gülmeye zar zor son verdi. "Yakında ped de takmaya başlarsın kardeşim sen. Ama ilk ayında sıcak su torban benden. Sakın dert etme," dedi.

Ahmet, "Çikolatanı da ben alır, karnını da ben okşarım. Ama her ay değil. Hemen alışma," dedi.

Emirhan büyük bir sinirle, "Ya bir siktirin gidin ya!" dedi. "Sizden insanlık bekleyende kabahat. Siz insanlıktan ne anlarsınız. Hayvansınız siz!"

Sinan, "İnsanlığı senden mi öğreneceğiz lan? Regl günün mü geldi, bir gerginsin," dedi.

Emirhan ona vuracak gibi yaptı. "En azından bir yerden öğrenin, dangalaklar!" dedi.

Ahmet onun yanağından makas aldı. "Seni Allah'a EFT ediyorum, aşko."

Emirhan ağzının içinden küfürler savurup sahayı terk etti.

Ümit arkasından bağırdı: "Allah'a emanet, göte mukayyet, benim dünya ahiret bacım!"

Bir ara gülmekten bayılacağımı sanmıştım.

Onları tekrar toplamayana, kendilerini salmasınlar diye uğraşana kadar antrenman bitmişti. Sahanın basmadık yerini bırakmayan onlardı ama ben onlardan daha çok yorulmuştum. Hepsini izleyeceğim derken bir an gözlerim kaymıştı.

Emirhan ona gülmemin hıncını almak için bu fırsatı boş geçmeyip, "DEVA ŞAŞI OLMUŞ!" diye beni herkese afişe etmişti.

Merve'yi babama emanet edip soyunma odasına gelmiştim. Çünkü ne zaman ne olacağı belli olmazdı. Temkinli olmam gerekiyordu.

Tam içeri gireceğim anda birisi tarafından geriye doğru çekildim.

"Ananı!" dediğim sırada bu kişinin Başar olduğunu gördüm.

Başar gülerek, "Anamı karıştırma," dedi. Gözlerime sert bir şekilde baktı. "Anan hariç de. Anamı karıştırma, anan hariç de."

Yaşadığımız dejavu ikimizi de gülümsetti.

"Neden çektin beni? Bakıyorum da sen iyice alıştın bu çekme işlerine. Önce sen mi geçeceksin? Geç hadi," deyip kenara çekildim.

Bana ne yaptığımı sorgulayarak baktı. "Burası erkekler soyunma odası, farkında mısın?"

"Evet? Sen de buraya defalarca girdiğimin farkında mısın?"

"Aynı şey mi, Deva? Artık buraya girmemeni rica edeceğim. Bir düzine adam baldırı açık geziyor içeride. Hem eminim onlar da rahatsız olur."

Sırıttım. "Neyden rahatsız olacaklar, hiç görmediğim şey mi?" Başar'ın kaşları çatıldı. Bu bakış ona hiç yakışmıyordu. "Başar, ben ciddiyim. Hepsini yeterince çıplak gördüm. Hatta bazı zamanlarda gereğinden fazla bile çıplak gördüğüm oldu. Hakan'ın hangi günler *Spiderman*li iç çamaşırı giydiğini bile biliyorum. Bırak da içeri gireyim."

Açmayayım diye kapının kolunu tuttu. "O zamanlarda bile yanımızda olman hoşuma gitmiyordu. Hak vermen gerekir ki şimdi bunu yaşamak istemiyorum. Benim yerimde olsan sen tamam mı derdin?"

"Evet."

Kaşları olabildiğince havalandı. "Yani zaten gördüm diyerek kadın basketbol takımının soyunma odasına girsem şu an senin için sorun olmaz?"

Aklımda canlanan görüntüyle, "Oldu, eşeğin şeyi!" demiş bulundum.

Başar'ın gözlerindeki ayıplar ifadeyi görünce yalan değil, bir utandım. "O zaman içeri girmiyorsun?" diye teyit aldı. Mecburen kafamı salladım. "Ben de öyle düşünmüştüm. Direkt eve mi geçeceksiniz peki?"

"Babamla bugünün kritiğini yapmamız gerek. Koç da gidince tüm gözler ona ve bana çevrilecek. Hiçbir hata yapmak istemiyoruz. Bu yüzden çok çalışmamız lazım. Yani evet, eve gideceğiz. Senin bir planın var mı?"

Soyunma odasının kapısı açıldı. Ümit beni görünce eliyle çıplak göğsünü kapattı. Utanıyormuş gibi yaptı. "Ay sapık var burada!" dedi.

"Daha on dakika önce sahada bu şekilde duruyordun zaten! Hem sana bakacağımı nereden çıkardın?" dedim.

Göz kırptı. "Herkes bana bakmak ister, herkes bana hasta..." dedi.

Başar onun yüzüne kapıyı kapattı. Sonra bana doğru döndü. "Ben de çok yoruldum. Eğer seninle yemek yiyemeyeceksem eve gidip dinleneceğim."

"Başka zaman sözüm olsun ama bugün çok zor. Bir de onca notun üstüne çok daha zor."

Suratını ekşitti. "Hâlimiz çok mu kötü?"

Kolunu sıvazladım. "Sen onların arasına pek dâhil değilsin. Özellikle bugün canla başla oynadığını gördüm." Koluna dokunmak hoşuma gidiyordu. Kasları, kolunu sıkma isteği yaratıyordu. Bu yüzden elimi çekemedim. "Sen yarına dinç bir şekilde gel yeter."

Bir elime bir bana baktı. Bu durum onu gülümsetti. "Emin ol, bayağı dinç geleceğim." Kapı yeniden açılınca istemeyerek de olsa temasımızı kesmek zorunda kaldım. "Bu gece işin bitince mesaj atarsan uyumadan önce sesini duymak isterim."

Bu kadar ince düşünceli bir insan olması, hayatımdaki kazmalardan sonra harika hissettiriyordu.

Sırıtmama engel olamadım. "Gece yarısına doğru ararım." Koridorun başında babamları gördüm. Onların duyacağı bir sesle, "Çok çalışman lazım, kardeşim. Çalışmayana sayı yok bu devirde," dedim. Başar'ın sırtına iki defa vurdum. "Nerede iyiyim diye sormayacaksın, nerede eksiğim diye soracaksın. Haydi şimdi yıkan, paklan. Kokuttun be burayı!"

Başar ne olduğunu anlamadı. Onu içeri doğru iteklediğimde sessiz bir şekilde dudaklarını oynatarak, *Kardeşim?* diye sordu.

Babam da eve gidince bana, *Başar?* diye soracaktı.

Çilesi bir tane değildi ki.

Kendimi yatağa gülle gibi fırlattım. Çok yorucu bir gün geçirmiştim. Başar'a söylediğim gibi saat gece yarısına geliyordu. Yorgunluktan bayılacaktım. Ama onunla konuşmak istiyordum. Hiç beklemeden aradım. Daha ilk çalışta hemen açtı.

"Alo, n'aber?" dedi. "Ben de senin aramanı bekliyordum."

Sesini duymak saatlerce çalışmanın üstüne ilaç gibi gelmişti. Gözlerimi kapattım ve gülümsedim.

"Yorgunum ama iyiyim. Bu tempoyu özlediğim için sızlanmaya hakkım yok. Senden n'aber? Dinlenebildin mi?"

Uzandığını, çıkan seslerden anladım.

Bir an kendimi onun yanına uzanıyormuş gibi düşledim. Kalbim hızla atmaya başladı.

"Dinlenememiştim... ta ki sen arayana kadar. Sana bir şey sormak istiyorum. Belki de yanlış bir izlenime kapıldım. Sezai abi bizim birlikte olduğumuzu bilmiyor mu?"

"Bilmiyor."

"Haberi mi yok, yoksa kasıtlı mı saklıyorsun?"

Ona yalan söylemek istemiyordum. Böyle bir ilişki değildi hayalim. Gizleyeceksek de beraber gizleyecektik. Sesli bir nefes verdim.

"Sen dâhil herkesle arama mesafe koymamı istedi. Bu sefer işleri en doğru şekilde yapmak istiyor. Babama her şeyden çok değer veriyorum ama kendime engel olamadım. Onu üzmemek için elimden geleni yapmaya çalışıyorum. Bu kadar oluyor."

"Deva," dedi, sakin bir sesle. "Ben seni yargılamam. Bunu biliyorsun, değil mi? Babanın dediğini yapamama sebebin benim zaten."

"Bu konuyu konuşmak beni huzursuz ediyor. Babamın arkasından iş çevirmeyi sevmiyorum. Başka bir şey konuşabilir miyiz?" derken sesim oldukça uykulu çıktı.

"Tabii," dedi. Kısa bir an sessizlik oldu. "Hafta sonu planın var mı?"

Benim değil, onun hafta sonu planı vardı. Takımın çok çalışması gerekiyordu. Şimdiye kadar üç maça çıkmış, sadece bir tanesini kazanmışlardı. Kondisyonlarını tekrar düzene sokmamız gerekiyordu.

Ben cevap vermeyince, "Müsait değilsin herhalde. Başka zaman yaparız o zaman," dedi.

"Yok yok," dedim. "Size yoğun bir program hazırladık da o yüzden sen ne ara vakit bulabileceksin diye düşünüyordum. Cumartesi sabah çok erken kalkarsan vaktin olabilir."

"Kaç gibi? Ama problem değil, kalkarım. Peki senin şehir dışına çıkman problem olur mu?"

Aniden yerimde doğruldum. Şehir dışı mı? Neden? Başar'ı yeterince tanıyordum ama onunla daha ikinci buluşmada şehir dışına çıkmayı düşünmemiştim.

"Günübirlik mi?" diye sordum.

"Cumartesi geçe kalmış olursak bir gece konaklayabiliriz. Tabii senin için sorun olmayacaksa." Tırnaklarımı yemeye başladım. Sorun olurdu tabii ki. Yalnız kaldığımızda nasıl davranmam gerektiğini bilmiyor, bocalıyordum. Ve onunla mı kalacaktım? Yapamazdım ki! "Aklından ne geçiyor bilmiyorum ama birlikte kalmayacağız. Bunun için şehir dışına çıkalım demiyorum. Farklı bir şey yapalım istedim."

"Yani şimdi... bilemedim ya," diye mırıldandım. "Acaba bizimkiler de mi gelse? Ümit, Emirhan, Merve falan? Onlara da değişiklik olur hem."

Söylediğim anda bunun iyi bir fikir olmadığını anlamıştım. Fakat çok geçti.

Başar'ın ses tonu kısıldı. "Olur, nasıl istersen," dedi sadece.

Alnıma bir kere vurdum. O beraber bir plan yaparken ben başkalarını da dâhil etmiştim. Rezil bir insandım.

"Nereye gideriz diye düşünmüştün?" diye sordum.

"İstanbul'du aklımdan geçen ama anlaşılan kalabalık olacağız. Sapanca'ya gitmeye ne dersin? Hem şimdi oralar çok güzeldir hem de grup hâlinde güzel bir vakit geçiririz."

Alındığını sesinden anlayabiliyordum.

"Hoşuna gitmedi, değil mi?"

"Ben seninle olmak istiyorum. Yalnız kalmayı tercih ederdim ama anlaşılan sen rahat edemeyeceksin. O yüzden böylesi şimdilik daha iyi."

Sırtımı yatağın başlığına yasladım. "Yalnız kalmak istiyorum tabii ki. Sadece utanıyorum," diye itiraf ettim.

Güldüğünü duydum. "Sen mi utanıyorsun?"

"Ne var? Ben utanamaz mıyım?"

"Sen geçtiğimiz aylarda yaptıklarının farkında mısın? Hadi hepsini unutuyorum ama beni erkekler tuvaletinde öptün sen, Deva. Benden utanacağını hiç düşünmemiştim."

"Sen beni öptün!" dedim. Kahkaha attı. "Ben seni öpmedim. Ne gülüyorsun? Ben seni öpmedim! Hayal dünyandan çık! Yoksa ben gelip seni çıkartırım!"

Gülmeye devam ederken, "Gel çıkart. Yatağımdayım ve seni bekliyorum," dedi.

"Öpmedim ya!"

"Öptün ya!"

"Dudağım çarptı!"

Kahkahası odamda yankılanacak kadar yüksekti.

"Deva," dedi nefes nefese. "Deva. Deva. Deva. Şifa gibisin. İyi ki varsın."

"Öpmedim," diye devam ettim.

"Öptün, Deva."

"Yanlışlıkla oldu."

"Umarım bir daha olur."

Ağzım kulaklarıma varıyordu. "İyi ki varsın, Başar."

Tüm hayatım boyunca yanımda olmasını, onunlayken saçmalamak istiyordum. Her kim olursa olsun, onu hep seveceğimi ona söylemek istiyordum. Ama başka zaman yanıma uğramayan utancım onunlayken yanımdan ayrılmıyordu.

"Teşekkür ederim. Yarın seni göreceğim için benim adıma iyi bir gece olacak. Sana iyi geceler."

"İyi geceler, Başar."

12. PAS

"Lahavle vela kuvvete! Sayende dua edip sabır çekmekten cenneti garantileyeceğim, Merve. Lütfen beni daha fazla çıldırtmadan valizlerinin sayısını ikiye düşür. Bak bire düşür demiyorum. Bu insanlığımı görmezden gelme, kadın. Dört valiz ne demek ya? Bir gece kalacağız altı üstü. Bilmediğim farklı uzuvların var da onlara da mı kıyafet getiriyorsun?"

Merve telefonun ucundan bağırarak cevap verdi. Hoparlörde konuşuyordu çünkü dördüncü bavulunu, eşyaları sığdıramadığı için kapatmakla uğraşıyordu. "Ya bavullarım küçük diyorum sana! Ayakkabısız mı kalayım?!"

Sabır çektim. "Senin yüzünden ben don götüremeyeceğim, don! Benim bavuluma yer kalmadı ya. Don giymeyeceğim. Mutlu musun?!"

"Bu beni değil, Başar'ı mutlu eder, aşkım."

Telefona ağzım açık bakakaldım. "Sen ne kadar terbiyesiz oldun ya! Sakın orada da böyle şeyler söyleme. Valla seni otogara bırakıp dönerim. Şakam yok!" Başar'ın mesajını görünce, "On beş dakikaya sende oluruz. Sakın bizi bekletme. İki taneden fazla bavul görürsem durmadan devam ederiz. Eğer bavulların ağırsa sen indirme. Ben hallederim," dedim.

"Sen benim *influencer*lık kariyerime düşman olarak gönderilmişsin!" deyip telefonu suratıma kapattı.

Ben çoktan hazırdım. Sapanca'da herkes eşofmandan başka bir şey giymeyeceğinden, benim de dolabımda bayağı bir eşofman olduğundan hazırlanmam yarım saat kadar sürmüştü.

Sayın sen, babama yalan söylemekten nefret etsem de aslında yalan değil, eksik söyledim. *Merve'yle kafamızı dinlemeye Sapanca'ya gideceğiz*, dedim. Başarlardan bahsetmemek yalan sayılmazdı. Değil mi?

Lütfen bana kafanı sallıyor ol.

Hayır, sağa sola değil. Aşağı yukarı!

Başar'ı sokağın başında bekliyordum. Annem ve mahalledekilerin radarına girmeden kaçmam lazımdı. Arabasını görünce etrafa baktım, kimse yoktu.

Tam önümde durduktan sonra arabadan indi. Ben bavulumu alacak sanmıştım ama o hiç beklemediğim bir şey yaptı.

Beni kendine doğru çekti ve göğsüne yasladı.

Bana sarılıyordu.

Biraz daha sıkı sarılınca ben de kollarımı onun kalın gövdesine doladım. Huzur veren kokusunu içime çektim. Eğer biri görürse başıma alacağım işleri düşünmeden yaptım üstelik.

Biraz sonra yavaşça uzaklaştı. Yüzünde tatlı bir gülümseme vardı. "Selam," dedi. "Seni mahallende öpsem sorun olur mu? Alnına küçük bir öpücük sadece?"

"Eğ?" dedim.

Doğru okuyorsun. Beni afallattığı için tepkim sadece bu oldu. Bir de garip bir yüz ifadesi.

Eğ? mi? Bir de kussaydım ya!

Başar daha çok gülümsedi. "Anlaşılan geceye saklayacağız."

Tekrar aynı tepkiyi vermek istemezdim. Fakat yine, "Eğ?" demiş bulundum.

Kendi, şahsi akıl hastam bendim.

Bavulumu bagaja koyarken hâlâ sırıtıyordu. İçeri geçmem için bir hareket yaptı. Yan yana oturduğumuzda bana aynı şekilde bakmaya devam ediyordu.

Bakışlarından kurtulmak için, "Ümitleri nereden alacağız?" diye sordum. Hızlı hızlı devam ettim: "Önce Merve'yi alsak diğerlerine yer kalıp kalmayacağını görürüz. Ona göre gelmiş olurlar."

"Çok mu bavulu var? Bagaj geniş, sorun olmaz. Merve hazırsa aşağı inebilir. Bavulları ağırsa indirmesin. Ben hallederim."

Ona doğru dönüp gülümsedim. "Ben de aynı şeyi söylemiştim. Ya ikimiz de çok enayiyiz ya da ikimiz de çok iyi insanlarız."

Kaşlarını kaldırarak, "Umarım ikincisidir," dedi. Merve'nin gruba attığı konumu açtı. "Gideceğimiz bungalova baktın mı? Havuzu varmış ama ısıtmalı değilmiş. O yüzden girmeyelim. Biz çocuklarla alışkınız ama siz hasta olursunuz."

"Çok güzel görünüyordu. Göl manzaralıymış bir de. Gitmeden markete uğramamız gerekir, değil mi? Ben liste yaptım. Hemen iner alırım."

Bana yandan bir bakış attı. "Artık hiçbir şeyi yalnız yapmayacağını anlamış olman gerekiyor. Ben de liste yaptım. Senin yapacağını düşünmemiştim. Bilsem uğraşma diye önceden söylerdim. Hem ne demek iner alırım? Ben ne güne duruyorum?"

Dudaklarımı büzdüm. "Sen yorulma diye dedim."

Bu dediğime üzüldü mü sevindi mi, anlayamadım.

"Senin için yaptığım hiçbir şey yormaz beni. Aksine, mutlu eder. Böyle detayları ben düşünürüm. Sen sadece tatilin tadını çıkart."

Buna alışık olmadığımdan boşluğa düşmüş gibi hissettim.

En güzel ve uygun restoranları, yol üzerinde görülmesi gereken yerler var mı diye araştırmayı, market alışverişinden kalan şeyleri eve nasıl götürürüz diye düşünmeyi, eksikleri, benzin istasyonları gibi detayları dert etmeyecek miydim yani?

Yani bu hayatımdaki ilk tatil olabilirdi.

Keyifle arkama yaslandım. "Yol çok uzun değilmiş ama ben kahvaltı yapmadım. Siz antrenmandan sonra yemiş miydiniz?" diye neşeyle sordum. Kafasıyla arka koltuğu işaret etti. Orada duran poşeti görünce yüzüm güldü. "Ne aldın?"

"Patatesli açma. Her zaman onu yediğini görüyordum. Doğru bilmişim, değil mi?"

Sevinçten ne diyeceğimi, ne yapacağımı bilemedim. Poşeti açtım ve yüzüm daha çok güldü.

Uzandım ve yanağına sert bir öpücük kondurdum.

Başar bana baktı, önüne döndü, tekrar bana baktı, elini yanağına koydu, önüne baktı. Ve ilk söylediği, "Bu sefer yanlışlıkla değildi!" oldu.

Gıcık bir sırıtmayla, "Yanlışlıkla değildi. Dudağım çarptı," dedim.

Hoşuna gittiğini belli eden bir ifadeyle, "Arada böyle çarpabilir," dedi. Direksiyonu bırakıp yüzünü sıvazladı. "İçim bir hoş oldu lan," diye kendi kendine konuştu.

O sırıtmaya devam ederken ben onu öpmenin etkisiyle yüzleşmeden önce açmamı yemeye koyuldum. Acıkınca gözüm hiçbir şey görmediği için bitirmem uzun sürmedi. Bu sırada Mervelere gelmiştik. Tehdidim işe yaramış olacak ki, iki bavuluyla beraber aşağıda bizi bekliyordu.

Başar'la beraber aşağı indik. Neşeyle, "Selam!" dedim.

Merve ise asık suratla, "Sakın tek kelime etme. Bavul dedin, sırt çantası demedin," deyip arkasını döndü. Kendisinden

büyük çantayı görünce ağzım açık kaldı. "Bunları almayacaksak ben gelmeyeyim. Çünkü tatilin benim için anlamı olmayacak."

Devrilmesine fırsat tanımadan çantayı aldım. "Tatilin anlamı iki gece için getirdiğin dört pijamayla olacaksa sen bu tatildeki yorgunluğunu atmak için bir tatile daha çık," dedim. Başar, Merve'ye selam verip çantayı elimden aldı. "Ama mutluyum ve sana bulaşacak hâlim kalmadı. O yüzden atla, gidelim."

Yeniden arabada yerlerimizi aldık. Ümit'le Emirhan bizi yol üstünde bekliyordu.

Merve, "Yalnız ben inanılmaz heyecanlıyım. Umarım bana güzel videolar çıkar. Ümit'le Emirhan'ı dümdüz bile çeksem milyonlar izlenir zaten," derken çok sevinçli görünüyordu.

Başar kafasını çevirip onun neşesine baktı. "İkinizin arkadaşlığı çok garip." *Ne alakası var* dercesine baktım. "Sence de karakterleriniz çok zıt değil mi?"

Merve, "Aslına bakarsan öyle," diye cevap verdi. Göz göze geldik. "Ben sushi yemekten hoşlanırım, Devo lahmacunun arasına Adana kebap koyup yemekten. Ben fotoğraf çekeyim diye giyinir süslenirim, Devo asla fotoğraf çekmez, süslenmekten de nefret eder. Ben uysal biriyimdir, Deva'nın gözü aniden dönüp seni çarmıha gerebilir. Benim en sevdiğim renk kırmızı, Deva'nınki bütün koyu renkler. Ha bir de ben daha çok insan canlısıyımdır. Deva insanlardan, özellikler erkeklerden nefret eder. Böyle erkek gibi göründüğüne bakma yani, XY kromozomlu bireylere düşman o. Bir tek Değirmenaltı'yla iyi anlaşıyor. Anladığım kadarıyla o da onlara bağırabildiği için. Zaten ben şaşırıyorum. Bu kızın ta seneler önce sevgilisi..."

Merve mimiklerimden susması gerektiğini anlamayınca alnından tutup onu koltuğa yapıştırmak suretiyle sesini kestim.

Başar'a döndüm. "Bu arada çok haklısın. Ben az konuşurum, Merve'nin çenesini yıllardır büzemedim. Bizim ortak

yanımız falan da yok. Ne yapsak, onu bavullarıyla beraber aşağı mı atsak?" diye sordum.

Merve alnını tutarak ahlıyordu. Ama işe yaramıştı. Artık konuşmuyordu.

Başar gülümsedi. "Onu atmayalım. Hatta çocukları alalım," deyip köşede bekleyen Ümitleri işaret etti. "Ümit de Merve'den hâlliceymiş aslında."

Ümit'in de iki tane bavulu vardı. İkisi kanka değil, ruh eşi olsaydı tatile gittiklerinde hava yolu firması merkezli iç savaş çıkabilirdi.

Emirhan, "Selamünaleyküm, gencolar," diyerek içeriye girdi. "Tam da Ümit'i boğmak üzereyken geldiniz."

Ümit otururken onun dediğini duydu. "Ya hamsi kılıklı, susacak mısın artık da? Valla başım şişti!" Sığmak için birbirlerini iteklemeye başladılar. "Ula az öteye gitsene!"

Emirhan, "Lan kızın üstüne mi çıkayım? Şuncacık kız zaten, altımda ezilir," diyerek onu kapıya doğru itti.

Başar çoktan ilerlemeye başlamıştı. "Lütfen rahat durun. Zaten çok yolumuz yok. Biraz sıkışın, ne olacak?"

Onlar birbirlerini ite ite tartışırken, Merve video çekmeye başladı. "Herkese hellosu! Bugün harika bir ekiple Sapanca'ya gidiyoruz. Sakın merak etmeyin, vlog çekmeye evde başladım bile! Tahmin ettiğiniz üzere beraber hazırlandık."

"Birader, ayağını bari çek ya! Senin yüzünden utancından başını kaldıramayan yeni gelin gibi oturuyorum," diyen Ümit, kazağının yakasını çekiştirdi. "Başar, klimayı soğuğa ver abi, yandım yemin ederim."

Merve umursamaz bir şekilde, "Bu arkadan gelen seslerin sahiplerini tanıyorsunuz," dedi. "Bakın, burada kimler var! Ümit, Emirhan, el sallayın."

Emirhan o sırada saçlarını yoluyor, Ümit nefes almak için kafasını dışarı çıkartıyordu.

Başar'a, "Ben arkaya geçeyim de biri öne gelsin. Bu kadar sıkışmazlar," diye sunduğum öneri, onun çatık kaşlarıyla karşılaşmama sebep oldu. "Yanlış bir şey mi söyledim?"

"Yok arkaya geçmek falan. Sen yanımda oturacaksın. Ben onlara *isterseniz kendi arabanızla gelin* dedim ama ayrı gayrı olmasın dediler. Biliyorlardı böyle olacağını," diye pek de sakin olmayan bir cevap verdi. "Sağıma baktığımda seni görmek istediğim için bu tatile çıkıyoruz. O kıllı herifleri değil."

Emirhan sinirle, "Lan Ümit! Oğlum, arabadan indikten sonra seninle denk düşmeyelim. Benden beş metre uzakta dur," dedi.

"Mehmet Ali Erbil'in İbo Show'da sekerek koltuğa düşmesi gibi oturuyorum. Sence şu pozisyondan sonra seninle yan yana gelmek ister miyim?" diye sordu Ümit. Arkama bakınca gerçekten öyle oturduğunu gördüm. "Bir de bir şişe parfüm sıkmış! Ya Rabbel âlemîn, sabırlar eyle bana!"

Merve hepsini kayda alırken çok mutluydu. Artık ben de bu vlogun milyonlar izleneceğinden emindim. Tabii bir süre paylaşılmayacaktı.

Başar, "Beyler, uzatmayın artık," diye araya girdi. "Yarım saat sıkın dişinizi. Birazdan markete uğrayacağız. Bacaklarınızı açarsınız."

Merve üzgün bir sesle, "Adamlar iki metre. Tabii sığmazlar arabaya. Ay yazık, baksanıza iki büklüm olmuşlar," diyerek onları kayda aldı. Suratları asık olan ikili, Merve'nin onları kayda aldığını görünce gülümsedi. Ama bu çok zorlama bir gülümsemeydi. İki büklüm durdukları için acı çekiyor gibiydiler.

Belki susarlar diye radyoyu açtım. Kanalı değiştirecekken Başar elimi tuttu. "Dur, değiştirme. Bu şarkıyı çok severim. Sen yanımdayken dinlemek istiyorum," dedi.

Can Bonomo'dan *Rüyada Buluttum* çalıyordu.

Nasıl oldu da sevdim çok canımdan. Ben böyle değildim, kısmında gözlerini gözlerimden çekmedi.

Arkadakiler kavga etmiyor olsa güzel bir anı olabilirdi.

Başar sinirle, "Lan yeter be! Alın, durdum. İnin şu arabadan," deyip el frenini çekti. "Yarım saat market molası veriyoruz. Ben yemek için alışveriş yapacağım. Siz bir şey almak isterseniz onları seçin. Alkolü de ben alacağım, ona da karışmayın." Ümit'le Emirhan kavga ederek arabadan inince, Merve ve kamerası da onlara eşlik etti. Başar bana doğru döndü. "İstersen onları bırakıp kaçabiliriz. Ne dersin?"

Gülümsedim. Emirhan alışveriş arabasıyla Ümit'i ezmeye çalışıyordu. "Bence yalnız bırakmamamız daha sağlıklı olur." Gördüğüm manzarayla, "Ay o çocuğun sol ayağı çok değerli ya!" deyip apar topar arabadan indim. "Emirhan! Hemen o elindekini bırak! Ümit'in ayağı sakat kalacak!" Emirhan alışveriş arabasını kaldırdığı gibi geri indirdi. "Hemen barışmazsanız sizi aldığımız yere bırakırız. Yeter ya! Uslu durmayacaksanız gelmeyin! Merve, sen de şu kamerayı ağzıma ağzıma sokma be kızım!"

Ümit sanki dakikalardır kavga etmiyorlarmış gibi, "Biz küs değiliz ki," dedi.

Emirhan, "Atışıyoruz ya sadece. Bunlar ilişkinin tuzu biberi," dedi. Kolunu Ümit'in omzuna attı. "Gel bro, biz kuru yemişlere bakalım."

Üçü bizi arkada bırakıp markete girdi.

Başar'ın sıcak eli avucumun içine yerleşmese, onların arkasından ağzım açık bakmaya devam edecektim.

Sarılmamız, onu öpmem yetmemiş, bir de el ele tutuşmuştuk!

"Neden ellerimize garip bir cisme bakar gibi bakıyorsun? Sen benim sevgilimsin, tabii ki elini tutacağım, Deva," dedi. Diğer eliyle alışveriş arabası aldı. "Böyle durmaya devam edeceksen seni seve seve kucağıma da alırım," deyince yürümeye başladım.

Sayın sen, Başar Korkmaz benim sevgilimdi ve ben onun elini tutuyordum. Beraber BU ŞEKİLDE alışveriş yapacaktık. Söyleyeceklerim bu kadar.

Sapanca'ya daha önce gelmemiştim. Ama çoğu arkadaşımın paylaşımında bu tarz yerleri görüp iç çektiğim olmuştu.

Rüya gibi bir yerdeydik.

Bungalov iki katlıydı. Girişinde şömine ve küçük bir oturma alanı bizi karşılıyordu. Biz gelmeden şömineyi yakmışlardı. Sağa ve sola çıkan merdivenler vardı. Sağ tarafta erkekler, sol tarafta kızlar kalacaktı. Sağdaki merdivenin aşağısında küçük bir mutfak vardı. Soldakinde ise lavabo vardı. Bungalovun önünde jakuzi ve havuz da vardı ama bu havalarda girmek mantıklı bir karar olmazdı.

Ve en güzeli, tam karşımızda kahvemizi alıp izleyebileceğimiz bir göl manzarası vardı.

Biz poşetleri ve bavulları taşırken Merve hâlâ video çekmeye devam ediyordu. Kamerasını gece uyuduğunda alıp saklamayı düşünüyordum.

"Şimdi bungalovumuza yerleşiyoruz. Gördüğünüz gibi ekip çok iyi çalışıyor. Hepsi maşallah, bir kaplan gücünde! Deva'yı da onlardan ayrı tutamam pek tabii. Ben ise onları teşvik etmek için buradayım. Biliyorsunuz ki tırnaklarımı daha yeni yaptırdım. Nerede, ne kadara ve ne yaptırdığımı merak ediyorsanız bir önceki vlogu izleyebilirsiniz. Anlayacağınız tırnaklarım bozulmasın diye ben bu aşamada seyirci kalacağım."

Yanından geçerken ona ters ters baktım. "Acaba hangi aşamada yardım edeceksin. O anı sabırsızlıkla bekliyorum," dedim.

Merve arkamdan, "Deva bu aralar huysuz. Normalde beni çok sever. Yanlış anlaşılma olmasın," diye konuşmaya devam ediyordu.

Başar poşetleri mutfağa bıraktığımı gördü. "Sana *karışma* dememiş miydim, Deva? Sen git üstünü değiştir, ayaklarını uzat dinlen, Merve'nin videosuna falan konuk ol. Lütfen hiçbir işe elini sürme. Seni hizmet et diye davet etmedim ben."

İşime geldiği için, "Merve'nin videosuna konuk olmak dışında söylediklerini yapmaya gidiyorum," deyip hiç ısrarcı olmadan oturma alanına geçtim.

Oturduğum yerden onu izlemeye başladım.

Ümit ona alışveriş poşetlerini getirmişti. İçindekileri çıkartıp düzenli bir şekilde dolaba yerleştirmeye başladı. Tek başına yaşadığı için alışık olmalıydı, çok rahat görünüyordu. Hızlı hareketlerle tüm poşetleri yerleştirip yanıma geldi.

"Kahve içmek ister misin? İstersen gölün etrafında biraz yürüyebiliriz," diye bir teklif yaptı.

Bu teklif sadece bana özeldi. Ama bir anda içeri giren Emirhan ayakkabılarını fırlattı. "Bekleyin o zaman da bir lavaboya girip çıkayım," dedi.

Başar'a bakıp omuz silktim. "Atsan atılmaz, satsan da kimse almaz gibi," dedim.

Lavabonun kapısına sinirle bakıyordu. "Atsam atılır da işte..." diye kendi kendine söylendi.

Diğerleri de yürüyüşten haberdar olunca hepimiz hızlıca hazırlandık. Hepimiz Merve'nin bizden önce hazır olmasına şaşırmıştık tabii.

Yan yana yürümeye başladık, "Sen nasıl bu kadar hızlı hazırlandın?" diye sordum.

Sırıttı. "Çünkü kombinlerimi önceden ayarlamıştım. Saçım makyajım da hazırdı. Ah! Şu manzaraya bak, Deva! Ne olur beni gölü arkama alarak çek!"

Dudaklarımı birbirine bastırıp kafamı sağa sola salladım. Yarım saat süreceğine emin olduğum bu işe hayatta kalkışmazdım.

Emirhan cevval bir edayla, "Ver kız bana, ben hallederim," diyerek telefonu aldı. Merve anında poz vermeye başladı. Ümit ona *şöyle dur, böyle bak* gibi komutlar veriyordu.

Başar'la gözlerimiz buluştu. Onlardan kaçabileceğimizi anladık. İki adımda yanımda bitti. Elimi sıkıca kavradı, ona yetişmekte zorlandığım hızlı adımlarla birkaç saniye içinde gözden kaybolmamızı sağladı.

Güneş yüzünden onu göremiyordum. Elimi alnıma siper ettim. "Bu onları bir süre oyalar," dedim. Çok keyifli görünüyordu. "Ciddi ciddi el ele tutuşuyoruz lan biz!"

Son cümlemi dışımdan söylediğimi onun yüz ifadesinden anladım.

"Olduğun gibi davranman çok güzel bir özellik. Seninleyken acaba rol mü yapıyor, gerçek huyu bu değil mi diye düşünmek zorunda kalmıyorum," dedi. Derin bir nefes aldıktan sonra elimi bırakıp beni kolunun altına alarak yürümeye devam etti. "Göl havası bana çok iyi geldi, çok!"

Hatırlarsan ben bu çocuğun yüzüne karşı geğirmiştim. Şimdi bu şekilde olmak yaratıcının varlığının kanıtı değildi de neydi? Bu resmen bir mucizeydi.

Annem görse *eşek gibi sırıtıyorsun* derdi, öyle bir gülümsemeyle yürüyordum. Gölde yüzen ördekler, parlayan gökyüzü, huzurun sesi... hepsi harikaydı. Onun sayesinde güneş yüzüme vurmuyordu. Gölgesinde huzur buluyordum resmen.

Gölün karşısına geçtiğimiz sırada aniden, "Benden hoşlandığını ne zaman anladın?" diye sordu. Ona bakmak için kafamı kaldırdım. O da kafasını eğmiş, bana bakıyordu. "Bir ilk an vardır diye düşünüyorum. Beni ilk gördüğün an, aylar öncesine dayanıyordur muhtemelen. O yüzden o soruyu es geçiyorum."

"Seni ilk gördüğüm an, takımla çıktığın ilk antrenmandaydı. O gün babama bir şey vermeye gelmiştim. Sonra dayanamayarak antrenmanı izlemeye başlamış ve okula geç kalmıştım." O an aklıma gelince gülümsedim. "Heyecanlı olduğun her hâlinden belli oluyordu. Başka bir takıma transfer olan Eren'le atışmıştınız. O sana *yavaş ol* dediğinde, sen de *oyun parkında değiliz* demiştin. Kendini kanıtlama çabanı taktir etmiştim."

Durdu ve karşıma geçti.

"Ben seni fark etmemişken bile, benim haberimin olmadığı zamanlarda sen beni izliyordun. Bu çok garip. Bahsettiğin olay iki seneden fazla zaman önce yaşandı," derken düşünceliydi. "Ve o zamanlar benden hoşlanmadın yani?"

Yanağından makas aldım. Çıkmaya başlayan sakallarını hissettim. "İlk görüşte aşk olmadı, prenses. Buna içerleyecek misin?"

"Hayır tabii ki. İkimiz de birbirimizi ilk gördüğümüz anda bir şeyler hissetmemişiz."

Gülümsedim. "Orası doğru. Sen beni ilk gördüğün anda fark etmemiştin bile. Beni babamın yanında gördüğün zamanlar oldu. Hatta bana iyi akşamlar diledin. Ama hatırlamadığını biliyorum. Ben dikkat çeken bir tip değilim."

Bunu üzgün bir sesle söylememiştim. Aksine böyle olmayı seviyordum. Fakat Başar buna içerlediğimi sandı.

"Sen de beni görmene, tanımana rağmen beğenmemişsin. Bence bu daha kırıcı. Öyle değil mi?" *Bilmem* demek ister ki omuz silktim. "İkimiz de birbirimizi tanıyarak beğenmişiz. Ben

kendini beğenmeyen bir insan değilim. Çok şükür, elim yüzüm düzgün. Sen ise kendinin farkında olmadığına emin olduğum harika bir kadınsın. İkimiz de dış görünüşlerimizle değil, karakterlerimizle birbirimizi beğenmişiz. Bu daha güzel değil mi?"

Bir şey daha söyleyecekken durdu çünkü Merveleri bıraktığımız yerden gelen bir çığlık sesi duyduk ve birinin göle düştüğünü gördük.

13. PAS

"Allah seni davul etsin, Emirhan! Yerle yeksan ol da hâlini görmeyeyim! Yavşak pezevenk!"

Ümit donuna kadar ıslanmış bir hâlde hem yürüyor hem de Emirhan'a saydırıyordu. Çığlık sesi Merve'den gelse de göle düşen kişi Ümit'ti.

Başar montunu çıkartıp Ümit'e vermişti. Bir baba gibi saydırarak, "Yan yana gelince beyniniz duruyor sizin! Hasta olursanız Sezai abiden önce Deva ağzımıza tükürür!" demekten de geri durmuyordu. "Bunu nasıl başardınız?"

Emirhan yakararak, "Lan valla billa ben bir şey yapmadım!" dedi.

Gözler Merve'ye döndü. "Emirhan, Ümit'e sadece poz vermesi için öneride bulunuyordu. Hiçbirimiz onun o kadar geri gittiğini fark etmedik," dedi.

Ümit hışımla arkasını döndü. "Daha *git bro, devam bro, bir adım daha bro* deyip duruyordu bu piç," diye onu taklit etti. "Hasta olursam bana sen bakacaksın. Ve eğer oynayamazsam da o zaman... Lan ya oynayamazsam?" derken sesi sonlara doğru üzgün çıkmıştı. Bir de soğuktan titrediği için yavru köpek gibi görünüyordu.

Emirhan onu monta sıkıca sardı. "Öyle bir şey olmayacak. Hadi hızlı yürüyelim. Sıcak bir duş al, hepsi geçecek," deyip onu teselli etmeye çalıştı.

Onların büyük adımlarına yetişmek için Merve'yle koşar adım yürüyorduk. Yanlarına yaklaştım. "Ümit, sen yüzme bilmiyor muydun?" dedim.

Takırdayan dişleriyle, "Biliyorum tabii ki. Montum şişip beni sırtüstü yatırınca korktum bir an. Yoksa boy versem su anca boğazıma gelirdi," dedi.

Başar'la koşarak yanlarına geldiğimiz sırada Emirhan, Ümit'i sudan çıkarmaya çalışıyordu. Ümit'in montu, söylediği gibi şişmişti. Sırtüstü suyun yüzeyinde yatıyor ve kollarını hareket ettirmeye çalışarak kıyıya yaklaşmaya çalışıyordu. Başar'la ben de onu çekmeye çalıştık. Uzanamayınca uzun bir dal bulup ona uzatmaya çalıştık.

Tabii o anlarda Ümit hem Emirhan'ın sülalesine hem de bu montu üreten firmadaki nefes alan her canlıya sövüyordu.

Merve'nin vlog çekmesini istemesem de o anları kayıt altına aldığı için mutluydum. O anları yıllarca izleyip güleceğimi biliyordum.

Bungalova geldiğimizde Ümit direkt banyoya koştu. Emirhan onun ihtiyacı olan eşyaları hazırlayıp banyo kapısının önüne bıraktı. Kendini suçladığını gördüğüm için yanına gittim.

"Ağlayacak mısın? Ağlayacaksan Merve'ye söyleyeyim de kaydı başlatsın," dediğimde bıyık altından gülümsedi. "Kendini suçlama. Bilerek yaptığın bir şey değil sonuçta. Şimdi ona çay yaparız, üstünü de sıkıca giyinip saçlarını kurutur. Hasta falan olmaz."

Üzgün bir sesle, "Ya olursa?" diye sordu.

"Bu onun oynayamamasından çok, işe başladığım ilk haftada oyunculardan birinin hasta olması yüzünden benim hatam olur. Elimden geleni yapacağım. Sen bana güven."

Emirhan bana kısaca sarıldı. "Eyvallah, Devo. Hayır, sadece üzüldüğümden de değil. Bu herif benim beynimi yer durur. Çenesiyle baş edemem."

Merve bize bakarak, "Bir daha sarılır mısınız? O anı kaydedemedim," deyince gözlerimi devirdim.

Başar'ın, "Şu mangalı halledelim, kardeşim," diye seslenmesiyle Emirhan yanımızdan ayrılınca, Merve hemen yanıma oturdu ve bana imalı imalı bakmaya başladı.

"Ne? Neden böyle bakıyorsun?" diye sordum.

Göz kırptı. "Ne yaptınız yalnız? Başar'ın basketboldan başka hünerleri var mıymış?"

"El ele tutuşup sohbet ettik sadece. Kaydedemediğin bir şey olmadı, merak etme." Sorularından kaçmak için apar topar üst kata çıktım. Biraz uzanıp sosyal medyada video kaydırmak ve tek başıma vakit geçirmek, biraz sessizlik olursa da kitap okumak istiyordum.

Merve'nin arkamdan, "Gece beraberiz. Ne kadar kaçabilirsin ki?" diye bağırmasını duymazlıktan geldim.

Ben şöminenin sesi ve rüzgârın uğultusuyla keyif çatarken Ümit duştan çıktı. Emirhan'ın onu rahat ettirmek için elinden gelen her şeyi yaptığını duyuyordum. Çay yaptı, ayağına çorap giydirdi, üstünü örtüp ona spor programı açtı. Neredeyse ayağına paspas olmadığı kaldı.

Yatağın ucuna doğru geldim ve yukarıdan onları izlemeye başladım.

Başar usta hareketlerle tavuğu sosluyordu. Emirhan ise sebzeleri yıkıyordu. Merve de kamerayı bir yere sabitlemiş, iş

yapıyormuş gibi oradan oraya koşturuyordu. Muhtemelen hızlandırmış video çekecekti.

Ümit ise L koltukta uzanmış, bir yandan mandalinasını yiyor bir yandan da onları izliyordu. Hasta gibi durmaması içimi rahatlatmıştı. Yine kendi kendine şarkı söylemeye başlayınca kulağımı ona verdim. Aslında sesi de güzeldi. Hepimiz sessizce onu dinlemeye koyulduk.

"Penceresiz kaldım anne. Penceresiz kaldım anne," diye yanık bir sesle söylemeye başladı. Hafif nameli bir şekilde, *"Araya ayrılık girdi. Sen nerdesin, ben nerde?"* diye devam edince aynı anda kahkaha attık.*

"Lan o şarkı öyle miydi? Ben de aptal gibi dinliyorum," dedi Emirhan. Mandalinanın kabuğunu Ümit'e fırlattı. "Soytarısın yemin ederim."

Ümit egolu bir tavırla, "Sanatçı dediğin yorumunu katar. Ben gerçek bir sanatçıyım," dedi.

Yukarıdan, "En büyük müsün bilmiyorum ama çok büyüksün," dediğimde, Ümit öne doğru eğilip selam verdi. "Bu arada, yemek ne zaman hazır olur? Daha bunlar pişecek de yiyeceğiz de. Acıktım ben ya," diye homurdandım.

Başar beni görmek için salona geldi. Önlüğünü yeni fark ediyordum. Üstünde çilekler olan açık pembe bir önlük giymişti. Tabii iri bedeninde önlük bez parçası gibi görünüyordu. O kadar tatlı duruyordu ki gece uyumadan önce bakmak için fotoğrafını çekmek istedim.

Bana kafasını kaldırarak baktı. "Ekmek arası bir şey yapayım diyeceğim ama tıkamasın seni," dedi.

---

* Kitapta kullandığım portporiler editörümün fikriydi. Canım hocam, karakterlerime uygun fikirler sunduğun için teşekkür ederim. Sen harika bir editör ve okursun. -y.n.

Güldüm. "Mangaldan önce beni hiçbir şey tıkamaz. Et deyince akan sular durur bende. O yüzden öncesinde bir çeyrek ekmek yerim," dedim.

"Kral, bana da yapsana o zaman," dedi Ümit. Başar kafasını sallayarak mutfağa geçti. "Devo, sen de aşağı gel be. Tek başıma canım sıkıldı."

"Geliyorum," dedim. Merdivenden inerken, "Bugünkü antrenman nasıl geçti? Soracaktım ama aklımdan çıkmış. Babam bir şey söyledi mi size?" diye sordum.

Emirhan mutfaktan, "*Deva'yla iyi bir çalışma programı hazırladık. Ona uymayanı ipte sallandırırım* konuşması yaptı," dedi. "Anlayacağın, kendimize ayıracağımız iki günümüz var. Sonrasında babalı kızlı bizi mahvedeceksiniz."

Ümit'in yanına oturdum. "İşte bu keyfimi dörtköşe yaptı," dedim.

Onlar hazırlığı yapmaya devam ederken biz Ümit'le yan yana oturup benim telefonumdan video izledik. Merve ise akşam yemeği için yeni bir kombine geçiyordu.

Yarım saat kadar sonra Başar mangalı yakmak için dışarı çıkınca, ben de hemen onun peşinden gittim. "Yardıma ihtiyaç var mı, şefim?" dediğimde, bana yandan bir bakış attı.

Etleri dizmeye başladı. "Yanımdan ayrılmasan kâfi ama biberleri unutmuşum. Onları getirir misin?"

"Tabii," deyip içeri geçtim.

Ümit ayaklanmış, video çekiyordu. Önce Başar'ı, sonra da Emirhan'ı çekti. "Hayaller gerçek oldu. Bir hanım mangalı yaparken diğer hanım da salatayı yapıyor. Şöyle huzurlu bir akşam," deyip birasından bir yudum aldı.

Emirhan, "Dua et, gölü boyladın. Yoksa ben sana hanımı gösterirdim," deyip videoya öpücük attı. "Balık yok ama et de severiz. Elimizden yemek isteyen gelebilir."

Ümit kınar bir ifadeyle, "Hayvansın! Eşekoğlueşeksin!" dedi. Beni malzemeleri alıp giderken gördü. "Deva'dan utanmıyorsun, anladık da bari Merve'den utan."

Merve'nin umurunda bile değildi. Heyecanla içeri girdi. "Tabu getirmiştim. Tabu oynayalım mı? Harika bir video olur!"

"5 kişiyiz," dedim.

Emirhan, "Değiştirerek oynarız ya. Kesin Başar'la Deva takım olur. Biz de sırayla oynarız," diye bir teklifte bulununca diğerleri de kabul etti.

Mangal konusunda Başar'a yardım ettikten yaklaşık yarım saat sonra her şey hazırdı. Diğerleri salataları ve mezeleri servis etti, masayı hazırladı. Biz de etleri getirince loş ışığın altında yemeğimizi yemeye başladık.

Etten bir lokma aldım. Uzun zamandır böyle güzel bir et yememiştim. Ağzımda dağılıyor, mangalın tadını damağımda bırakıyordu.

"Çok iyi olmuş yalnız. Ellerine sağlık, bayıldım," dediğimde, Başar gülümsedi.

"İstediğin zaman yaparım sana," demesi yeter de artardı bile. Yapmasına gerek bile yoktu.

Ümit ikimizi işaret etti. "Ayıptır sorması..." diye başladığı sözü Emirhan kesti:

"Ayıpsa sorma, oğlum." Ümit sesli bir nefes verdi. Emirhan onu çekmek zorunda olduğu için nazik bir sesle, "Sus bir, kardeşim," dedi.

Başar daha Ümit sormadan, "Evet, aramızda olan şey ilerledi. Biz sevgiliyiz," deyince kısa bir duraksamadan sonra üçü de alkışlamaya başladı. Ben salak gruba ters ters bakarken Başar sırıtıyordu. Aramızdaki fark buydu işte. "Ama şimdilik herkesten gizliyoruz. Ata ve Şükrü'ye de işlerin ciddileştiğini söyleyeceğim, o kadar. Başka kimse bilmeyecek."

"Ay çok heyecanlı ya! Liseli âşıklar gibi..." dedi Merve.

Ümit, "Ben zaten sizi ilk gördüğüm andan beri yakıştırıyordum," deyince, hepimiz ona boş gözlerle baktık. "Lan mallaşmayın be! Deva kadın çıktıktan sonra demek istiyoruz herhalde! Hem Başar zaten sana gözü koymuş. Peruğunun altından üç başlı yılan çıksaydı bile bu herif, *Önce hangi yüzünü öpeyim, aşkım?* diye sorardı. Öyle bir gözü dönmüşlüktü bundaki."

Başar gülerek, "Ya hadi bi' git," dese de onu yalanlamadı.

Konuşma sırasında Emirhan'ın daha biz bir taneyi bitirmemişken üçüncü pirzolasına geçmesi gözümden tabii ki kaçmadı.

"Devo," dedi obur suratlı. "Erkek olmak mı daha iyiydi kadın olmak mı?"

"Erkek kılığındaydım, Emirhan. Erkek olmadım yani," diye cevap verdim.

"Tamam ama ikisini de deneyimlemiş oldun," dedi.

Dördüncü pirzolasına geçti.

"Sen de göle düştün de kulağından içeri su kaçtı, beynine mi gitti? Sadece kılık değiştirip erkek gibi davrandım. Ama illa cevap ver diyorsan, kadın olmak daha zor ama daha güzel," dedim.

Çok hızlı yiyordu. Ortalama gelire sahip bir ailede büyüyen herkes ortak yenen bir yemekte diğer fertleri de düşünerek yerdi. Çünkü o yemek kişi sayısı hesaplanarak hazırlanırdı. Refah içinde büyüyenler ise yemeğin devamının olduğunu düşünüp umursamazdı. Emirhan'ın hiç sıkıntı yaşamadığı belliydi.

Herkese yetsin diye benim elim başka bir ete gitmezken Başar sanki anlar gibi tabağıma iki parça daha et koydu.

Seni seviyorum demesine gerek yoktu işte.

Ümit, "Ata niye gelmedi lan? Söylediniz değil mi ona?" diye sordu.

Başar, "Şükrü'yle ikisinin önceden planları varmış. Şükrü zaten gelmezdi. Aslı'yı da getir dedim ama müsait değillermiş," dedi.

"Şükrü bana biraz soğuk yapıyor gibi," dedim.

Merve, "Şükrü, hanımcı olandı, değil mi?" deyince, hepimiz aynı anda kafamızı salladık.

Ümit, "Aslı senin olayların yüzünden Şükrü'yle atışmış biraz," deyince, anlam veremeyerek baktım. "Ya anlasana işte, sen kadınsın ama erkek kılığında bizimle çalıştın. Hep yanımızdaydın, soyunma odasına girdin, bizi çıplak gördün falan..."

"Aa, gerçekten mi? Aslında tahmin etmiştim," dedim. "En yakın zamanda bunu halletmeye çalışacağım."

Yemeği yedikten sonra hep beraber ortalığı topladık. Çay koyup çerez ve abur cubur tabakları hazırladık. Oturma alanına geçtiğimiz sırada Merve tabu oyununu getirdi.

Ümit hevesle, "Bir şeyine oynayalım ya," deyince, hepimiz kısa bir an düşündük. "Kazanan takım, kaybeden takımdan bir şey istesin."

Başar cıkladı. "Sizin bizden ucu açık bir şey istemenizi hayatta kabul etmem. Önceden ağzım yandı. Size güvenmiyorum."

Emirhan alınmış bir şekilde baktı. "Kırıcısın, marul kafa. Neyse, ödülü sonra düşünürüz. Önce kazanmaya odaklanalım," deyip ellerini sinsi bir gülümsemeyle birbirine sürttü.

Yerlerimize yerleştik. İlk biz başlayacaktık. Kolayın bir üstü olan B grubunu oynuyorduk.

Başar eline kartları aldı ve Merve'nin, "Süren başladı," demesi üzerine anlatmaya başladı.

"Ümit'in durmadan yaptığı bir şey," dedi.

Ben cevap vermeden Ümit, "Ama ayıp ya!" diye araya girdi.

Hemen, "Şarkı söylemek," dedim.

Başar, "İlki," dedi.

"Şarkı," dedim. Ve bildim.

Başar gözlerini elindeki kâğıda değil, bana çevirdi. "İnsanlar birbirini sevince ne yapmak ister?"

"Mutlu olmak. Yemek yemek. Yadırgamak. Kaçmak. Oturmak. Konuşmak. Ne bileyim ya?" dedim.

Başar bana hayret edercesine baktı. "Bari *evlenmek* deseydin," dedi.

"Çüş! Sevince de hemen evlenmezsin," dedim.

"Deva, şimdi mi diyorum sana? İleride ve genel olarak konuştum. Seven insan evlenmek ister. Sonsuza dek sevgili kalamazsın ya."

"Hemen evlilik de düşünmezsin ama."

"*Hemen* diye bir şey ağzımdan çıktı mı benim?"

"Gözlerinden okunuyor!"

Merve, "Süre doldu," dedi.

Devam ederek, "Hemen demiyorum, gözlerimden de okunmuyor," dedi Başar. Kartları bırakıp bana çatık kaşlarıyla baktı. "İllaki bir noktada düşünürsün. Lisede değiliz sonuçta. İnsan bu yaşlarda hayatına birini alınca, ileriyi düşünerek alıyor."

"Ne düşünüyorsun yani?"

"Seni düşünüyorum, Deva. Oldu mu? Her dakika seni düşünüyorum."

"Evliliği?"

"Onu da bir noktada aklıma getiriyorum, evet."

"Ben hazır değilim."

"Fark ettim. Ve zaten böyle bir şey teklif etmedim. Etsem bunu anlardın."

"Bence böyle şeyler teklif edilmeden haber verilmeli. İnsan hazırlıklı olmalı."

"Ne diye haber verilecek? *Ben sana yakın zamanda teklif edeceğim de... ona göre haberin olsun* mu denilecek? O zaman direkt o anda teklif edilsin."

"Ama yine haberi olmamış olur?"

Emirhan, "Biladerlerim, siz ne anlatıyorsunuz ya?" diyerek araya girdi.

Ümit'in, "Bir dakika içinde evlenip boşandınız," demesine aldırış etmedim. Beni geren daha her şeyin başındayken Başar'ın evlilik düşünmesiydi.

Merve gerildiğimi anladı ve hemen konuyu değiştirdi: "Şimdi sıra bizde. Ben anlatacağım, Ümit bilecek." Kartları eline aldı. Başar süreyi başlattı. "Ben nasıl biriyim?"

Ümit ne diyeceğini bilemeyerek baktı.

Merve, "Hani özgüvenliyim ya. Bunun bir tık üstünün bir adı var?" diye devam etti.

Ümit, "Kendini beğenmiş?" deyince, Merve, "İşte, onlara ne denir?" dedi.

Emirhan, Ümit'i dürttü. "Lan konuşsana. Süre bitecek. Bir şey söyle, tahminde bulun."

Ümit düşündü, düşündü, düşündü ve "Götü kalkmış?" dedi.

Merve, "Hayvan mısın ya! Megolamandı!" deyip ona fındık fırlattı.

Ümit fındığı yakaladı. "Uy, en sevdiğim, en sevdiğim!" diyerek fındığı yedi.

Merve sinirle, "Götü kalkmış sensin! Terbiyesiz ya! Bir de gülüyor! Şimdi döveceğim seni!" dedi.

Ümit gülmeye devam etti. "Tırnakların kırılır, aşko."

Emirhan ikisinin arasına girdi: "Şu oyunu kazasız belasız bir bitirelim diyeceğim de herkes böyle bir tane bilmeye devam ederse sabaha anca biter. Sıra Başarlarda."

Kartları elime aldım. Ve başladım.

"Hani bir şeyi anlatırken şuna anlatıyor gibi deriz ya. Neye deriz?"

"Mala," dedi Başar. Bildi.

Emirhan, "Bunu böyle mi anlattın? Oha artık," derken ben devam ettim.

Düğün kelimesi gelmişti. Hemen pas geçtim.

"Karayel," dedim.

"Poyraz," dedi. İki etti.

"Galatasaray değil," dedim.

"Fenerbahçe."

Kaptan yasaklı kelimeydi. "Onun başkanı."

"Alex De Souza."

"Kaşımızın altında ne var?"

"Göz."

"Ağrı'da ne var?"

"Dağ."

"Birleştir."

"Gözdağı vermek."

"Bu devirde kimse öyle değil."

"Sultan?"

"Diğeri?"

"Padişah," dedi.

"Biz neyiz?"

"Sevgili."

"Onun kaba tabiri."

"Manita," dedi, bildi ve süre bitti.

Oyun daha devam ederdi. Biz de yenmek üzereydik ama Merve'nin oyundaki çizim yapma aşamasında hamsiyi Ümit'e

göre doğru çizmemesi sorun yarattı. İkisi atışınca oyunu sonlandırmaya karar verdik. Alkolün etkisiyle hepimizin uykusu da gelmişti. Onlar sabah çok erken kalktığı için geceyi burada sonlandırmak en mantıklısı oldu. Pijamalarımızı giydik ve yataklara geçtik.

Merve tüm gün kıyafet değiştirip vlog çekmekten yorgun düşüp hemen uykuya dalmıştı. Diğerleri de erkenden antrenmana gittikleri için yorgundu, muhtemelen uyumuş olmalıydılar.

Benim gözüme ise uyku girmiyordu. Evlilik mevzusunu düşünüp duruyordum. Acaba bu aşamada evlilik düşünür müydü?

Ben de onunla bir ömür geçirmek isterdim elbette. Fakat şimdiden bunu düşünmek istemiyordum. Öncesinde sevgililerim olsa da hiçbiriyle doğru düzgün bir ilişkim olmamıştı. Gerçek bir ilişkiyi doğru düzgün, hiçbir yargılama ve çıkar ilişkisi olmadan yaşamak istiyordum. Buna karşı özlemim vardı.

Evlilik ise şu an çok ama çok uzaktı.

Bir de en önemlisi, bunu yaşayacağıma inanmıyordum. Kim benim birine tamamen kendimi bırakıp o kişiyle evleneceğimi düşünürdü ki?

Ben değil.

Dayanamayıp aşağı inmeye karar verdim. Bunu onunla konuşmam gerekiyordu.

Başar salonda L koltukta uyuyordu. Tatili planlayan, her şeyi ayarlayan o olmasına rağmen kanepede uyuyan da oydu. Sığamadığı için rahat görünmüyordu. Sırtüstü uzanmıştı ve kollarının arasına aldığı yastığı sıkıyordu. Uyuyor gibi görünüyordu. Saçlarına dokunmak istedim. Bunu hep istiyordum. Uyurken dokunursam haberi olmazdı.

Elimi uzattım, buklelerinden birine dokundum. Yumuşacıktı. Yavaşça parmağıma doladım. Gülümsediğimi ise sonradan fark ettim.

Yüzüne doğru eğildiğim için uyanma ihtimali yüksekti. Bu yüzden doğruldum ve geri geri usulca uzaklaşmaya başladım.

"Bunun için mi gelmiştin?" dediğinde, korkudan yerimde sıçradım. Hâlâ gözleri kapalıydı. "Aşağı indiğinde kokunu aldım. Hem daha uykuya dalmamıştım," deyip gözlerini açtı. Bana gülümseyerek bakıyordu. Pijamalarımla olduğumu hatırladım. Beni baştan aşağı süzdü. "Yakışmış."

Kareli dümdüz bir pijamaydı. Ama o ne giyersem giyeyim bana böyle bakacak gibiydi.

"Gelinlik kadar olmasa da," diye mırıldandım. Aslında böyle söylemek istememiştim ama en çok benim dilimin kemiği yoktu.

Yavaşça doğruldu. "Buna takıldığını biliyordum. Neden bu kadar takıldın ki?" Oturmam için yanına iki defa vurdu. Birkaç adımda yanına gittim. Birbirimize doğru dönerek oturduk. "Aklını karıştırdım sanırım. Şu an evlenmek istemiyorum. Bunda hemfikir olalım. Demek istediğim, şu an seninle birlikteysem ileride evlenmeyi umuyorum. Eğer ki yolumuz umut ettiğim gibi giderse üstünde gelinlik görmeyi tabii ki isterim... Sen pek giymek istemeyecek gibi duruyorsun ama."

"Annemi susturmak için bir elbise tamam ama gelinlik... sanmıyorum. Beyazı da hiç sevmem," dedim. *Biliyordum* dercesine gülümsedi. "Sorun aslında senin evlilik düşünmen değil. Sorun benim bunu hiç düşünmemiş olmam."

Kaşları havalandı. "Evlenmek mi istemiyorsun, yoksa bunun gerçekleşeceğini mi hiç düşünmedin?"

"Sakin ol, Ross Geller. Sadece bunun gerçekleşeceğine ihtimal vermiyorum. Olmaz yani. Ben şu an aramızdakilere bile

inanamıyorum. Bu kadar ilerlemesi bile mucize gibi. Benim hayatımdayız ya! Hiçbir zaman bir şeyler tam yolunda gitmez. Benim birine tamamen güvenip sevileceğime inanmam ve evlenmeyi düşlemem imkânsız geliyor. Hak etmek değil de sahip olamayacağına inanmak bu."

Ellerimi ellerinin arasına aldı.

"Sana öğreteceğim, Deva. Koşulsuz, hiçbir şart koşulmadan sevilmek diye bir şeyin olduğunu sana öğreteceğim."

"Başar..."

"Hayır, bir şey söyleme. Biliyorum, şu an ne dersem diyeyim sana anlamsız gelecek. Çünkü hep öyle görmüşsün. Koşullu sevilmek, hiç sevilmemekten daha kötüdür. Sevilmek için var gücünle çabalarsın ama sonradan elde ettiğin duygu seni tatmin etmez. Ama yine de hiç sevilmemekten daha iyidir diye düşünürsün. Kendinden ödün vererek çabalamaya devam edersin. Gerçek sevgi böyle bir şey değil."

"Doğrusu böyleymiş gibi hissedersin."

"Sen anlayana kadar bunu yüzlerce kez söyleyebilirim. Gerçek sevgi; boyuna, kilona, dişlerinin güzelliğine, saçının rengine, maaşına, kendini yetersiz gördüğün özelliklerine bakmaz. Öfkeli hâllerinde, kendinle verdiğin savaşlarda, çıkmazlarında, tüm kaygılarında yanında olur. Gerçek sevgi seni yargılamaz. Eğer seviyorsan olduğu gibi kabul edersin, değiştirmeye çalışmazsın."

Göğüs kafesimde yaşayan küçük Deva'nın sevilmek için yapması gerekenler listesi vardı. O listenin önünde kaygıyla dikiliyordu. Ne yani, yapılması gereken bunca madde boşuna mıydı?

Başar ellerimi sıkıca kavradı. Ona inanmamı ister gibi bakıyordu. "Bunun hayal ürünü olmadığını anlamanın bir yolu olabilir. Seni gerçekten seven biri, başka bir kılıktayken bile kalbini

görebilir. Belki o zaman gerçek sevginin ne demek olduğunu anlamaya yaklaşabilirsin."

Şömine sönmek üzereydi. İçeride hafif bir esinti vardı.

Fakat onun sözleri içimi ısıtmaya yetmişti.

Uzandım ve yanağına küçük bir öpücük kondurdum.

"Beyazı sevmeyi deneyebilirim," dedim.

"Bunu hayal ederek yaşayabilirim," dedi.

İkimiz de sesli dile getirmesek de bu bizim dilimizde *evet* demekti.

Ayışığı Kitaplığı

14. PAS

Şarkı dinlemeyi elbette çok seviyordum. Ama dinlediğim kişi hep aynı ve şarkı türleri farklı olunca pek hoşlanmıyordum.

Ümit beni çıldırtmak istercesine durmadan şarkı söylüyordu.

"Domuz gribi ol inşallah! Beni sen nasıl terk ettin? Bırakıp gittin, çok ayıp ettin, eyvallah! Şimdi hâlsizliğin tutsun, motorun bozulsun! Domuz gribi ol inşallah!"

Kulaklarımı ellerimle kapattım. Spor salonundaki yüksek sesli müzik yetmezmiş gibi bir de Ümit'in sesine maruz kalıyorduk.

O koşu bandında koşarken ben yanına yaklaştım. Bir anda ayağına çelme takıp onu alaşağı etmeyi hayal ediyordum.

Sesimi nazik tutmaya çalışarak, "Ümitçiğim," dedim. Ama sesim daha çok *seni öldürürüm* gibiydi. "Sen hastasın ya hani... Sesini bu kadar yormasan mı? Bak yarın maç var."

Ümit kafasını sağa sola salladı. Genizden gelen bir sesle, "Hastalık mastalık bize işlemez, bacı," dedi.

Kolumu kaldırıp ona vuruyormuş gibi yaptım. "Bak zaten hastalandın diye babamdan bir sürü papara yedim. Beni çıldırtma, çocuk! Sana gelişigüzel bir vururum, o zaman bacı kimmiş görürsün!"

İrkilerek geriye doğru çekildi. Bu sebeple ayağı takıldı ve sendeledi. Bir şey söylemedi ama ben susacağını anladım.

Sapanca biraz üstümden geçmiş gibiydi. İlk gün güzeldi ama sabah uyandığımızda Ümit ateşler içinde yanıyordu. Başar'la Emirhan onu suyun altına sokarken ben endişeden delirmiştim. Apar topar hastaneye gidip ona serum yaptırmış, ardından evine bırakmıştık. Üç gün sonra kendine anca gelebilmişti. Yarın oynamayacağından haberi olmadığı için de keyfi yerindeydi.

Yarınki maç beni şimdiden diken üstünde tutuyordu. Kaçtığım günü saymazsak bu onlarla çıkacağım ilk maçtı. Ben de sahada olacaktım. Tüm gözlerin üstümde olacağını bilmek, beni maçı kazanmak kadar etkiliyordu.

Hepsini tek tek kontrol ettikten sonra spor salonundan çıktım. Sahanın yolunu tuttum.

Takımı eksikliklerine göre ikiye bölmüştük. Kondisyon eksiği olanlar spor salonundaydı. Daha fazla saha içi çalışması gerekenler ise antrenman yapıyordu.

Başar sahada olanlardandı. Onu bir an önce görmek için adımlarımı hızlandırdım. Ayakkabıların yere sürtme sesine doğru ilerlediğim sırada karşıma çıkan grup durmama sebep oldu.

Sena ve kaptanı olduğu voleybol takımından iki kız bana bakıyordu.

Aslına bakarsan konuşmak istemiyordum. Kafamla selam verip geçebilirdim. Ama kızlardan birinin iğneleyici bakışı beni konuşmaya itti.

İçten bir sesle, "Selam, Deva. N'aber?" dedi Sena. En son gördüğümden beri daha da güzelleşmişti sanki. "Adın Deva'ydı, değil mi?"

Tavrı samimiydi. O yüzden ben de onun gibi gülümseyerek konuştum.

"Evet, adımı doğru söylemiştim. Geriye kalan her şeyin aksine, o yalan değildi," dediğimde, arkadaki kızlar birbirlerine dokunarak fısıldaştılar. "Çok iyiyim, sen nasılsın? Tabii bu ara işler başımdan aşkın. Belki duymuşsunuzdur. Yeniden takımla çalışmaya başladım. Önemli olan peruğum değil, işimmiş de ondan geri çağırdılar beni." Onların bir şey söylemeye fırsatı olmasın diye ben önden gocunmadığımı belli ederek konuşmuştum.

Sena ne diyeceğimi bilemeyerek baktı. O kibar bir kızdı. Arkadaki ikili gibi sinsi bakışları yoktu.

"Anladım," diye mırıldandı. "Tebrik ederim. Olay, işini ne şekilde yaptığın değil de nasıl yaptığın olmalı zaten. Değirmenaltı'nın senin kıymetini bilmesine sevindim."

Defterimi kolumun arasına sıkıştırdım, ellerimi kalçamın üstünde birleştirdim.

"Başar da sorun etmiyor. O videodan sonra bile vazgeçmedi. Anlayacağın bu konularda rahatım," dediğim sırada kızlardan biri güler gibi ses çıkardı. Zorlukla sırıttım. Onlara bakarak, "Komik bir şey mi söyledim?" diye sordum.

Kız hemen toparlayıp, "Sana gülmedim," dese de ona inanmadım tabii.

Sena'ya bakarak ama onlara hitaben, "İşte, bazıları da bu işin sadece dedikodu kısmıyla ilgileniyor. Çünkü bir hayvanın önüne ne yem koyarsan koy, onun nereden geldiğiyle ilgilenmez. Tabiatına aykırı. Hayvanlara düşünme özelliği verilmemiş," dedim. İki kıza bakarak gülümsedim. "Beyinsizler çünkü."

Diğer kız kaşlarını çattı. "Anlamadım?" dedi.

Daha çok sırıttım. "İşte, ben de onu söylüyorum ya. Neyse Sena, benim gitmem lazım. Seni gördüğüme sevindim."

Sena güler gibi oldu. "Görüşürüz, Deva," dedi.

Arkamda kudurttuğum kızların verdiği keyifle sahaya giriş yaptım. Harika biriydim ya ben!

Bugün sabah yine bir televizyon kanalından aranmıştım. Aramaları yetmezmiş gibi bir de mesaj atıyorlardı. Belalı bir kanalım vardı artık. En başında bu işin bir televizyon şakası olduğunu söyleyip hangi kanala çıkacak diye sormuştum. Evren, söylediklerime fazla kulak veriyor olsa gerek, çok zaman geçmeden o kanallar tarafından durmadan aranmaya başlamıştım.

"Selamlar, sizinle röportaj yapmak istiyoruz."

"Merhaba, hakkınızda söylenenlere cevap vermek ister misiniz?"

"Bugün iş yerinize gelmeyi düşünüyoruz. Sizi de haberimize dâhil edebilir miyiz?"

"Neden kılık değiştirdiniz? Bu konunun derinine psikologlarımızla beraber inebiliriz."

"Lütfen kanalımıza konuşmayı kabul edin. Diğer kanallar ne veriyorsa iki katını vermeye hazırız."

Öncelikle diğer kanallar hiçbir şey teklif etmemişti. *Asla* demek istemiyordum ama meblağın büyüklüğüne göre *acaba yapar mıyım* diye düşündüğüm kısa bir an olmuştu. Fakat sonrasında aklım başıma gelmiş ve arayan herkese bağırmaya başlamıştım. Böylelikle konuşma şekilleri de değişmişti. Hepsi kibarlığını bir köşeye bırakmıştı.

"Neden bağırıyorsunuz? Şu şekilde konuşmaktan vazgeçin!"

"Hanımefendi mi desem beyefendi mi desem, bilemiyorum! İstemiyorsanız istemiyorum deyin! Neden küfrediyorsunuz?!"

"Ağır konuşuyorsunuz. Ama isterseniz röportajda da böyle konuşabilirsiniz. İyi izlenir..."

Yurdum insanı beni çileden çıkartmaya ant içmişti yani. Ama bağırmam işe yaramıştı. Birkaç saattir hiçbirinden ses çıkmıyordu. Güçlerini birleştirip üstüme gelmeyeceklerse onları defetmeyi başarmıştım.

Adını kartonlara yazıp tribünlerde haykırmak istediğim adam daha içeri adımımı atar atmaz geldiğimi fark etmişti. Kafası hemen olduğum yere dönmüştü. Yanıma gelemiyordu çünkü babam da sahadaydı. Ama hayran olduğum gülümsemesini gönderiyordu bana.

Sezai Çetinceviz'in gerginliği ise tüm salonu dolduruyordu. Gözleriyle yanına gelmemi işaret etti. Yanına vardığımda daha selam vermeden, "Şükrü'nün sağ ayak bileğinde sorun var. Üstüne tam basamıyor. Yarın maç var diye belli etmemeye çalışıyor. Onu doktorun yanına götür," dedi.

Kafamı *olur* demek isteyerek salladım. "Beyler! Beş dakika ara verelim. Sonrasında devam edersiniz!" diye bağırdım. Hepsi nefes nefese dururken, "Şükrü, sen benimle geliyorsun," dediğim için *hanımcı boy* yanıma geldi. Hiçbir şey sormadan benimle beraber yürümeye başladı. Takımın en uzunu olduğu için yan yana yürürken ona kafamı kaldırarak bakmak zorundaydım. "Ne habersin? Bayağıdır doğru düzgün konuşamıyoruz. Ne var ne yok?"

"Dün uyku sersemi yataktan çıkarken sağ ayağımı zorladım. Koç fark etti, değil mi? Biliyordum. Yarınki maçta oynamam lazım. Aslı izlemeye gelecekti! Ben böyle işin..." diye söylenmeye başladı.

"Ben Koç'u ikna ederim ama daha çok zorlarsan sadece yarınki maçta oynarsın. O yüzden ona göre bir karar ver... Aslı'yla sonunda tanışabileceğim he? Yer ayırttın mı ona? İstersen ben hallederim."

Şükrü hemen, "Ben hallettim. Sen müdahale etme," dedi. Bu tavrını garip bulduğumu belli etmek isteyerek yüzüne baktım. "Aslı senden pek hazzetmiyor. Onca zaman erkek kılığında yanımızda olduğun için. O yüzden sen dâhil olma hiç."

"Tamam da sanki keyfimden mi kılık değiştirdim?" diye sordum. Omuz silkti. *Kadınlara akıl sır ermiyor* der gibi bir hâli

vardı. "Neyse, sen bunu boş ver. Bir problem olmayacak. Aslı beni tanımadığı için gerilmesi normal. Anlıyorum ben onu." Doktorun kapısını tıklattım. "Sen muayene ol, gerisini dert etme."

Onu beklemem gerek diye kapının önündeki sandalyeye oturdum. Telefonuma bakmak için hareketlendiğim sırada Emirhan'ın bana doğru koşar adım geldiğini gördüm. Sinirle, "Ben bu Ümit'i döveceğim!" dedi.

"Ne oldu?"

"Ya herifi sanki ben düşürdüm. Anamdan emdiğim sütü burnumdan getirdi ya! Biraz önce attığı mesaja bak," deyip telefonunu yüzüme tuttu.

Ümit: Portakal suyu.

Ümit: Parçacıklı.

Ümit: Protein bar.

Ümit: Sakın yer fıstıklı olandan alma, Antep fıstıklı al.

Ümit: Ha bir de saygınlık hehehe

"Ben bu herifin uşağı mıyım? Yeter artık ya! Bir de dalga geçiyor! Bu konuda bir şey yap, Deva! Valla boğazlayacağım en son, o olacak!"

Onu omzundan tutup ittim. "Gel benimle, çözelim şu işi. Ama sakin ol, tamam mı? Ne derse desin sakinliğini koru. Ümit yarın oynamıyor. Ben ona bu haberi verdiğimde üzülecek zaten."

"Ya başlayacağım onun üzüntüsüne! Ben de insanım ya! Kaç oldu, ne istediyse götürüyorum. Ama asla tatmin olmuyor. Eski zamanlarda yaşasaydık bu herif kesin kölelik sistemini savunurmuş. Adamdaki emir verme aşkıyla baş edemiyorum ben!"

"Tamam birader, sakin ol," dedim. Spor salonuna girmeden önce, "Sen hiç konuşma," desem de daha ben cümlemi bitirmeden o bağırarak içeri girdi.

"Ulan haysiyetsiz herif! Ben senin uşağın mıyım?!" diye Ümit'e doğru büyük adımlarla yürüdü. "Bir de parçacıklı istemiş. Seni parçacık diye diye döverim bak! O parçacıkları senin bir tarafına..."

Ümit hayret eder gibi baktı ve Emirhan'ı delirtecek o şeyi söyledi: "Kıtmir'in selamı var."

Emirhan bağıracakken bocaladı. "O ne alaka lan? O köpeklerin tanrısı gibi bir şey değil miydi? Onu söyleyince köpekler saldırmaz diyorlardı. Biz de o yüzden köpek görünce söylüyorduk. Hatta sen öğretmiştin bunu." Aydınlanma yaşadığı anda Sinan'la Ahmet araya girdi. "Sen bana köpek mi diyorsun lan? En büyük it sensin! Asıl sana selamı var! Seni parçalarım, oğlum! Mahvederim seni!"

Ümit büyük bir keyifle, "Kıtmir selam söyledi diyorum ya. Ne parçalaması? Aksine, sakinleşmen lazım," dese de bir an Emirhan çocuklardan kurtulup ona yaklaşır gibi oldu. Ümit hemen irkilerek arkama geçti. "Deva, al şunu üzerimden. Zaten hastayım."

"Hastaysan sus, Ümit! Adamı neden delirtiyorsun? Beni neden tutuyorsun ya? Sence ben seni o azmandan koruyabilir miyim?" deyip, kollarımı bırakması için çırpındım. "Emirhan, sen de sakin ol! Bir tek tesiste kavga etmediğiniz kalmıştı! Koç bu olanları duyarsa sen de oynamazsın! Bak sonra uyarmadı deme!"

Ümit'in tutuşu gevşedi. Beni kendine doğru çevirdi. Dehşete kapılmış bir ifadeyle, "Ne demek sen de? Oynamayan ben miyim?" diye sordu.

Aksini söylemem için yalvaran gözlerine baktım. "Koç, hâlâ hasta olduğun için yarın verimli olacağını düşünmüyor. Ama ben seni sahaya çıkartacağım. Lan bakma böyle be! Takımdan atıldın mı dedim sanki."

Ümit derbeder bir şekilde koşu bandına oturdu.

Emirhan ise onun üzgün olduğunu görünce saldırmaya son verdi. O da Ümit'in yanına oturdu. Biraz önce onun üstüne atlamaya çalışmamış gibi onu teselli etmeye başladı. "Of bıktım senden ya, hemen tribe giriyorsun... Lan ne güzel işte, dinlenirsin. Bir sonraki maçta fişek gibi olursun. Neden dert ediyorsun?"

Sinan onu rahatlatmak isteyerek, "Bugün kafan rahat uyursun. Yarın da bize söverek maç izlersin," deyince, Ümit daha çok üzüldü.

"Hayır ya ne seyretmesi?" dedim. Eğilip onunla aynı hizaya gelmeye çalıştım. "Ben seni yarın oyuna dâhil etmeye çalışacağım. Sakın kendini salma. Aksine, daha çok çalış ki Koç verdiği karardan pişman olsun."

"Ben sana parçacıklı portakal suyu getireceğim şimdi," dedi Emirhan. Kolunu Ümit'in omzuna atıp ona sarıldı. "Asma lan suratını. Yoluna girecek her şey."

Hiçbir şey yoluna girecek gibi değildi. Aksine, daha da kötüye gidecek gibiydi. Çünkü Başar telaşlı bir şekilde buraya doğru geliyordu.

"Haberin var mıydı, Deva? Sezai abi de gördü. Senin haberin var mıydı?" diye sordu.

"Neyden?" dedim anlamayarak.

"Merve Sapanca'da çektiği videoyu yayınlamış. Ve birkaç saat içinde en çok izlenenlere girmiş. Herkes bizi konuşuyor.

Tüm Türkiye bizden bahsetmiyormuş gibi bir de bu çıktı. Baban videoyu izlemeye odasına gitti. Her şeyi öğrenmek üzere."

"Ağğ!" diyerek etrafta koşturuyordum. "Ağğ! Ağğ! Ağğ!"

Başar beni sakinleştirmek için etrafımda dolanıyor, "Önce bir izleyelim," diyordu.

"Yaşadık biz o anları. Neyini izleyeceğiz? Neler olup bittiğinden haberim var zaten!" deyip yumruk yaptığım elimi ısırdım. "Seni yedim, Merve! Bitirdim kızım seni!"

Spor salonundaki herkes Emirhan'ın başına toplanmıştı. Hep beraber Merve'nin "SÜRPRİZ İSİMLERLE SAPANCA VLOG" adlı, beni perişan etmek için paylaştığı videoyu izliyorlardı.

Video önce Merve'nin hazırlanması, sonra da arabadaki kavga anlarıyla başlıyordu. İzlemesem de Başar'la beni de çektiğini ve paylaştığını biliyordum. Sonra market alışverişiyle devam ediyordu.

Ümit'in düştüğü kısma geldiklerini, Emirhan'ın, "Bak, benim suçum var mıymış?" demesinden anladım.

Başar deli dana gibi oradan oraya yürümeme son vermek için kollarımı tuttu. Benimle aynı hizaya gelmek için eğilip gözlerime baktı. "Eninde sonunda öğrenecekti. Kendine şunu yapma, Deva."

Kafamı sağa sola salladım. "Babamla beraber yine tüm ülke öğrendi. Zaten ülkenin haberi olmadan tek bir adım bile atmıyoruz. Bu kadar milliyetçilik fazla ama!" Kafamı onun omzuna yasladım. Merve'nin *çok yakışmıyorlar mı* dediğini duydum. Ümit'le Emirhan'dan bahsedecek hâli yoktu tabii. Ağlamaklı bir sesle, "O zaman İzmir gelsin! İzmir'i açın," dedim.

Başar sırtımı sıvazladı. "Ben yanındayım. Yanlış bir şey yapmıyoruz. Ve bu durum işini etkilemeyecek. Sezai abiyi ben ikna ederim. O beni sever."

"Oğlum, siz birbirinizi seviyor musunuz, yoksa aranızda bir husumet mi var?" diyen soran Sinan, ikiliye bakıyordu.

Emirhan, "Aşk ve nefret ilişkisi canım, sen anlamazsın," diyerek Ümit'e öpücük attı. "Değil mi, my darling?"

"Öyle, hamsili pastam," dedi Ümit.

Onların üstüne atlamak için hamle yaptım. Fakat Başar beni durdurdu. "Bir benim derdime bak bir de şunların! Babam üstümüzden geçecek, farkında mısınız?!" diye bağırdım.

"Lan bizim suçumuz ne?" dedi Ümit. "Aksine, hasta olup oynayamıyorum ben!"

Başar beni zor da olsa köşeye çekmeyi başardı. "Baban bizi yanına çağırmadan biz gidelim. Bu yüzleşme her şekilde yaşanacak," deyince, mecburen kabul ettim. Elimi tutmaya çalıştı, buna müsaade etmedim. Bu hiç hoşuna gitmedi. "Tamam, öğrenilmesi kötü oldu ama bir noktada seviniyorum. Ben sevgilimin elini rahat rahat tutmak istiyorum yahu! Kim ne derse desin umurumda değil!"

"Sakın babamın yanında böyle konuşma!"

"Baban deccal değil, Deva. Yıllardır tanıyorum onu. Yalan söylediğimiz için kızmış olabilir sadece. Aksi bir şey olacağını sanmıyorum."

"Ben babama ilk defa yalan söylüyorum! Eminim hayal kırıklığından mahvolmuştur!" Alnıma vurdum. "Annem susmayacak! Mahalledeki herkes izlemiştir. Rezillikten kusmak istiyorum şu an!"

"Böyle yapmaya devam edersen seni kaçıracağım," deyince, ona alttan bir bakış attım. "Sakinleştiğin zaman konuşursun. Şu an hiç sağlıklı davranmıyorsun."

"Ya sen robot musun be adam? Sen de geril, telaşlan, yerinde durama! Duygularını nasıl bu kadar yönetebilirsin yahu!" Kapının önüne geldiğimizde derin bir nefes verdim. "Acaba ben tek mi girsem?"

"Seni hiçbir zaman, hiçbir yerde yalnız bırakmayacağımı anlamadın mı?"

Bu gerginlikte bile beni gülümsetebiliyordu.

Ondan aldığım güvenle kapıyı tıklattım. Babam, "Gel," diye seslenince, çekinerek de olsa içeri girdik.

Videoyu izlediğini, hatta sonuna geldiğini, Merve'nin, "Bir sonraki vlogda görüşürüz, beybiler! Kanala abone olmayı ve videoyu beğenmeyi unutmayın. Baysu!" dediğini duyduğumda anladım.

Sayın sen, buraya yazayım da unutmayayım istiyorum. Merve'yi gördüğüm ilk anda alışveriş listesindeki favorileri silecektim. Çünkü onu en çok bu üzerdi.

Babam bizi görünce yarım ağız gülümseyerek arkasına yaslandı. "Oo, hoş geldiniz. Tatiliniz çok güzel geçmiş anladığım kadarıyla. Keşke bizi de davet etseydiniz. Hepimizin kafa dinlemeye ihtiyacı var sonuçta," dedi.

Hızlıca, "Sana söyleyecektim ama önüme set çektin, baba," dedim. "Senden gizlemek istememiştim. Böyle öğrenmeni de istemezdim. Seni kırdım, biliyorum. Lütfen önce dinle. Ben seni üzecek bir şey yapar mıyım?"

"Mutlu musunuz?" diye sordu babam.

Büyük harflerle, "Hayır!" dedim. "Seni üzmekten zevk mi alıyorum ben? Tabii ki mutlu değilim."

Babam çenesiyle ikimizi işaret etti. "İkiniz beraber mutlu musunuz?"

Başar önce bana sonra babama baktı. Kendinden emin bir sesle, "Hiç olmadığım kadar," dedi.

Gözler bana dönünce, "Hiç olacağımı sanmadığım kadar," dedim.

Babam kafasını yavaşça aşağı yukarı salladı. "Biz seninle daha sen dünyaya gelmeden önce en yakın arkadaş olmadık mı, kızım? Her şeyi beraber yaptık. Sen bir kere bile beni üzmedin. Şimdi üzülmemin sebebi, artık en yakın arkadaş olduğumuzu düşünmemem." Araya gireceğimi anladı. "Dur, ben bitireyim. Ben bu ilişkiden uzak durmanı istediğimde de başıma gelecekleri biliyordum. İkinizi yan yana gören herkes bunun böyle olacağını bilir çünkü. Sapanca'ya beraber gideceğinizden de haberim vardı."

"O zaman neden sustun, baba?"

"Çünkü söylemeye çekindiğini anladım. Ne zaman rahat hissedersen o zaman söyle istedim. Ve ben sana *bir şey yaşama, sevgini içine at* demedim ki, kızım. *Kimse öğrenmesin* dedim. Baban senin mutluluğunu elinden alır mı? Sen beni hiç mi tanıyamadın?" Söylediklerini hatırlayınca dediğinin doğru olduğunu anladım. Şimdilik gün yüzüne çıkmasın istemişti. "Ben Başar'a en az sana güvendiğim kadar güvenirim. Gözler üstümüzdeyken herkesin öğrenmesinin zamanı değildi. Ama görüyorum ki aşk yine sınırların içinde durmadı." Gözleri bilgisayarına değdi. "Videoda çok eğleniyorsunuz. Sanki yıllardır birlikteymişsiniz gibi. Bu mutluluğa taş koymak isteyecek en son insan benim."

Başar, "Ama..." dedi.

"Aması maması yok," dedi babam. "Siz yanlış bir şey yapmıyorsunuz. Sevmek suç mu bu memlekette? Ben kızımın mutluluğuna engel olmam. Hem de bizim için onca şey yaptıktan sonra asla olmam. Size bir şey diyecek olan önce benim karşıma dikilecek. Sizden bir söz almak istiyorum sadece. Aranızda ne geçerse geçsin, bu ne takımı ne de sizin geleceğinizi etkilemeyecek."

Birbirimize kocaman gülümseyerek baktık. "Söz," dedik aynı anda.

Omuzlarımdaki yüklerden birinin kalkmış olmasının heyecanıyla Başar'a sarılmak istedim. Lakin babamın yanında bunu yapamazdım. Ben de babama sarıldım. Ne de olsa beni annemin gazabından koruyacak olan oydu.

15. PAS

Sana çocukluğumdan beri sahalarda büyüdüğümü söylemiştim. İlk adımlarımı kortlarda atmıştım. Çoktan emekli olmuş basketbolcuların kollarından bakmıştım dünyaya.

Ona rağmen şu an ellerim titriyor, başım dönüyordu. Kanımın bedenimde dolaştığını hissediyorum desem yeriydi.

Bugün Değirmenaltı'yla ilk defa maça çıkacaktım.

Soyunma odasının kapısının önünde bir o yana bir bu yana yürüyordum. Başar, beş dakika önce, hepsini giyinmesi için uyaracağını söylemişti. Altı üstü bir şort bir tişörtü dakikalardır giyememişlerdi. Sanki onları hiç donlarıyla görmemişim gibi...

Ben yerimde duramazken Başar sonunda kapıyı açtı. Turuncu beyazlı forma onun için hazırlanmış gibiydi, ona çok yakışıyordu. Yüzünde tatlı bir gülümseme vardı. Tam içeri girecektim ki, "Hazırız, güzelim," demesi üzerine adımlarım duraksadı.

Elimdeki dosyayı göğsüme bastırdım. "Ne?" dedim. Öksürdüm. "Anlamadım. Ne dedin?"

Omzumdan yavaşça itti. "Hazırız dedim. Hadi gel," diyerek beni içeri aldı.

Güzel olmakla alakalı bir problemim yoktu. Genelgeçer güzellik kalıplarına da uymuyordum zaten. Fakat dert de etmiyordum. Kendimi böyle seviyordum.

Ama ona göre güzeldim.

Hem de onun güzeliydim.

Tüm dünya bana *erkek Fatma* da dese umurumda değildi.

Heyecanım katlanıp arttığı sırada soyunma odasındaki nizami havayı sonunda fark edebildim. Ümit hariç, hepsi hazır bir şekilde bekliyordu. Bu durum yılda bir kere bile yaşanmayacak bir şeydi.

"Yuh! Nasıl hazırlandınız hepiniz?" demiş bulundum.

Ata zoraki bir sırıtmayla, "Başar sağ olsun. Geldiğimizden beri tepemizden inmedi. Hatta sen geldiğinde hazır olmazsak diye bizi tehdit etti," dedi.

"Telefonla konuştuğum için geç kaldım ben. Bir ara gelip üstümü giymezsem kendisinin zorla giydireceğini söyledi," dedi Sinan. "Tam Devalık bir hareketti bu. Yani siz tencere kapak mübarek."

Kocaman sırıtarak kıvırcık marula baktım. Kimin sevgilisiydi yahu!

Başar, "Sen gelmeden hazır olalım istedim," deyince, diğerleri homurdandı. "Lan kötü mü oldu? Ne söylenip duruyorsunuz?"

Hâlâ eşofmanlarıyla duran Ümit'e baktım. Dosyayla onu işaret ettim. "Sen neden üstünü değiştirmedin, prenses?" diye sordum.

Ümit omuz silkti. "Her şeyi siktir ettiğim bir gündeyim, Devo," deyip burnunu çekti. Sesi çok kötü çıkıyordu. Hapşırdı. "Hiçbir şey yapasım yok. Zaten oynayamayacağım da. Şu an asla giyinemem. Ama soyun dersen soyunurum."

Yanına yaklaştım. "Ümit, sen çık buradan, kardeşim. Neden geldin ki sen? Diğerlerine de bulaştıracaksın," deyip onu kolundan tuttum. "Kalk hadi. Koç'la konuşup seni hastaneye götürelim."

"Diğerlerine de bulaştırmayayım, ha? Ben ne olacağım? Pardon ama ben bok muyum?" Sorusu beni şaşkına uğrattı.

"Sen hasta oldun diye diğerleri de mi olsun?" diye çıkıştım. Başar onun diğer koluna girecekti ama engel oldum. "Sen sakın ellemiyorsun. Hatta hepinizin biraz uzaklaşın. Umarım takviyelerinizi almışsınızdır. Koç bir kişi daha hastalanırsa çok kızar. Ben de size kızarım."

Başar, "Koca adamı nasıl taşıyacaksın? Zaten onun da kalkmaya hevesi yok. Bekle de revirden birilerini çağırayım," diyerek daha ben cevap vermeden gitti.

Ata, "Oğlum, madem suya düştün. Neden sonrasında don atlet yatıyorsun?" diye sordu. Videoda maalesef bu kısımlar da vardı.

Emirhan ellerini havaya kaldırdı. "Suçu yine bana atacak ama siz de gördünüz! Ben ellemiş miyim ona düşerken? Poz vereceğim diye oluyor hepsi!"

Ümit kafasını elleri arasına aldı. *"Vay bu başıma gelenler! Canım deyip geri dönenler! Seviyorum seni diyenler!"* Genizden gelen bir sesle hepimize gözlerini irileştirerek baktı. *"NERDELER?!"*

Ümit aniden öksürük krizine girince ben kolumla ağzımı kapattım. Diğerleri birkaç adım uzaklaştı. Bu durum Ümit'i daha sinirlendirdi.

"Ne kadar haysiyetsizsiniz lan siz! Kuş gribi mi oldum lan ben? Dümdüz bir grip! Ne tırsak çıktınız ulan siz? Keşke domuz gribi olmuş olsam da hepinizi..."

"Sakin ol bi' ya!" diyerek, cümlesini tamamlamasına izin vermedim. "Sana bir serum yapsınlar. O seni biraz kendine getirir. Haftaya olan maçta dipçik gibi ol da şu heriflerin ağzını kapa!"

Ümit çaresiz bir şekilde burnunu çekti. "O dipçik benim bir taraflarıma girdi ama neyse..." Bu sırada Başar ve iki tane hemşirenin geldiğini gördü. "Doktor? Doktor yok mu? Ölüyorum diyorum, anlasanıza!" dedi ve hapşırdı.

Hemşirelere, "Acilen götürelim," dedim. "Siz serum yapın. Ben Koç'a haber veririm. Yarım saate de yanınıza uğrarım."

Ümit hemşirelerin yardımıyla giderken kafasını çevirip takıma son bir kez baktı. "Beni unutmazsınız, değil mi lan? Ben de sizin kanınızım, oğlum! Bari arada bir ziyaret edin."

Sinan, "Ya birader, bir siktir git!" deyip kapıyı onun suratına kapattı. Ellerini birbirine çırptı. "Herif bizi bakteriye boğdu anasını satayım! Yürüyen dizanteri!"

Onu ayıpladım. "Çocuk alınacak ya! Siz de üstüne gitmeyin. Belli ki alıngan. Biraz alttan alın," diye uyardım. Herkes toplansın diye birkaç defa alkışladım. "Çemberimizi eksik etmeyelim, beyler. Hepimiz buradayken Koç'u çağıracağım. Ama öncesinde bir şeyler söylemek istiyorum."

Emirhan, "Duygusal bir kelebek konuşması geliyor kesin," diye dalga geçti.

Maalesef haklıydı.

"O kelebek senin bir tarafına uçmasın istiyorsan kes çeneni," dedim ama gülümseyerek.

Hepsiyle göz göze gelmeye çalıştım. Dosyayı tutmaya devam ederek ellerimi arkada birleştirdim. Konuşma yapmaya hazırdım.

Bu anı çok beklemiştim.

"Unuttuğunuzu sanmıyorum ama ben yine de hatırlatayım. Geçen seferki maçta talihsiz olaylar yüzünden sizi yarı yolda bıraktım gibi oldu. Sebeplerim vardı. Yapmaya mecbur olduğum bir şeyi yaptım. Ama tekrar bu konulara girmek istemiyorum. Yani demem o ki... o, gerçek bir Deva Çetinceviz değildi. O zamanlarda da elimden geleni yaptım fakat şimdi elimden gelmeyenleri de yapıyorum. Değirmenaltı benim hayat damarlarımdan biri. Önceden hayranıydım, şimdi olayın merkezindeyim. Bu sefer sizi yüzüstü bırakmaya değil, omuzlar üstünde yükseltmeye geldim. Çünkü orayı hak ediyorsunuz, her zaman ediyordunuz."

"Lan ağlarım oğlum, sus lütfen," dedi Ahmet.

"Bu maç, bizim kaderimizin ilk maçı. Beraber yürüyeceğimiz yolun ilk adımları. Son maçlarda düşüşteydik. Rakip bu yüzden kazanacağından çok emin." Sesimi yükselttim: "Ama biz buraya onları sahada ağlatmaya geldik! Ben size tüm kalbimle inanıyorum! Çıkacağız, alacağız ve geleceğiz! Bundan sonra kazanmak için oynuyoruz! Kaybetmek diye bir şey yok!"

Hep bir ağızdan tekrar ettik:

"Kaybetmek diye bir şey yok!"

Canıgönülden, "Size güveniyorum, takım!" dedim. "Solunuza baktığınızda orada olacağım. Sakın ama sakın kendinize olan inancınızı kaybetmeyin! Ben size inandığım kadar hiçbir şeye inanmıyorum! AL VE GEL, DEĞİRMENALTI!"

Onlar beni alkışladı, ben onları alkışladım.

Ata omzuma sarıldı. Böyle sevgi gösterilerine pek alışık değildim. "Lan küçücük kadın hepimizi nasıl da gaza getiriyor. İyi ki sana sahibiz, Deva!" dedi.

Diğerleri de onu destekledi.

Onları karman çorman etmeme rağmen beni böylesine kabullenmeleri paha biçilmezdi.

Ata'nın kolunu ittim. "Sensin lan küçücük. 1.79'um ben!" deyip duygu seline engel oldum. Hepsinin yüzünde gülümseme ve heyecan vardı. "Koç'a haber vereceğim şimdi. O gelene kadar herkes kafasını toplasın. Onun da ilk maçı olduğu için fazlasıyla gergin. Gözüne batmayalım."

Etrafımda Başar, Ata, Emirhan ve Şükrü kalırken diğerleri dağıldı. Babama mesaj atıp hazır olduğumuzu söyledim.

Şükrü normalden daha gergin görünüyordu. Sebebini biliyordum. "Aslı geliyor, değil mi?" diye sordum. Kafasını salladı. "Ben onunla tanışıp orta yolu bulacağım, merak etme. Lütfen at üstünden şu enerjiyi. Sana baktıkça ruhum daralıyor."

"Sadece ondan da değil ya. Sanki uzun zamandır ilk defa maça çıkıyor gibiyim," dedi Şükrü.

Ata, "Herkesin gözü üstümüzde. Hâlâ Twitter'da ilk sıralardayız. Seni takımla görecekleri ilk maç bu. Biz de son zamanlarda formda değildik. En ufak bir hareketimizde eleştiri bombardımanına tutulacağız," dedi.

Emirhan karnını tutarak öne doğru eğildi. "Stresten karnıma ağrı girdi. Bugün klozetle çok yakın temastayım. Maçta umarım bir kaza yaşanmaz. Siz yine de üstüme fazla abanmayın."

Başar diğerlerine göre rahat bir tavırla, "İlk defa bir maça çıkmıyoruz. Gerilmeye gerek yok," dedi. Hepimizin ona nasıl baktığını gördü. "Kendimi rahatlatmaya çalışıyorum. Gözler çoğunlukla benle Deva'da olacak. Yoksa şu an belli etmesem de ben de üç buçuk atıyorum."

"Beyler, gerilmeyin. İlk birkaç dakika zor geçer ama sonrası kolay. Siz profesyonel oyucularsınız. Hem şöyle düşünün," deyip ortaya doğru yaklaştım. Üçü de kulağını kabarttı. Sesimi alçalttım. "Sadece dedikoducu gözler üzerimizde değil. Diğer takımların da, oyuncuların da, hatta ve hatta kulüplerin de gözleri üzerimizde."

Emirhan'ın gözleri irileşti. "Harbi mi diyorsun? İlgilenen mi var?"

Şükrü, "Şöyle bir Galatasaray olsa... Üf be!" dedi.

Bilmem dercesine omuz silktim. "Siz göstereceğiniz en iyi performansı gösterin. Ne olacağı belli olmaz."

Sayın sen, bu tamamen yalan sayılmazdı. Hepsi başarılı birer oyuncuydular. Birçok kulübün dikkatini çektiklerinden emindim. Benim kulağıma böyle bir şey gelmediği hâlde bunu söylememin sebebi, onların performansını artırmaktı.

Pembe bir yalan yani.

Diğerleri kendi hâlinde hangi takımda oynamak istediklerinden bahsederken Başar'la ben köşeye geçtik. Yan yana, dizlerimiz birbirine değecek şekilde oturduk.

Oturur oturmaz, "Uzun zamandır bu kadar heyecanlanmamıştım," diye itiraf edince gülümsedim. "Hem önemli bir maç, geri döndüğümüzü göstereceğiz. Hem de seninle ilk maçım. Bunu bir yere kaydedelim. Her sene anarız."

"Her sene mi?"

"Evet. Ne o, beni dönemlik mi görüyordun? Yeni sezonda yollarımız ayrılacak mı?"

"Yok ya, en az iki senelik bir sözleşme imzalarız diye düşünüyordum," dedim. İç çektim. "Çaktırmasam da ben de heyecanlıyım. Tribünde tek boş yer yok. Tüm biletler satılmış. Sanki siz değil de ben oynayacağım."

"Sen oynamasan da her birimizle sahada yan yana koşuyorsun zaten. Sana önceden de söylemiştim, Deva. *Sen oyunda oynamasan da oyunun içindesin.*"

"Teşekkür ederim, Başar."

Bir şey söyleyecekti ama soyunma odasının ortasında saçma sapan hareketler yapan Emirhan onun dikkatini dağıttı.

"Yetenek Sizsiniz yarışmasına mı katılacaksınız, oğlum? Ne yapıyorsunuz abuk sabuk?" dedi Ata.

Emirhan arkadaşımız bize değişik danslar köşesinden bir kuple sunmaya karar vermişti. Fonda İsmail YK'dan *Kudur Baby* çalıyordu. Ve Emirhan yanına aldığı üç arkadaşıyla beraber çılgınca dans ediyordu.

"*Bir sağ, bir sol, bir alttan, bir üstten! Hazır mısın?!*" dedi. Ve yarınlar yokmuşçasına dans etmeye devam ettiler. "Lan çekinmeyin de gelin oynayın. Valla çok iyi stres attırıyor," deyince birkaç kişi daha onlara katıldı.

Şükrü onlara hayret edercesine baktı. Emirhan'ı işaret etti. "Ortama alışınca verdiğim rahatsızlık bu seviyelerde," dedi.

Emirhan ona el hareketi çekti. "Ümit'im, aslanım olsaydı burayı uçururduk biz!" deyip bize doğru oynamaya başladı. "*Gel gel çikolatam yanıma*," deyince, Başar'la ona aynı anda *git* işareti yaptık.

Anlayacağın, soyunma odası yine bildiğin gibiydi. Emirhan ve ona uyanlar kudurmaya devam ederken birkaç kişi kulaklarını kapatarak onları protesto ediyordu. Ata onları videoya kaydediyor ve bunu paylaşmakla tehdit ediyordu. Bazısı gerginlikten önüne gelene sataşıyordu, bazısı oradan oraya yürüyordu. Formasını çekiştiren, el kol şakası yapan, kaygısız görünen ama en çok kaygılı olan, absürt hareketler yaparak zaman geçirmeye çalışan kişiler vardı.

Ruh ve sinir hastalıkları hastanesinden hâlliceydik yani.

Ve ben kendimi inanılmaz huzurlu hissediyordum.

Sevdiğim adam yanımda oturuyordu. Bir yandan Emirhan'ın onu zorlamasıyla baş etmeye çalışırken bir yandan kendisi gergin değilmiş gibi beni rahatlatmaya uğraşıyordu. Travmalarına kadar bildiğim takımla çalışıyordum. Daha ne isterdim ki?

Babam içeri girdiğinde önce ortamdaki neşeyi, sonra da kokuyu fark etti ve suratını buruşturdu.

"Beyler!" diye bağırınca herkes onu fark etti. Takım kendine çekidüzen vermeye koyuldu. "Cam kapı bir şey açın. Burası şimdiden çok kötü kokmuş."

Sanırım ben bu kokuya bağışıklık kazanmıştım. Artık kötü bir koku almıyordum. Ya da onlarla dura dura ben de öyle kokmaya başlamıştım.

İğrenç!

"Herkes bir toplansın!" dedi Koç. Bana kafasıyla işaret yaptı. "Deva, sen bi' Ümit'e bak gel. Ayılıp bayılıyormuş, yalnız kalmasın."

Şimdi mi gidecektim? Koç olarak ilk konuşmasını yaptığı anda mı?

Babam suratımın asıldığını fark etti. Ama sözünden geri dönemedi de. Onun takımla ilk konuşmasında burada olmak isterdim. Belki de herkesten çok heyecanlıydım. Beni göndermesine inanamıyordum.

Ayaklarımı sürüyerek çıktım. Ümit'in yanına vardığımda burnumdan soluyordum. O, sedyede uzanıyordu. Ters ters baktım ona. Halbuki onun bir suçu yoktu. Bile isteye hasta olmamıştı.

Beni görünce çok sevindi. "Deva, hoş geldin. Burada tek başıma öleceğin sandım," dedi.

"Şimdi beraber mi öleceğiz yani?" diye ağzımın içinden konuştum. Yanındaki sandalyeye oturdum. "Serumun maça kadar biter. Eve gitmezsin, değil mi? Maçı izlemek istersin diye düşündüm."

Büyük bir inançla, "Evet evet. Karşı takımın içinden geçtiğimizi görmem lazım," dedi. Ama büyük bir öksürük krizine

girdi. Hemşirenin uzattığı suyu içti. "Ben fena hasta olmuşum sanırım."

"İlaçlarını aksattın mı? Her gece attığım mesajları dikkate almadın, değil mi? Al işte! Böyle hasta olursun şimdi!" diye haşladım onu.

Pişman gözlerle baktı. "Alkol almıştım. Emirhan dedi ki o zaman ilaçları içemezsin."

"Birader, o zaman alkol yerine ilaçları seçseydin!" Yüzümü sertçe sıvazladım. "Ama ben her birinizin peşinden ayrı ayrı koşamam ki. İlaçları aldım, eline koydum, tüm detayları sana tek tek yazdım, unutma diye her gece hatırlattım. Daha ne yapacaktım? Zorla ağzına sokacak hâlim yoktu ya!"

Ümit iç çekti. "Haklısın. O yüzden bir şey diyemiyorum... Şimdi senden bir şey isteyeceğim ama sinirlisin diye isteyemiyorum..."

"İste. Şu an tek işim sensin."

Çekinerek de olsa telefonunu uzattı. "Uzanırken fotoğrafımı çeker misin? Bazen serumlu fotoğrafa ihtiyacım oluyor da," deyince, sinirli olsam da güldüm.

Akıllısı yoktu gerçekten.

Ben fotoğraflarını çekerken o çok kötüymüş gibi davranıyordu. Kafasını bir o yana bir bu yana çeviriyordu.

"Bence oldu," dedim. Telefonu ona uzattım. Serum onu biraz sersemletmişti ama yine de Ümitliğinden bir şey kaybetmemişti.

Fotoğraflara bakarken kendi kendine şarkı mırıldanmaya başladı. Bu şarkının böyle olmadığını bilsem de bir şey demedim. Gözlerimi kapadım ve maç için dua etmeye başladım.

"Dün sabah erken uyandım, gittim kendime bir saat aldım. Submariner... Bu sabah gittiğini anladım. Ve kulüpte hep şov yaptım. Full manita..."

Onu da böyle kabul etmek gerekiyordu.

Bana saatler gibi geçen dakikalardan sonra takımı sahaya gitmeden yakalamak için soyunma odasına resmen depar attım. Ümit'i hemşirelerin onu getireceğine ikna etmem dakikalar almıştı. Onu terk ediyormuşum gibi davranmıştı, manyak sorunlu.

Onları tam kapıda yakaladım. "Nereye?" diye sordum. "Ay, ne nereyesi ya? Kafam karıştı," derken nefes nefeseydim. Tek tek yolcu ederken hepsine kısaca sarıldım. "Bol şans, Değirmenaltı! Al, gel ve bu gece başarımızı kutlayalım! Solunuzda olacağım! Oraya bakmayı unutmayın."

Sıra Başar'a geldiğinde gülümsediğini gördüm. Diğerlerinin aksine ona kocaman sarıldım. Kokusunu içime çektim ve bu oldukça rahatlamamı sağladı.

Gitmeden önce, yanağıma içimi hoş eden bir öpücük kondurdu. "Deva, benim soluma bakmama gerek yok. Sen zaten her zaman benim solumdasın," dedi.

Ayışığı Kitaplığı

16. PAS

Hayatımda hiç panikatak geçirmemiştim. Nasıl bir şey olduğuna dair bile bir fikrim yoktu. Fakat şu an boğazımda hissettiğim ellerin sebebinin bu olduğunu düşünüyordum.

Belki abartıyorum sanacaksın ama herkes bana bakıyordu. Diğer takımın oyuncuları bile ısınma hareketleri yaparken gözlerini benden ayırmıyordu.

Tabii ışıl ışıl parladığım için değil. Benim ne olduğumu anlamaya çalışıyorlardı. Kız mıyım, erkek miyim, cinsiyetsiz miyim, yoksa robot muyum diye kendi aralarında fısıldaşıyorlardı.

Fotoğrafımı çekmelerinden bahsetmiyorum bile.

Bize ayrılan yerde notlarımı alırken babam yanıma geldi. Önce etrafa, sonra bana baktı. "Nasılsın, kızım? Bunu Koç'un olarak değil, baban olarak soruyorum. Bakışlar seni zorluyor mu?" diye sordu.

Cıkladım. "Umursamıyorum bile." Yalan. "Hatta fark etmedim." Başım kopacaktı sanki. "Kim bana bakıyor ya?" Kim bakmıyordu ki? "Aa, Aslı'yla tanışacaktım. Ben bi' ona bakayım." Kaçma çabası.

Ensemde biriken terleri sildim. Başar ısınma hareketleri yapıyordu. Herkes gibi onun da gözleri bendeydi. O, aşkla bakıyordu tabii.

Aslı onun yanına geldiğimi fark edince ayağa kalktı. Merdivenin sonuna geldi. Kısa boylu bir kadındı. Sarı saçları doğal duruyordu. Küçük bir yüzü, beyaz bir teni vardı. Ek olarak nazikti, gülümsüyordu.

"Selam, ben Deva," deyip elimi uzattım. Tokalaştık. "Seninle tanışmayı bekliyordum, Aslı. Nasılsın?"

Kafasını *şöyle böyle* der gibi salladı. "Maçı almaları için dua ediyorum. Bu sezonun en önemli maçlarından biri olacak gibi duruyor. Tabii sen daha iyi bilirsin," dedi.

"Doğru söylüyorsun, öyle olacak. Ama merak etme, çok çalıştık. Bu maçı alacağımıza eminim." Tebessüm etti. Ondan özür dilemeli miydim? Zaten özür dilemediğim bir Amerikan Başkanı kalmıştı. Parmaklarımın üstünde havaya kalkıp aşağı indim. "Şükrü bu aralar ekstra çalışıyor. Sen izlemeye geleceksin diye..." dememe kalmadan lafımı kesti.

Tek kaşı havalandı. "Benim izlememin onu kötü etkilediğini söylemişsin," dedi sorar gibi.

"Senin yaptığın bir şey değil bu. Şükrü sana kendini göstermeye çalışırken dağıldığı oluyor," dedim. Yorumumu beğenmemişti. Ona doğru yaklaştım. "Ben onları en iyi hâllerine getirmek için buradayım, Aslı. Bazı eleştirilerim can sıkıcı olabiliyor ama sebebi eksikliklerini gidermelerini sağlamak. Yoksa yerlerinde saymaya devam ederler. Bunu istemediğimizden eminim."

Birkaç saniye düşündü. "Ben onun için en iyisini istiyorum. Eğer dikkati dağılıyor ve bunun üstesinden gelemiyorsa onu izlemeye gelmem," dedi.

Gülümsedim. "Şükrü sen böyle düşünme diye bu durumun üstesinden gelmeye çalışıyordur. Hatta buna eminim." Birkaç

saniye sessizlik oldu. Etrafımızdaki insanların fısıldamasını daha net duyar oldum. Birbirlerine yakından daha kadınsı durduğumu söylüyorlardı. Bu duruma daha fazla katlanamadım. Tribünlerden uzaklaşmak istedim. "O zaman ben gidiyorum. Maç birazdan başlayacak." Yeniden elimi uzattım. "Memnun oldum, Aslı. Şükrü'yle aranız umarım hiç bozulmaz. Yoksa bize bir pivot borcun olur."

İlk defa canıgönülden gülümsedi. "Borçlu olmayı sevmem. Ben de memnun oldum, Deva. Bol şans. Ama ihtiyacınız olacağını sanmıyorum."

Şansa değil, nazar boncuğuna ihtiyacımız vardı. Onca kem gözle baş etmek zorundaydık.

Yeniden yerime geldiğimde daha sakindim. Oyuncuların isimleri okunuyor, çığlık kıyamet kopuyordu.

Şapkamı biraz daha öne doğru eğdim. Babam sağımda asistanlarıyla konuşuyordu. Onu ilk defa böylesine gergin görüyordum.

"Maç bizim sahamızda oluyor diye bu kadar da kendimizi salmayalım! Ben daha yumuşak biri olduğum için mi böyle davranıyorsunuz?! Eski Koç'a böyle davrandığınızı hiç görmedim! Bir daha böyle bir hata görürsem hiçbirinizin gözünün yaşına bakmam!" diyordu. Benimle göz göze geldi. "Takımı topla. Birazdan maç başlayacak."

"Tamam," dedim asker gibi. Ata'nın dikkatini çekmek için olduğum yerde zıpladım. Zaten gözü bende olan Başar bu durumu fark etti, Ata'yı dürttü. *Toplanalım* işareti yaptım. Yanlışlıkla, çay getirmesi için bir işaret yapmış de olabilirdim.

Hepsi enerjik bir şekilde yanımıza geldi. Etrafımızda toplandılar. Babam ellerini birbirine vurdu ve konuşmaya başladı:

"Evet, beyler! Son bir kez daha konuşalım. Umarım hepiniz iyi uyumuşsunuzdur. Bu maç, Değirmenaltı için dönüm

noktalarından biri olacak. Üzerinizde bir baskı hissediyorsanız bu iyi. Eğer ki hissetmiyorsanız benim olduğum tarafa bakabilirsiniz." Elindeki kâğıt destesine göz gezdirdi. "Ata, oyunun kontrolü sende. En az bizim kadar herkese hâkim olman lazım. Başar, bugün skor rekorunu kırmazsan seninle özel olarak konuşacağım," dedi ve bana baktı. Ben Başar mıydım yahu? Bir elmanın yarısı olabilirdik ama şu an yanlış yarıya bakıyordu. "Emirhan, seni bugün sahanın her yerinde görmek istiyorum. Bana o çevik adamı göster! Şükrü, rakip takımın pivotu bu sene formunda. Tüm salona blok nasıl yapılırmış göstermen lazım!"

Koç, ortamdaki heyecanı daha da katlayacak şeyler söylerken Başar aramızda duran Sinan'la yer değiştirip yanıma yaklaştı.

Sanki oyuncu o değil de benmişim gibi, "Gergin misin? Sakin ol, alacağız," dedi.

Fotoğrafımızı çekenlere güzel bir kare vermek için kafamı kaldırdım, Başar'a hayran bir şekilde baktım. Öyleydim de.

"Sağ ayak bileğindeki şişlik geçenki antrenmandan beri inmedi. Sol ayağının üstüne basmaya çalış. Ve gaza gelip şortunu çekiştirip durma," dedim.

Yamuk bir şekilde gülümsedi. Dalga geçerek, "Tamam, Koç," dedi. Kaşları çatıldı. "Şortunu çekiştirme derken?"

Kulağına doğru yaklaştım. "Sayı kaybedince sinirden bir yerlerini çekiştiriyorsun. Frikik vermiş oluyorsun. Yapma bunu." *Öyle mi* dercesine baktı. "Haberin yoksa sana maçtan sonra Başar ve adonisleri adlı fotoğrafları gösteririm."

Babam, Ahmet'in ensesinden tutup onu hem tehdit edip hem gaza getirirken, Başar bana imalı bir şekilde bakıyordu. Üstelik kayıt altındaydık.

"Sen... Deva Çetinceviz... Sen, beni kıskandın mı?"

Geriye doğru çekilip *hadi be oradan* der gibi bir bakış attım. "Sayılarınla konuşulmanı istiyorum. Kıskandığım falan yok. Saçmalama istersen ya."

Koç, "Şimdi herkes yerlerine geçsin. Herkese, takım nasıl oluyormuş gösterme zamanı!" deyince, takım kendini alkışlayarak yanımızdan ayrıldı.

Başar gitmeden önce kulağıma, "O zaman kazandığımızda tişörtümü tribünlere doğru fırlatırım. Belki şortumu da isteyen biri olur," dediğinde, bir an kalakaldım. Sonra da arkasından bağırdım. Tabii bu onu daha çok güldürdü.

"Bir tek senin hayranların yok. Ben de birilerine bir şey fırlatabilirim!"

Benim kimseye tokamı bile atmayacağımı, hatta bir şey atmak zorunda kalırsam ayakkabımı fırlatacağımı çok iyi bildiğinden rahattı tabii. Sadece güldü.

Takımlar karşılıklı tokalaştıktan sonra Ulu Önder Mustafa Kemal Atatürk ve şehitlerimiz için bir dakikalık saygı duruşunda duruldu. Gür seslerle İstiklâl Marşı okundu. Sonrasında herkes yerine geçtiğinde nefesler tutuldu. Tribünlerde bile sessizliğin hâkim olduğu beş saniye içinde düdük çaldı. Hava atışından sonra maç başladı.

Ata topun bize geçmesini sağladı ve ilk hücum bizim takımdan geldi. İki takım da ısınma aşamasındaydı. Birbirlerini tartıyorlardı. Şükrü'den üç sayılık atış geldiğinde ilk sayıyı biz aldığımız için uğurumun tuttuğunu ve maçı bizim alacağımızı düşündüm.

Yanıma ne zaman geldiğini bilmediğim Ümit, "Ben de orada olacaktım," deyince, yerimde sıçradım. Çok odaklanmıştım. Onu fark eden ve el sallayan seyircilere kafasını eğerek selamlar veriyordu. "Ben de orada olacaktım," dedi yeniden.

"O zaman ilaçlarını içseydin. Git otur da oynamaman bir işe yarasın. Dinlen bari," diye kızdım.

Bana suratını buruşturarak baktı. "Haçen sen erkekken daha iyi bir kızdın," dedi ve oturdu.

Ona aldırış etmeden maça odaklanmaya devam ettim. Karşı takımın uzaktan attığı sayı üçlük olunca onların enerjileri yükseldi.

Koç, Ata'ya el kol yapıyordu. Ata, Emirhan'ın pozisyon aldığını fark etti ve bunu fırsata çevirdi. İki sayı daha hanemize yazılırken ben heyecandan bayılmak üzereydim.

Şükrü ile Ahmet yer değişirdi. Karşı takımdan da bir değişiklik oldu.

Sinan'a omuz atan karşı takım oyuncusunu kafama kazımıştım. Benden yiyeceği bir spam vardı.

"Egemen'e daha fazla antrenman yaz. Adam bocalıyor," diyen Koç kollarını göğsünde birleştirmiş, çatık kaşlarıyla bakıyordu.

Hızlıca notumu aldım.

Şu an skor 11-15'ti. Onlar öndeydi. İlk çeyreğin bitmesine beş dakikadan az kalmıştı. Başar'la Emirhan'ın sayılarıyla skor, 18-19 oldu. Hâlâ bir sayı gerideydik.

Emirhan ve Egemen kenara geldi. Yerlerine başka oyuncular geçerken onlar dinleniyordu. Son iki dakikanın içindeydik.

Onların yanına geldim. "Bu çeyrekte sakin oynuyorlar. Diğer çeyreklerde bastıracak olmalılar. Siz de enerjinizi saklayın," dedim. Nefeslenip su içerken kafalarını sallamakla yetindiler.

Ve ilk çeyreğin son bulduğu sırada Ata saniyeyi kontrol edip üçlük denedi ama başarılı olamadı. Bu çeyrekte iki faul yapmıştık, bir faul hakkımız daha vardı. 26-19 biz öndeydik.

Sayın sen, Başar ilk sayısını aldığı anda bana baktı ve göz kırptı. Saçlarını geriye doğru atarken kocaman sırıtmıştı da. Koşup boynuna sarılmamak çok zordu.

Bir dakikalık molada herkes su içip nefeslenirken Koç önce takımı tebrik etti, sonra da eksikleri söyledi.

Ben durmadan notlar alıyor, diğer maçlarda yapılması gerekenleri yazıyordum.

Bu işte yeni olduğum her hâlimden belli oluyordu yani.

İkinci çeyreğe başlamadan önce Başar'ın yanına geldim. Koç onu son dakikalarda oyuna sokacaktı.

"Çok iyi başladık. 9 ribaunt aldık. 3'ü hücumdu. Rakibin top kayıplarından 9 sayı bulduk. Bence geri döndüğümüzü çok iyi gösteriyoruz," dedim.

Küçük bir çocuk gibi heyecanlanmam onu gülümsetti. "Bugün, senin için oynuyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?" Kafamı *evet* anlamında salladım. "Bugün aldığım her sayının senin için olduğunu biliyorsun tabii. Ama bundan sonra alacağım her sayının da senin için olduğunu biliyor musun?"

"Ayrılsak bile mi?"

Sorum onu şaşırttı. Etrafına bakış attı. "Çevremizde insanlar olmasaydı, bunu sormanın bile ne kadar yanlış olduğunu sana gösterirdim." Onu gıcık etmek için sorduğumdan sırıttım. Boynumda asılı olan kartıma baktı. Üstünde Değirmenaltı Erkek Basketbol Takımı Yardımcı Antrenörü Deva Çetinceviz yazıyordu. Bir gururdu benim için. "Bu hâllerin sana çok yakışıyor. Sanki yıllardır bu anı bekler gibisin."

"Sus," deyip önüme döndüm. "Kafamı karıştırma sakın. Maça odaklanmam lazım."

Dümdüz bir sesle, "Emirdir," dedi.

İkinci periyot bittiğinde 15 dakikalık mola hakkımız vardı.

Bu sefer rakip takım öndeydi.

Emirhan agresif bir şekilde, "Ben bu sidiği boğarım! Bakın, demedi demeyin!" dedi. Göğsü şiddetle inip kalkıyordu. "Herif, bilerek ayağıma basıyor, saçımı çekiyor. Cinnet geçirip boynunu koparacağım!"

Ümit ciddi bir şekilde, "Köşede sıkıştırıp suratına hapşırayım ister misin?" diye sordu.

Emirhan, "Muazzam olur," dedi.

Herkes hem gergin hem mutluydu. İyi gidiyorduk. Rakip son zamanlardaki düşüşümüzden sonra bizi hafife almıştı. Bu oyunun bizde olduğuna emindim.

Koç, her biriyle ayrı ayrı taktik konuşurken ben de onu dinliyordum. Belki ileride ben de koç olabilirdim.

Hayali bile güzeldi.

Koç Deva Çetinceviz.

Ortalığın içinden geçerdim, içinden!

Ümit, "Merve nerede? Maça geleceğim diyordu," diye sordu.

"Bugün sürpriz bir yere davet edildi. Bir Kore markasının lansmanı varmış. Onu duyunca maçı unuttu. Biz ihtimal dâhilinde bile olamadık yani," diye cevap verdim.

Emirhan, "Bir de buna dertlenemem," dedi. Suyun bir kısmını yüzüne boşalttı. Bu gece de kızların rüyasını süslemeye yemin etmiş gibiydi. "Ama ben size *bu maçı alacağız, boşuna gerilmeyin* demedim mi? Biliyorum da konuşuyorum. Şimdiden götleri tutuştu onların. Ama sözümüz yok ki sakalımız dinlensin..."

Başar'ın ileride takım arkadaşlarıyla hararetli bir şekilde konuştuğunu gördüm. Ellerini arkadaşlarının enselerine koymuş eğilerek konuşuyordu.

Onun bir numara olmayı hak ettiğini biliyordum.

Ata işini layığıyla yapıyordu ama Başar onun açıklarını kapatıyordu. Ata olmasaydı belki Başar oyun kurucu olabilirdi.

Ata ise diğer köşede sızlanan Ahmet'i tekrar canlandırmaya çalışıyordu.

Ben gelmeden önce de harika bir takımdı. Ben gelince muazzam olmuşlardı.

Üçüncü çeyrek onların öne geçmesiyle sona erse de maçın son çeyreğinde yeniden öne geçmiştik. Son dakikalardaydık. Tribün de dâhil, herkes heyecanla maçın sonucunu bekliyordu.

Ben yerimde duramıyordum. Oradan oraya gidip babamın uyarı dolu bakışlarına maruz kalıyordum. Ama elimde değildi. Her zaman böyle bir şey yaşamıyordum.

Son otuz saniyedeydik. Skor 103-92'ydi. Biz öndeydik.

Kulağıma dolan ses sadece ayakkabıların lastiklerinden çıkan sesti.

Skor tablosunda 103-95'i ve 00.00'ı gördüğümde, tuttuğum nefesimi verdim.

Biz kazanmıştık!

Değirmenaltı geri döndüğünü herkese göstermişti.

Herkes gibi ıslık çalmaya ve alkışlamaya başladım. Var gücümle bağırıyor, "DEĞİRMENALTI!" diyordum. Hasta olmayı göze alıp Ümit'e sarıldım. Olduğumuz yerde bağırarak zıplamaya başladık.

Takımlar karşılıklı el sıkışıp tebrikleştikten sonra biz de sahanın içine girdik. Koştum ve ilk önüme gelen Egemen'e sarıldım. Sanki hepsi evladımdı. Gururdan kalbim yerinden çıkacak gibi hissediyordum.

Salon *Değirmenaltı* diye inliyordu.

Ayaklarım beni kıvırcık marulun olduğu yere götürdüğünde, göğüs kafesimdeki coşku katlanarak artmıştı.

Başar, yanına geldiğimde kocaman gülümsedi. Hiç beklemeden kollarını bedenime doladı. Ayaklarım havaya kalktığında

umursamadım. Hatta beni iki tur döndürdüğünde hayatımda hiç atmadığım kadar büyük bir kahkaha bile attım.

Mutluydum. Öyle çok mutluydum ki böyle bir mutluluğun önceden var olduğunu bile bilmiyordum.

Sevincimi sonuna kadar yaşadım.

Hayat bana bunu borçluydu.

Köşelerde gizlenmek durumunda kaldığım her bir gün için, kendim olmak için savaş verdiğim her bir an için, çabalarım, alın terlerim, yok sayılışlarım, dışlanmalarım ve yalnızlıkla baş etmek zorunda bırakıldığım zamanlar için hayattan çalacağım anlardan biriydi bu.

Fotoğraf ya da video çekenleri umursamadım. Altına yazılacakları görmezden geldim. Sevdiğim adamın boynuna güçlü bir öpücük kondurdum. Dudaklarım nemlendi, kalbim mümkünmüş gibi daha hızlı atmaya başladı.

O beni yere indirdi ama ben hâlâ havada süzülüyordum.

"Senin içindi!" dedi bağırarak. "Senin içindi, Deva!"

Aklım başımdan gitmişti.

Ne ara hep beraber çember oluşturup, "DEĞİRMENALTI!" diye bağırmaya, sonra da marşı söylemeye başladık, bilmiyordum. Babam dâhil birkaç kişi de bize katılmıştı.

"Her zaman her yerde, karda kışta en zor günde, SENİNLEYİZ, DEĞİRMENALTI! Varsın olmasın beş kuruş param, senin olsun son sigaram, sen aldın geldin bu maçı! Canım feda senin yoluna, ruhumu koydum uğruna, SENİNLEYİZ, DEĞİRMENALTI!"

Tribünler de dâhil oldu ve çığlık kıyamet koptu.

"SENİNLEYİZ, DEĞİRMENALTI!"

"Lay lay lay lay lay lay lay laaaaaaaayyy!!

Benim kolum onların omuzlarına yetişmedi ama hepsi kollarını birbirlerinin omuzlarına koydu. Yuvarlağın etrafında zıplayarak dönmeye başladık. Kan ter içinde kalmıştık ama umurumuzda değildi. Biz bu zaferi çoktan hak etmiştik.

Babam, "Helal olsun size! Aslanlarım benim! Yüzümü kara çıkartmadınız!" konuşması yapıp her birine sarılıyordu. İlk maçımızda galibiyeti tatmıştık. Kollarını bedenime sıkıca doladı. Sevinçle, "Aslan kızım, Deva'm benim!" diyordu.

Emirhan, Ümit'in hasta olmasını umursamadan onun yanaklarını öpüyordu. "Oynamadın ama seni de tebrik ederiz be!" Ümit'i hafifçe sarstı. "Arkadaşlar, zalim malim ama o benim küçücüğüm her şeyim!" diye bağırdı.

Bunu duyan anonsçu ise anı kaçırmadı ve Yalın'dan *Zalim* şarkısını açıp tüm salonu inletti.

Hep beraber, "*ELLERİNE SAĞLIK!*" diye bağırarak söylemeye başladık. Birbirimizi işaret ettik. "*HADİ DURMA KUTLA BU ZAFER SENİN!*"

Bu takımı çok seviyordum. Bu takımla olmayı her şeyden çok seviyordum. Bu mutluluğu kaybetmemek için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

Tabii önce Emirhan ve Ümit'in, "*Zalim, oyunbozan...*" diyerek kıvırtmalarını izleyecektim.

Kadehler havaya kalktı.

"Şerefimize!"

"Nice başarılara!"

"Değirmenaltı'na!"

"Galibiyetimize!"

Hepimiz, "Volkan Konak'a!" diyen Ümit'e baktık. "Ne var ya? Volkan Konak'a dikkat edin diye söylüyorum!" Kadehini

ortaya doğru yaklaştırdı. "Tamam tamam, nice başarılarımıza!" diye devam etti.

Ata onun elinden kadehini aldı. "Oğlum, sen nasıl içmeden sarhoş oldun? İlaçlar kafa mı yaptı sende?"

Kadehleri tokuşturduk ve keyifle içtik. Herkesin yine bir kadehlik hakkı vardı. Kimse dozunu kaçırmasın diye etrafa bakmaktan gözlerim ağrımıştı.

Koç, "Sizinle ne kadar gurur duysam az. İlk maçımda başarıyı göğüslememe izin verdiniz," dedi. Takım yanımızda olmasa ona kalkıp sarılırdım. Benim babam her şeyin en güzelini hak ediyordu. "Yarın hepiniz güzelce dinlenin. Sonra sizi spaya götüreceğim."

Masadan, *Ooo!* nidaları yükseldi.

"Sonra da hep beraber bir Hollanda yaparız. Değil mi, Koç?" dedi Emirhan.

Babam, "Yok eşeğin..." deyip ona *git* der gibi işaret yaptı. "Yapalım da sizi bir ay toplayamayalım, değil mi? Sezon bitmeden tatil yok. Ara ara dinleneceğiz, o kadar. Hem ben tamam desem Deva başıma üşürür," deyip topu bana attı.

"Deva, bizi sal be kanka," dedi Ahmet. Bugün kafasına az darbe almıştı herhalde.

"Ama prensesler, siz hemen götü başı dağıtıyorsunuz. O yüzden buna tamam diyemem." Hepsi ağzının içinden söylendi. "Ama uslu bir çocuk olursanız sizi kaplıcalara götürebilirim..."

Emirhan yerinde doğruldu. "Spa, kaplıca falan hayırdır? Bir de hamama götürüp keseleyin. Ne ima etmeye çalışıyorsunuz? Pis miyiz biz?"

Soyunma odalarını gördükten sonra pek de temiz olduklarını söyleyemezdim.

Ümit onu kafasından tuttu. "Doğru dedin, Japon balığı!" deyip yanaklarını öptü.

Emirhan, "Lan sen de öpüp durma be! Beni de hasta edeceksin!" diyerek Ümit'i itekledi.

Uzun bir masada oturuyorduk. Masanın diğer ucunda kalan Sinan onu duyalım diye sesini yükseltmek durumunda kaldı. "Yalnız karşı takım inanılmaz kuduruyor şu an. Demek ki bu sefer iyi si..."

Başar onun sözünü kesti. "Yavaş! Deva var. Şu konuşmalarınıza bir dikkat edin artık, beyler," dediğinde güldüm. "Ne gülüyorsun?"

"İlk defa duymuyorum ki," dedim.

Başar suratını ekşitti. "Ne fark eder? Artık duymanı istemiyorum."

Ümit aniden, "Herkes sevgilisiyle, biz yalnızız," dedi.

Ata, "Bir tek Başar'la Deva var," dedi.

Ümit omuz silkti. "Olsun oğlum, biz yalnızız," dedi.

"Hepimiz yalnızız şu an farkındaysan. Bir tek onlar çift," dedi Emirhan.

Ümit birkaç saniye durakladı. "Doğru lan. Sanırım ben bunlara kılım," derken bizi gösteriyordu.

İkimiz de avarel kılıklıyı umursamadık.

Kendi hâlimizde kutlamaya devam ederken babam bize doğru yaklaştı. "Keyifler yerindedir inşallah. Yarın müsait misiniz, gençler?" Başar'la beni kastediyordu. "Lütfen söyleyeceğim şeyi ikiletme, Deva. Annen ikinizi yemeğe davet ediyor."

Ben irileşen gözlerimle, "Hayır!" derken Başar hemen, "Olur," dedi.

"Nereden çıktı şimdi? Mutlu mutlu oturuyorduk. Bana *çok güldün, biraz da canın sıkılsın* mı demeye çalışıyorsun?" dedim hızlıca. "Ben hayatta gelmem!"

Babam, "Deva, annen erkek arkadaşını davet ediyor. O gelecek, sen evde olmayacak mısın?" dedi hayretle.

"Evet? Başar kendi başına da gelebilir. O tek başına bir birey," dedim.

Babam *aptal mısın, hıyar çocuk* der gibi baktı. Ya da ben öyle hissettim.

"Bu elbet yaşanacak. Lütfen zorlaştırma," dedi. Ve başka bir şey söylememe izin vermeden gitti.

Başar'ın bakışlarını görünce, "Seninle alakası yok. Benim annemle problemlerim var. Lütfen üstüne alınma," dedim.

Kibar bir çocuktu. "Annenle tanıştığım için bir sorun olmayacağına eminim. Davet etmiş, geri çevirmek olmaz," dedi.

Keşke hayvanat biri olsaydı da bu teklifin çok da önemli olmadığını söyleseydi.

Günümün içine limon sıkan bu haberin etkisiyle kendim de dâhil herkesin bir kadeh daha içmesine izin verdim. Bu durum diğerlerini çok memnun etse de Ümit içemediği için çıldırıyordu. Suyunu kafasına dikti.

"Ula mikroplar bula bula beni mi buldunuz? Allah benim mikroplarımı alsın da hepsini Karadeniz düşmanı kim varsa onlara versin," diye kendi kendine söylendi.

Ben zaten gergin bir insandım. Annemin emrivaki daveti, davetin öncesinde, davet anında ve sonrasında sokacağı laflar ve artık katlanamama durumum bir araya gelince yarın Çetinceviz ailesinde yangın çıkacak gibi duruyordu.

Bu yangını, Ümit'in kıskançlıktan kudurup Emirhan'ı gıdıklayarak ağzındakini Ata'nın yüzüne püskürttüğünde çıkan su bile söndüremezdi.

Ama Ata'nın Ümit'le beraber Emirhan'ı da kovalayıp yakaladıktan sonra ikisinin kafalarını birbirine tokuşturduğunu görmek keyfimi biraz olsun yerine getirmeye yetmişti doğrusu.

17. PAS

AŞKOLAR VE KUŞKOLAR

Ata Can: Biz neden gidelim? Başar'la Deva sevgili, aşın lan artık bunu

Ümit: Ben hastayım. Bir tas çorba içsem kötü mü olur?

Emirhan: Biz onların ailesi değil miyiz? Kalabalık bir akşam yemeği... ne yalan söyleyeyim özlendi

---

Ümit: Bir makalede okumuştum. Kalabalık yenen yemekler sağlığa iyi geliyormuş. Sebebi sadece bu

Ata Can: Makale dediğin sosyal medya değilse ben de bir bok bilmiyorum

Mernet: Biz gidersek Deva daha çok gerilir. Ben de gitmeyi düşündüm ama olmaz. Ama sonrasında hep beraber eğlenmeye çıkalım mı? Bugün bir video çekeceğim. Saçım makyajım boşa gitsin istemiyorum :/

Emirhan: Sen bizi kullanıyor musun kuşko?

Ayışığı Kitaplığı

Mernet: Başarınızı kutlamak istemiştim aslında…

Ümit: Sabah mantarlı omlet, öğlen somonlu salata, şu anda da Merve'nin bu laflarını yiyorum gencolar. Harika bir diyet oluyor

Ata Can: Buse'yle Kuzey de dışarı çıkacakmış. Ben de Kuzey'le tanışmak istiyordum. Bana uyar. Ama Başar'la Deva ne der bilemem.

Mernet: @Deva @Başar size de uyar mı aşk böcekleri?

Başar: Deva tamam derse uyar bana. Ama o, Merve'nin dediği gibi biraz gergin.

Emirhan: Tamam brom haberleşiriz

Onlar kendi kendine plan yaparken ben gerginlikten deliriyordum. Tabii bu yetmiyordu. Bir de annemin alakasız eleştirilerini dinliyordum.

"Hanımefendiye kalk yardım et diyoruz ama hiç umurunda değil. Biz de genç olduk, canım. Bu ne yorgunluktur, bir bitmedi! Ne var kalkıp evi süpürsen? Sanki benim erkek arkadaşım geliyor. Onu da biz çağırmasak davet edeceği yok. Tüm mahalle gibi biz de videolardan öğreneceğiz!"

Evi süpürmemiştim ama tüm evi toplamıştım. Önce Kuzey'in odasından başlamıştım. Sonra mutfağı güzelce toplayıp kahvaltı hazırlamıştım. Salonda yıllardır bir kere bile açmadığım dolapların içinin dahi tozunu almıştım.

Başar'ın buzdolabının üstündeki tozlara bakmak ya da lambanın ne kadar temiz olduğunu kontrol etmek gibi huylarının olduğunu sanmasam da sesimi çıkartmamıştım.

Şu yaşımda annemle ilişkimde öğrendiğim en önemli şey, o daha söylemeden yapmam gerekenleri yaparsam duyabileceğim en az eleştiriyi duyacağımdı.

Onlar uyanmasın diye sessizce yaptığım temizlikten sonra yorgun düşmüş ve iki dakika kestirmiştim. O iki dakikada uyanan annem saatlerdir susmak bilmiyordu. Ben de onu umursamadan ölü gibi uzanıyordum.

Başar birazdan gelecekti. Onun nasıl bir insan olduğunu bilmesem strese girebilirdim. Beni korkutan annemdi.

Yavaşça doğrulurken, içeri giren Kuzey'in yüksek sesiyle suratımı buruşturdum.

"Abla! Abla, senin haberin var mıydı? Ata abi ve takımdan birkaç kişiyle görüşecekmişiz bugün. Ben hazır değilim. Strese girerim, saçmalarım! Önceden haberim de olmadı! Ne yapacağım şimdi?" derken çıldırmış hâldeydi.

Annem kapının önünden geçerken Kuzey'i duydu. "Sana önceden haber vermemişler miydi? Ayıp etmişler!" diye olayı büyütmeye başladı. Onları umursamadan saçımı düzeltmeye başladım. "Ara, iptal et! *Müsait değilim* de! Böyle şey mi olur, canım?"

"Nasıl iptal edeyim, anne? Herkes korkup kaçtığımı düşünür!" dedi Kuzey.

Annem onun yanaklarını şefkatle sıktı. "Sen mi korkacakmışsın? Sen kim olduğunu unuttun herhalde! Benim oğlumsun sen! Onlar senden korksun!"

Kendi kendime, "Ben senin kızın değilim herhalde," diye mırıldandım.

"Ne dedin?" dedi annem.

Ona doğru döndüm. "Diyorum ki bana gelince emrivaki olmuyor da iş oğluna gelince emrivaki oluyor," dediğimde kaşları hemen çatıldı.

"Oğlumun herkese ilan ettiği bir ilişkisi yok. Edebiyle yaşıyor çocuk. Sanki keyfimizden yapıyoruz," diye kızdı.

Sabır çektim. "Oğlunun ilişkisi olmasını sağlayan da kocanı kovulmaktan kurtaran da bendim ya. Anne!" Çıkmalarını işaret ettim. "Lütfen çıkar mısınız? Mecbur kalıp bu şekilde yaşamak zorunda bırakıldığım ilişkiyi ailemle beraber yaşamak için hazırlanmam gerek."

Annem söylene söylene çıktı ama Kuzey hâlâ odadaydı.

Sesli bir nefes verdim. "Kuzey, şu an kendime bile fazlalık geliyorum. Hadi çık, ablacığım. Ata'yı da diğerlerini de dert etme. Hepsi çok tatlı insanlar. Zaten tanıyorsun onları. Ben de yanında olacağım hem."

Kuzey gülümseyerek yanıma yaklaştı. "Ben de senin yanındayım. Yemeği dert etme. Annemin üstesinden geliriz beraber."

Yanağıma öpücük kondurdu. Bu sırada aşağı kapının zili çaldı. "Aa, Başar abi geldi! Ben kapıyı açayım."

Kendime son bir kez bakıp peşinden gittim. Normalde giyindiğimden farklı bir şey giyinmemiştim. Kot pantolon ve sweatshirt giymiştim. Ama annem yine beğenmemişti. Bakışlarıyla bunu çok iyi belli ediyordu.

Kapıyı açmadan önce, "Buse kızımdan biraz feyzal. Artık ergen değilsin," deyince başıma şiddetli bir ağrı girdi.

Sakin kalmaya çalıştım. Babam kapının önüne gelince sanki hâlimi anlar gibi kolunu omzuma attı. Yavaşça okşadı.

Her şeyin en iyisine sahip olamazdım. Annemi de böyle kabul etmeliydim. Ağzımla kuş da tutsam, onun istediği biri de olsam beğenmeyecek bir şey illaki bulacaktı.

Kuzey kapıyı açınca Başar'ı kibar bir gülümsemeyle beklerken bulduk. Çok şık görünüyordu. Kumaş pantolon ve beyaz gömlek giymişti. Gömleğini pantolonun içine sokmuş, üstüne de ona uygun bir ceket atmıştı.

İçten bir sesle, "Hoş geldin, oğlum," dedi annem. Başar'ın uzattığı poşeti aldı. "Neden zahmet ettin, evladım? Ben tatlı yapmıştım."

"Hoş buldum. Hiç zahmet olmadı, inanın," deyip içeri girdi. Ayakkabılarını aldı ve ayakkabılığa koydu. Kuzey'le ve babamla tokalaştı. "Nasılsın, Sezai abi? Burada *Koç* dememi istemezsin diye düşündüm," diye tatlı bir şekilde sordu.

Babam, "Doğru düşünmüşsün, aslanım. Hoş geldin tekrardan. Deva sana eşlik eder," diyerek Kuzey de tokalaştıktan sonra aile fertlerini alıp salona geçti.

Başar'ı baştan aşağı süzdüm. Önce elindeki çiçek buketine sonra arkasına bakındım. "Annenler nerede? Beni istemeye geldin diye düşünmüştüm. Pek bir süslenmişsin..."

Stresimi unutturacak bir şekilde gülümsedi. Elini belime atıp beni aniden kendine doğru çekti. Yanağıma, hareketinin aksine usulca bir öpücük bıraktı. Ve benden uzaklaştı. "Sana yaraşır olmak istedim. Umarım olmuşumdur. Ve o dediğin gerçekleşeceği zaman bina inler. Böyle sessiz sedasız olmaz," dedi kendinden emin bir sesle. Çiçeği uzattı. "Hangisini seversin bilemedim. Renkli bir buket yaptırmak istedim, senin gibi."

Hani kızlar bazen kendisine gelen çiçekleri paylaşırdı ya. Renkli renkli bir sürü farklı çiçekten oluşan bir buketten oluşurdu. Şu an elimde o buketlerden birini tutuyordum.

"İlah mısın silah mısın be kardeşim? Yuh ama artık!"

"Anlamadım?" dedi.

"Ay ben onu dışımdan mı söyledim? Çiçek harika görünüyor. Anneme vereyim de mahalledekilere göstersin," deyip salonu işaret ettim. "Yolu biliyorsun zaten. Git ve beni utancımla baş başa bırak."

Hâlime gülerek içeri geçti.

Hayatımda hiç çiçek almamıştım. Merve'nin söylediğine göre dişil enerjim düşüktü. Karşımdaki insanlara da bunu yansıttığım için bana çiçek almak yerine, benden bu tarz hediyeler bekliyorlardı.

Hayatımda aldığım ilk çiçeğe baktım. Buna ihtiyacım olduğunu şimdiye kadar bilmiyordum. Ve bir çiçeğin beni bu kadar mutlu edeceğinden de haberim yoktu.

Çiçeği girişe bırakıp içeri geçtim. Bugünün gergin geçeceğini düşünmüştüm ama öyle olmayacak gibi duruyordu. Ailemi sohbet ederken buldum.

"Sezai abinin çok yardımı oluyor. O olmasa hâlimiz yaman olurdu," diyen Başar beni görünce konuşmaya devam edip eliyle beni gösterdi. "Ve pek tabii, Deva da. Bizi, bizden daha iyi tanıyor. Bu konuda kimse onun eline su dökemez."

Annem memnuniyetsiz olduğunu gizlemeden, "Babasının peşinden ayrılmazdı hiç. Nerede erkek işi varsa ona giderdi. Basketbol öğreneceğim diye tutturmuştu bir ara. Boyu o zamanlarda bir anda uzadı," dedi.

Başar şaşkın bir şekilde, "Sen basketbol mu oynuyordun? Sen sadece arka planda çalışıyorsun diye biliyordum," dedi.

Babam benim yerime cevap verdi: "Hem de ne oynamak! Küçükler arasında hep ilk sıralardaydı Deva. Sonra bir gün kursta biriyle kavga etti. Bir daha gitmek istemedi," diye hayıflandı. "Belki şimdiye çok başka yerlere gelmiş olurdu. Onunla ilgili çok farklı hayallerim vardı."

Bu konu hakkında konuşmak istemiyordum. O gün beni zorbalayan hocam yüzünden topu bir daha elime almak istememiş, hep işin arka tarafında olmuştum. Babama hak veriyordum. Eğer o zaman vazgeçmeseydim azmim ve babamın desteği sayesinde belki dünyaca ünlü bir basketbolcu bile olabilirdim.

Ama o zaman koca cüssesine rağmen utancından koltuğun köşesinde oturan bu adamı hiçbir zaman tanıyamayacaktım.

Hayatın bazen sadece verdiklerine değil, vermediklerine de şükretmek gerekiyordu.

Kestirip atmak isteyerek, "Masaya geçelim mi? Çok geçe kalmak istemiyorum. Çocuklarla buluşacağız da," dedim.

Annem, "Siz masaya geçin. Ben de çorbayı ısıtıp geliyorum," dedi. Yanımdan geçerken, "Bugüne plan mı yapılır? Ayıptan da haberin yok," demese olmazdı tabii.

Yardım etme fikrinden vazgeçip ben de masaya oturdum. Sakin bir şekilde yemeğimi yemek istiyordum. Bana sormadan davet ettiğine göre yardımıma ihtiyacı olmadan servis de yapabilirdi.

Babam iştahla, "Gülsima senin için en güzel yemeklerinden yaptı. Tarhana çorbası ve etli güveç var. Her zaman ev yemeği

yiyemiyorsundur diye menüyü sana özel hazırladı," dedi. Başar'ın tabağına börek koydu. Normalde de babacan bir adamdı. Fakat şimdi ekstra ilgiliydi.

Kıvırcık marul çok mutlu oldu. "Teşekkür ederim. Anne yemeği her zaman özleniyor."

Kuzey patavatsızı, "Senin ailen İstanbul'daydı, değil mi abi?" diye sordu. Başar kafasını salladı. "Ablam da tanışmaya oraya mı gidecek?"

Yüksek sesle öksürdüm. "Kuzeyciğim, ne diyorsun, küçükbaş hayvan? Böyle bir şey yok. Hem sana mı düştü?" Susması için gözlerimi irileştirerek baktım ona.

Başar karşımda oturuyordu. "Annemler seninle tanışmak istiyor aslında. Ama erken olduğunu düşünürsün diye sormamıştım sana. Demek ki iyi yapmışım," dedi.

İçerleyeceğini düşünmüştüm. Ama o gülümsüyordu. Beni bazen benden bile iyi tanıdığını unutuyordum.

Sayın sen, bu an benim için öyle kolay yaşanıp bitecek bir an değildi aslında. Şimdiye kadar hiçbir sevgilim evimize gelmedi. Onlar kafamda her zaman soru işareti olduğundandı belki de. Başar evimde, salonumda karşımda oturuyordu. Annemin yaptığı tarhana çorbasını içiyordu. Bu sana da garip gelmiyor mu? Sen de, *Deva böyle bir şey nasıl yaşıyor*, diye düşünüyor musun?

Eğer öyleyse yalnız değilsin.

Çorba faslı babam ve Başar'ın ligin üst sıralarında olan takımlardan bahsetmesiyle geçti. Benim de çok iyi yorumlarım vardı ama sadece dinliyordum.

"Bir gün seni de oralarda görür müyüz acaba?"

Başar bu soruyu kendi içinde defalarca düşünmüş olmalıydı. "En büyük hayallerimden biri," diye verdiği cevaptan sonra bana baktı. Gözlerinde parlayan umut ışığı karanlığımı aydınlattı.

"Deva azmiyle yanımda olduğu sürece sadece ülkemiz sınırları içinde de kalmayabilirim."

Babam onun ne kadar başarılı olduğundan bahsederken, o sadece gülümsüyordu. Yanakları hafiften kızarmıştı. Kafasını önüne eğmiş utanarak yemeğini yiyordu.

"Her şey harika olmuş, Gülsima teyze. Ellerinize sağlık," deyince konuyu değiştirme çabası hepimizi güldürdü. "Uzun zamandır böyle doyurucu bir yemek yememiştim."

Annem onun sırtını sıvazladı. "Sen gel, ben sana her zaman yaparım, evladım. En sevdiğin yemek ne? Bir gün de onu yapayım," dedi ilgiyle.

Benim en sevdiğim yemeği bilmeyen annemin bu hâllerini görmek beni üzmüyordu. Belki kalbimin en derinlerinde buna içerleyen bir kız çocuğu olabilirdi. Fakat şimdi kendini geliştirmiş olan bu genç kadın bunu umursamıyordu.

Sorun değildi. En sevdiğim yemeği ben bile bilmiyordum. Başar'ın sevdiği yemekleri yapması beni çok mutlu ederdi. Her ne kadar annemin bana olan tavrı içler acısı olsa da erkek arkadaşıma olan davranışları beni sevindirmişti. Onların bu hâllerini izlerken gülümsüyordum.

Pencereden baktığımda kar yağdığını gördüm. Yılın ilk karıydı bu. Ve senenin en sevdiğim zamanlarıydı.

Bana borcu epey kabarık olan hayat, huzur dolu geçen bu anlar sayesinde pek çoğunu ödemiş kadar olmuştu.

Başar Korkmaz odamdaydı.

Hem de ikinci defa.

Bu sefer saklanmam gerekmiyordu.

İç çamaşırlarım hariç.

Küçük odam, o girince daha da küçülmüştü. İlk geldiğinde oturduğu yere oturdu. Ben de yatağımın üstüne oturup bağdaş kurdum.

Gözlerini önce odada sonra da benim üstümde gezdirdi. "Buraya ilk geldiğimde karman çorman olan kafam iyice karışmıştı. Bana büyü yaptığını düşünmüştüm," deyince, kahkaha attım. "Ciddiyim. Yoksa senden hoşlanmamın imkânı yoktu. Senin de söylediğin gibi, ben kızlardan hoşlanıyorum."

"Ben değil de annem sana büyü yapmış olabilir. Bana vermediği tüm ilgiyi sana vermeye yemin etmiş gibi. Umarım seni boğmaz."

Kollarını göğsünde bağladı. Dönen sandalyemin üstünde hareket etmeye başladı. Ceketini çıkarmıştı, gömleğiyle duruyordu. Hayal etsem bile böylesini hayal edemeyeceğim biriydi.

Annem cidden büyü yapmış olabilir miydi?

Parmaklarını şıklattı. "Deva? Burada mısın?" deyince, kendime geldim. Onu incelerken dinlemeyi unutmuştum. Ağzımın suyu akmış mı diye kontrol ettim. "Bugün ekstra farklısın. Bilmediğim bir şey mi var? Yoksa sadece gerginlikten mi? Doğru düzgün yemek de yemedin."

"Pek modum yok gibiydi. Ama sorunsuz geçtiği için mutluyum. Hem yemekten ziyade tatlı yemek istiyorum. Sen baklava mı getirdin?"

Sandalyeyle beraber bana doğru yaklaştı. Yatağın üstünde oturduğum için ben daha yukarıdaydım. Ona tepeden bakmayı sevmiştim.

"Yapabileceğim bir şey var mı? İstiyorsan çıkmayalım."

Kaşlarım havalandı. "Odadan mı? Ne yapacağız ki? Hem annemler yanlış anlar."

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Çocuklarla dışarı çıkacağız ya, onu kastetmiştim. Ama senin aklından başka şeyler

geçiyor herhalde. Bu sefer bunu ahlaksız teklif sayarım bak, ona göre," diye benimle dalga geçti.

Aklımı başımdan aldığı için kafamı karıştırmıştı.

Yakınımda olmasının da etkisiyle ellerimi saçlarının arasına daldırdım. Parmaklarıma doladığım kıvırcık buklelerin yumuşaklığını hissedince yüzüme büyük bir gülümseme yayıldı.

"Deva," dedi kısık bir sesle. Kirpiklerinin altından bana bakıyordu. Dışarıdaki kar havası yüzüne yansımıştı sanki. Beyaz teni parlıyordu. "İyi ki erkek kılığına girip bizi kandırmışsın."

Eğildim ve dudağının kenarına öpücük kondurdum.

Ona onu çok sevdiğimi söylemek istiyordum.

Hiç beklemedi, aynı şekilde o da beni öptü.

Karnımdaki kelebekler heyecandan deli dana gibi uçuşuyor ve birbirlerine çarpıyorlardı.

Oldukça yakın duruyorduk. Sanki dünya dönmeyi bırakmıştı, içerideki hava çekilmişti. İkimiz de nefeslerimizi tutuyorduk. Nerede olduğumuzu çoktan unutmuştum.

Annemin seslendiğini duyunca, nerede olduğumuzu tekrar hatırladım. Birbirimizden hafifçe uzaklaştık. Bana ateş bastığı için camı açtım ve derin derin nefesler aldım.

Başar, "Burası sıcak mı oldu ne?" deyip gömleğinin birkaç düğmesini açacakken onu durdum.

"Dur! Şimdi neden soyunuyorsun? Yanlış anlarlar!"

Şaşkınca baktı. "Sakin ol. Bir düğme açacaktım sadece."

Annem bir kere daha seslendi. "Hadi içeri gidelim. Orası serindir," deyip onu sırtından iteklemeye başladım. Pek hareket etmedi doğrusu. "Yürüsene be!"

Kafasını çevirip bana bir bakış attı. "Neden garip garip hareketler yapıyorsun?" dese de yürümeye başladı.

Odadan çıkmazsak odada yangın çıkacaktı. Annem yanmayı göze alıp ikimizi de kurtarır, sonra bizi boğardı. Acilen yalnızlıktan kurtulup kalabalığa karışmamız gerekiyordu.

Babam bizi fark etti. "Heh, ben de sizi bekliyordum," dedi. "Şimdi iş konuşmak pek doğru olmaz ama fikrinizi almak istiyorum."

Evden çıkana kadar, babam sağ olsun, sadece iş konuşmuştuk. Benim işime gelmişti. Hem kafam dağılmıştı hem de annemin bana laf sokacak bir ortamı olmamıştı. Tabii kapıdan çıkarken, "Deva olmasa da sen yine de gel, oğlum," diyerek canımı sıkacak bir şey yine söylemişti.

Sonunda kapıyı kapatınca derin bir nefes verebilmiştim.

"Şükürler olsun ya! Kadında, varlığımı bile unutturacak çene var!" İkisi de sırıtıyordu. Başar'la Kuzey benden iki basamak aşağıda duruyorlardı. Kollarımı ikisinin omzuna attım. "Evet beyler, hazırsanız söylüyorum! Bugün dağıtmaya karar verdim! Baktım, her şeyi doğru yapınca da suçlu oluyorum. Dedim ki bu sefer düşünmeden hareket edeyim!"

Kuzey memnun olmadığını belli edercesine baktı. "Abla, sen içince pek iyi olmuyorsun. Emin misin?"

Başar merakla, "Ne oluyor ki?" diye sordu.

Kuzey yamuk bir şekilde gülümsedi. "Yaşayarak öğreneceksin gibi duruyorsun, Başar abi," dedi.

"Sadece biraz eğlenmek istiyorum. Bunu hak etmedim mi ya?" dedim.

Başar, "Ben yanındayım. Dilediğin gibi eğlenebilirsin," deyince, aldığım güvenle gülümsedim.

"O zaman tam yol ileri! Dağıtmaya gidiyoruz!" dedim.

18. PAS

Benimle aynı fikirde olmanı istiyorum. Aylardır diken üstündeydim. Herkese yetmeye çalışırken kendimi unuttum. Benim de bir gecelik hakkım yok muydu? Sadece bir gece.

Umarım kafanı sallıyorsundur ya da kendi kendine *evet* falan diyorsundur da biri seni deli sanıyordur.

Mekâna geleli on dakika kadar oluyordu. Buraya ilk defa geliyordum. İnanılmaz kalabalık bir yerdi. Biz yukarıda kaldığımız için gürültünün arasında değildik. Yine de alışık olmayan bir insan için müzik sesi çok yüksekti.

Şükrü, Aslı'yla gelmişti. Ata, Ümit ve Emirhan da vardı. Ve tabii ki Merve de.

Kuzey ve Buse sevgili değillerdi ama onları beraber olarak düşünüyordum. Buse'yle tokalaştığımız anda ne kadar heyecanlı olduğunu görmüştüm. Tanıştığımız gün ona kanım kaynamıştı. Zengin şımarıklığı yoktu. O da abisi gibi kendini geliştirmeye çalışıyordu.

Benden asla görümce olamayacağını hepimiz biliyorduk. Kayınbirader bile olurdu da görümce asla.

O yüzden Buse'yle arkadaş gibi konuşuyordum.

Yarım bir daire olarak sıralanmıştık. Işıklar, müzik, atmosfer çok güzeldi. Şimdiden günün gerginliğinden kurtulmuştum.

Ümit ise hâlâ iyileşememişti. Burnunu çeke çeke ortaya doğru yaklaştı. Tiz sesiyle, "Beş yüz dolar kazanmak ister misiniz?" diye sordu.

Ata güldü. "Lan oğlum, sen illegal bahis sitesi misin?" dedi.

Emirhan, "Şu kızın numarasını alamayacağımı iddia ediyor," diyerek ilerideki üçlü kız grubunu gösterdi. "Beni kendisiyle bir tutuyor, şerro."

Ümit, "Sen o kızın numarasını al," dedi. Yaptığı el hareketini diğer kızlardan gizledi. "Sonra da gel bunu al."

Emirhan abartılı hareketlerle kendini geriye attı. "Ama sen çok terbiyesiz bir insansın! Sen hayvansın, Ümit! Topluluk içinde yapılacak bir şey mi bu? Leş herif! Sana baktıkça kusma isteği uyanıyor bende. Öğüm öğüm öğüresim geliyor."

Ümit gülümsedi. "Ben de seni seviyorum, kar tanesi."

Başar'ın kulağına doğru yaklaştım. "Biz bunlarla gelmek isteyerek hata yapmış olabilir miyiz?" Başar *evet* anlamında bir işaret yaptı. Hâlâ yanımıza gelmeyen garson için etrafa bakındım. "Ve bu garson bizi unutmuş olabilir mi?"

"Ağırdan almasını söyledim. Birazdan gelir," deyince, uzaklaşıp ona kısık gözlerimle baktım. "Eğlenmek istiyorsun, anlıyorum da ben de yarın sabah uyanınca başın daha az ağrısın istiyorum."

Çok biliyordu. Hem neden bu kıyafetle gelmişti ki? Ben de üstümü değiştirmemiştim ama onun yanında paspal duruyordum. Diğer kızların üstünde güzel elbiseler vardı. Tabii elbise giyeceğimden değil ama en azından şık sweatlerim vardı.

Merve'nin aniden dürtmesiyle irkildim. Yaklaşmamı işaret etti. "Birazdan kalkıp dans eder miyiz?"

Kendimi işaret ettim. "Benimle mi?"

"Hıı, seninle! Sen ölsen de oynamazsın! Diğerleri için diyorum. Herkes oturmaya gelmiş gibi. Ay, ben dans etmek istiyorum ya!" dedi.

Kaşlarımla Ümit'i işaret ettim. "Hiç kimse oynamasa bile Ümit oynar. Hatta bak oturduğu yerden bile oynuyor."

Sevindi. "Tamam o zaman!" dedi.

Emirhan'ın, "Beyler bayanlar, herkes buraya bakabilir mi?" dediği sırada garson sonunda içkilerimizi getirebilmişti. Garson eğilip Başar'ın kulağına bir şey söyledi ama ne dediğini anlayamadım. "Ben diyorum ki doğruluk cesaretlik oynayalım. Tamam, biraz büyüdük bu oyun için ama olsun."

Buse kararlı bir şekilde, "Emirhan abi, ben sizle bu oyunu hayatta oynamam. Abim bir kere anlatmıştı da çok zor şeyler istiyorsunuz," dedi.

Kuzey, "Ne gibi şeyler?" diye sordu.

Ata parmağıyla işaret etti. "Git şu direğin üstünden kay diyorlar mesela ama kayarken illa bir şey yapman lazım. Mesela aynı anda twerk de yapmak zorundasın."

Başar, "Ya dudaklarını büzdüğün bir fotoğrafı sosyal medyada paylaşmanı ister ya da herkesin içinde boxerla oturmak zorundasın," dedi. Bunu yaşamış gibi, sinirle söylemişti. "Uzun zamandır konuşmadığın eski sevgilini arayıp borç para istemeni de söyleyebilirler. Ve inan bana hiç acımaları yoktur. Asla haysiyetini de düşünmezler."

Ümit, "Ya ne ağladınız be! Tamam, oynamayın," diyerek içkisini kafasına dikti. "Mızmızlanmanızı çekemeyeceğim gerçekten."

Şükrü düşünceli bir sesle, "Allah'tan bana acımışlardı. İki gün tuvaletten çıkamamıştım ama olsun," dedi.

Aslı, sevgilisinin elini sıkıca tuttu. "Evet, hatırlıyorum! Sana inanılmaz acı soslu içecek içirmişlerdi. İki gün konuşamamıştık," derken Ümit'le Emirhan'a ters ters bakıyordu.

Emirhan keyifle arkasına yaslandı. "Şanımız yürüyor be. Hey maşallah bize! Neyse, oynamazsanız oynamayın."

Başar elimdeki bardağa baktı. "Ne ara bitirdin bunu? Yere mi döküldü?" deyip bakmak için eğildi.

"İçtim! Bugün bana kimse elleşmesin. Keyfime bakacağım." Bir şey diyecek gibi oldu. "Sen dudağını büzdüğün fotoğrafı mı paylaştın?" diyerek konuyu değiştirdim.

"Evet ama sakın göstermemi isteme."

"Allah aşkına göster! Yoksa çatlarım yemin ederim!" Kafasını sağa sola sallıyordu. Ama gülüyordu da. "Ölü yüzümü gör!"

"Ne? O ne demek ya? Tövbe de!"

"Gösterecek misin?"

"Tövbe de, Deva!"

"Tövbe! Göster hadi!" diye ısrar ettim.

Yüzüme birkaç saniye baktı ve susmayacağımı anladı. "Sizin ben ağzınıza tüküreyim, hayvan herifler," diye söylene söylene telefonunu eline aldı. "Bak ama kimseye söylemek yok."

Merve, "Ben de bakayım, ben de bakayım," diyerek yaklaştı. Diğerleri önceden görmüş olmalıydı. Kuzey de yanımıza geldi.

Başar ağzının içinden söyleniyordu. Galerisine girdi ve bizi yerlere yatıran o fotoğrafı buldu.

Bir evde olduğu belliydi. Üstünde tişört vardı. Alkolden burnu ve yanakları kızarmıştı. Öne doğru büzüp uzattığı dudakları da kırmızıydı. Gözlerini kapatması da cabasıydı. Ama asıl önemlisi, tek ayağını havaya kaldırıp bir eliyle de barış işareti yaparak poz vermesiydi. Hayatımda gördüğüm en harika fotoğraftı bu.

"Arkada çalan şarkıyı da söylesene," dedi Ümit.

Emirhan'la ikisi aynı anda, "*I'm a Barbie girl, in the Barbie World*," dedi.

Kuzey, "Abi! Abi, bu ne?" diyerek gülerken, Merve, "Oha! Benden bile aşko çıkmışsın," dedi.

Başar telefonunu cebine koydu. Kahkahamı yatıştırmak için kafamı onun omzuna yasladım.

"Üç gün sadece o fotoğrafı konuşmuştuk. Benim *twerk*üm bile daha az konuşulmuştu. İşte bu öyle bir fotoğraftı," dedi Ata. "Ulan Başar! Her işi en iyi şekilde yapmak zorunda mısın be kardeşim?"

Başar, "Kızlar var, beyler. Yoksa ben size çok iyi şeyler söylerdim," deyip kafamı kaldırmaya çalıştı. "Deva, gülmekten bayılacaksın ama. Dur."

Kendisi de gülüyor olmasa susabilirdim ama o da gülüyordu.

Kuzey kahkahalar içinde, "Babamın bundan haberi olsaydı bize kesin anlatırdı," dedi.

Soluklanıp, "Kesinlikle anlatırdı," dedim. "Lütfen bana o fotoğrafı at. Moralim bozuk olduğunda bakıp gülmek istiyorum. Bir de gözlerin kapalıydı. Allah'ım ya Rabbim ya! O ayak kaldırma nedir? Sen benden bile daha çok kadın olmuşsun." Yüzümü yellemeye başladım.

Şükrü dalga geçerek, "Bir kez daha anlaşıldı ki bu ilişkinin reisi Deva," deyince, herkes onu destekledi. "Sen öpücüklü fotoğraf atmaya devam, kardeşim."

Başar hiç içerlemedi. "Deva ne isterse olabilir. Benim için sorun yok," dedi. Kolunu omzuma atıp bana sarıldı. Kafasını yüzüme doğru eğdi. "Seni güldürebilmek bile yetti bana. Çok mu hoşuna gitti?"

"Hı hı," dedim. Onun içkisini kafama diktim. "Arada bakıp güleceğim. O yüzden at bana."

"Atmayacağım. Ama istersen..." Emirhan'la Ümit yanımıza gelince devam etmedi. İkisi de garip bir şekilde bakıyordu. "Ne bakıyorsunuz?" dedi Başar.

Kıvranarak, "Şey..." dedi Emirhan. "Şey diyecektik..."

"Ney?" dedim.

Ümit, "Nasılsınız diyecektik," dedi.

"Bir şey isteyeceksiniz belli. Ne oldu? Söyleyin hadi," dedim.

Emirhan, Ümit'e baktı. "Ne söyleyeceğiz ya? Hem benim sesim kötü ben söyleyemem," dedi. Ümit'i bize doğru itekledi. "Ümit söylesin."

"Söylesene, Ümit," dedim.

Ümit burnunu çekti. "Söyle derken? Bardağın boşalmış. İçecek bir şeyler mi söyleyeyim?" dedi.

"Ya lütfen uzatmayın! Ne söyleyecekseniz söyleyin!" diye bağırdım.

Ümit korkuyla Emirhan'ın arkasına geçti. "Yarın için izin isteyecektik! Gel bir de döv! Manyak karı!"

Başar, "Yarın boş günümüz zaten. Siz içmeden sarhoşsunuz," deyince, ikisi de önce birkaç saniye düşündü sonra da suçlar gibi birbirine baktı.

Emirhan, Ümit'i hafifçe itti. "Rezil olduk ya. Geç hadi yerine geç, yürü," dedi.

Ümit arkasını dönüp ona baktı. "Sen gelmiyor musun?" diye sordu.

Emirhan, "Sen önden git. Ben burada kalıp, yer yarılır da içine gireriz belki diye arkada durup bakacağım," deyince, hepimiz kahkaha attık.

İçkilerimiz tazelenirken fark ettim ki istediğim kıvama geliyordum. Hiçbir şey düşünmediğim o birkaç saatlik zaman

dilimi. Sonrasında lanet edip, içkinin kötü olduğuna dair kendime vaaz verecek olsam da hatamdan dönmek için çok geçti.

Gözlerim Buse ve Merve'ye değdi. Heyecanla konuşuyorlardı. İkisi de telefonlarından bir şeyler gösteriyordu. Anlaşmalarına seviniyordum. Aslı da onlara katıldı.

Pardon da bunlar beni mi dışlıyorlardı?

Ya da farklı bir bakış açısıyla bakacak olursak ben onları dışlıyordum. Tek başıma ve başarılı bir şekilde üstelik.

İçkimden keyifli bir yudum aldım. Erkeklerin muhabbetini dinlemeye koyuldum.

Emirhan, "Şöyle yaptı," deyip elini havada salladı. "Avare avare osuruktan teyyare," dediğinde, hepsi kahkaha attı. Anlamadım ama ben de güldüm. Sonra Emirhan durdu ve alakasız bir şekilde, "Anlayacağınız, ben bu kızdan ayrılacağım," dedi.

Kuzey merakla, "Emirhan abi, zaten birlikte değilmişsiniz ki. Ya da ben mi yanlış anladım?" diye sordu.

Ümit, Emirhan'ın kafasına sertçe vurdu. "El âlem *günaydın* yazacak kız bulamaz; bu, kız ilgi istiyor diye ayrılacakmış. Sebebi de ne, biliyor musunuz? Kız yazmış ki *hapşırdım, çok yaşayayım mı?* Ba ba ba! Sebebe bak!"

Emirhan yakasını çekiştirdi. "Ya anlamıyor musun, birader? Zaten başımızda bir bela var. Anamdan emdiğim süt burnumdan geliyor," deyip bana baktı. "Sana diyorum, istiyorsan üstüne alın." Omuz silktim. "Ben kan ter içinde savaş veriyorum. Bana diyor ki *sence ben bir meyve olsam ne olurdum?* Kiraz diyeceğim ama alerjim olduğunu bilmeden sevinecek."

Şükrü bilmiş bir edayla, "Oğlum, belli ki sevmiyorsun. Sevsen böyle sorulara cevap verirsin," dedi. Kızlara doğru baktı. Onların bizi duymadığından emin oldu. "Yaklaşın, size bir şey söyleyeceğim. Kızlar duymasın... Deva zaten bizden, o sayılmaz. Aslı geçen sordu ki *beni öpüp beş bin dolar almak mı dünyanın en*

güzel kızını öpüp beş yüz bin dolar almak mı? Beyler, benim kafam durdu. Seni öpüp beş bin dolar almak dedim. Hay anasını satayım, demez olsaydım! Üç gün benimle konuşmadı. Böyle sorular önemli, beyler. Bu soruları dikkate alalım. Kadınlar arasında bunların farklı anlamı var."

Ata'nın kafası karışmıştı. "Sorunun cevabı neymiş peki?" Hepsi bana baktı. "Sen bilirsin, Deva. Sonuçta sen de kadınsın."

Suratımı buruşturdum. "Çok sağ ol ya! Ben de hiç anlamamıştım! Birincisi, o soruyu sosyal medyadaki bir videodan görmüş. İkincisi, sizin erkek olmanızdan bağımsız, zihinsel sorunlarınız var. Yoksa *seni öpüp hem beş bin dolar hem beş yüz bin dolar almak* diyeceksiniz. Çünkü sevdiğinizde dünyadaki en güzel kadın o olur ya!" Başar dâhil hepsinin kaşları havalandı. "Cidden malsınız ama he!"

Başar geriye doğru çekildi. "Bari beni dâhil etme. Ayıp oluyor, Deva," dedi.

Ona sadece gülümsedim. Alkol beni başka biri yapıyordu, bu doğruydu. Ama içimdeki filtresiz konuşan kadını da ortaya çıkartıyordu. Ağzıma geleni tartmadan şak diye söylüyordum.

Ve maalesef bu elimde değildi.

"Bu kadar testosteron bünyeme fazla geldi. Ben de öğüm öğüm öğüreceğim. Ben gidiyorum," deyip ayağa kalktım. Elimdeki kadehle keyifli vakit geçirirken, haftada bir erkeklerden tiksinti gelme hissiyle yüzleştim. Bu sebeple onların yanından ayrılıp kızların yanına geldim.

Buse, "Kesinlikle sen de bunu okumalısın. En sevdiğim kitaplardan biridir," diyerek diğer kızlara telefonundan bir şeyler gösteriyordu. Benim varlığımı fark edince bakışları beni buldu. "Selam, Deva abla."

Merve'yle Buse'nin arasına oturdum. Kayan gözlerimle Buse'ye, "Bizim şoparda ne buluyorsun?" diye tek kaşımı kaldırarak sordum.

Buse, "Nasıl yani?" dedi.

Hıçkırdım. "Diyorum ki bu salatalık püresinde ne buluyorsun? Tamam, o sana âşık da senin olayın ne?" dediğimde, bana şaşkınlıkla baktı. Merve hastalanmış gibi öksürmeye başladı. Kendisi öksürüyor ama benim sırtıma vuruyordu. Elimdeki içkiyi onun dudaklarına yasladım ve kafasına dikmeye çalıştım. "Yani bu Kuzey'de ne buluyorsun? Sırf seni seviyor diye mi onunla berabersin? Nedir yani?"

Merve elimi zorla kendinden uzaklaştırdı. "Ne içiyorsun sen ya? Midem kalktı! Ve ne saçmalıyorsun, Devacığım? Kuzey'le Buse arkadaş ya hani... Daha aralarında bir şey yok. Hiçbir itiraf gerçekleşmedi ya..."

Kafamı geriye doğru atıp, "Ha..." dedim. "Bizim avanak daha kıza açılamamıştı, değil mi? Enişte sinden de örnek almıyor ya, salak çocuk." Aslı bana bakarak gülüyordu. Ona göz kırptım. "*Enişte si* derken benim şahsi sevgilimden bahsediyorum. Başar'dan yani. Bak şurada kıvırcık olan bir çerez var ya, o."

Parmağımla Başar'ı gösteriyordum ama Merve elimi indirdi. "Hepimiz tanıyoruz onu. Merak etme, canım."

"Hah işte, o var ya o!" diye yükseldim. "Herkesin içinde itiraf etti. Tamam, hani seversin de bu kadarı da çüş! Vay anasını sayın seyirciler yani!" Elimi, bana hayretle karışık bir şaşkınlıkla bakan Buse'nin dizine koydum. "Yani demem o ki, bu çocuk enişte sini örnek almalı. Böyle içten yanmalı yaşıyor, hoş olmuyor. Seviyorsa gidip tüm Türkiye'ye rezil olmalı sevmeli. Sence de öyle değil mi?"

Buse'de biraz alıklık olacak ki söylediğim onca şeye rağmen, "Kuzey bana âşık mı?" diye sordu. Ona anlayışla baktım. Belki de *aptal mısın* der gibi de bakıyor olabilirdim ama emin

değildim. "Hoşlandığını biliyordum da bu kadarını bilmiyordum. Ne demek bana âşık? Ne zamandan beri? İnanamıyorum şu an. Hepiniz biliyor muydunuz?"

Aslı hemen sıyrılıp, "Benim hiçbir şeyden haberim yok," dedi.

Güldüm. Onun dizine bir kere vurdum. "Kız sen Şükrü'nün yediği marulun kaç defa yıkandığını bile biliyorsun. Bundan mı haberin yok? Sen manyak, sen deli!" dedim.

Aslı da güldü. "Şükrü dışında başka konularla alakam yok. Ben kocamcıyım," dediğinde yüzümü şekillere sokarak baktım. "Ciddiyim! İlle de kocam, ille de kocam!"

Onu omzundan ittim. "Manyak zorba, ruh hastası, deli bir kadın gibi görünüyordun ama *sevgiden böyleyim* diyorsun, he? Seni yere bakan yürek yakan Şam şeytani meleği!" Aslı geriye doğru savruldu. Düşmekten son anda kurtuldu. Masadaki bardaklardan birini aldım ve içmeye başladım. "Bak şimdi sana kanım kaynadı! Sorunlu biri değilmişsin."

Merve güldü ama bu yalandan bir gülüştü. "İlahi Deva ya!" dedi.

"Ne ilahisi be? Sen nereden bileceksin ilahi? Sana bir ilahi oku desem, Maybelline'e varamadım okursun," deyip kahkaha attım. Onlar da bana eşlik etti. Sesli bir nefes verdim. "Bi' midem bulandı ya. Üstünüze alınmayın ama, sizden değil."

Buse aniden ayaklanınca hepimiz ona baktık. Yüzündeki garip ifadeyle koşar adım erkeklerin yanına gitti. Bir şey söyleyince Kuzey'in gülen yüzü şekil değiştirdi. Kafasını salladı ve Buse'yi alarak aşağı indi.

"Allah seni davul etmesin, Deva! Neden kıza böyle bir şey söyledin? İçtin içtin ağzının duramadığı yere geldin yine, değil mi?" diyen Merve'nin çemkirmesine aldırış etmedim. "Hah,

Başar! İyi ki geldin ya! Bunun ağzı durmuyor. Al götür buradan," deyip beni ona doğru itti.

Başar elleri ceplerinde, gülümseyerek bana bakıyordu.

"Sana bakınca ilahi okuyasım geliyor," dediğimde anlamadı ama güldü. Bir şey söyleyecek gibi oldu. İşaret parmağımı dudaklarına bastırdım. "Şş! Sakın konuşma! Konuşursan *Şol Cennetin Irmakları*'na doğru yola çıkmamız gerekir."

Elimden tutup beni ayağa kaldırdı. "Sen hafiften çakırkeyif mi oldun? Ne bu hâller?"

"Fazla yaklaşma bak. Elimden bir kaza çıkar maazallah. İlik gibi çocuksun, durduramam kendimi," dediğimde, öyle yüksek sesle bir kahkaha attı ki müziğin sesini bastırdı. "Kulağımın dibinde ne gülüyorsun be? Bir anda üstüne düşeceğim, olanlar olacak, göreceksin!"

Belimi kavradı. "Ne demek istiyorsun, tam anlayamadım. Doğru düzgün açıklar mısın?" dedi.

"Of, valla şiştim! Bugün her şeyi ben açıklamak zorundayım galiba! Allah'ım, sevdiğim adam da alık çıktı. Çevremdeki herkes alık!" diyerek onu ittim. "De git, öteye git! Kokun başımı döndürüyor!"

Kaşları havalandı. "Sevdiğim adam mı?"

"Yok, ebem!" diye çıkıştım. "Neyiz biz seninle, amca çocukları mı?"

"Kokun başımı döndürüyor derken?" diye sordu.

Yüzümü sıvazladım. "Herkes beynini evde unutmuş gibi davranıyor bu memlekette ya! Kokun diyorum, alkolden beter. Bir iki fırt çektim mi uçuyorum! Anlatamıyor muyum? Bir kere öpsem ikinin hatırı kalır, dayanamam, üçüncü defa öperim. O yüzden edebinle git, uzak dur benden."

Beni dinlemedi.

Sayın sen, beni dinlemedi ve bana yaklaştı. Erkeklerden önce benim ağzım kapatılmalıydı. Acilen mahkemeye başvurulmalı, ağzım için icra kararı çıkartılmalıydı.

Kokusunu, sıcaklığını yakınımda hissediyordum. Ona kapılmamak için gözlerimi kapattım. Çünkü tsunami gibi bir etkisi vardı. Beni dalgaları arasına alırsa burayı yıkıp geçeceğimizi biliyordum.

Nefesinin sıcaklığını boynumda hissedince ürperdim.

Çalan şarkıyı duyunca ondan aniden uzaklaşmaya çalıştım. "Ben bu şarkıyı çok seviyorum!" diyerek yerimde zıpladım. Ümitlere, gelmeleri için işaret yaptım. "Gel oynayalım hadi! Merve, hadi!"

Başar'ın şaşırdığını görebiliyordum. Geriye doğru adımladı. Kararımı tarttı ve yerine oturdu. Hiç beklemeden yanıma gelen Merve, Ümit ve Emirhan'la oynamamı izlemeye başladı.

Aslında benim pek oynadığım söylenemezdi. Oynamayı pek de bilmezdim doğrusu. Sezen Aksu'yla beraber *Seni Yerler* şarkısını bağıra çağıra söylüyordum sadece.

Başar'ı işaret ettim. *"Sen bizim mahalleye geldin geleli canım... Bizde ne akıl kaldı ne de fikir... Bittik!"* dediğimde, kafasını geriye atarak güldü.

Ümit'le Emirhan birbirlerini işaret ederek söylüyorlardı. Merve ise hem oynuyor hem de video çekiyordu.

Aslı da bize eşlik etmeye başladı. Şükrü hemen yanına geldi.

Kendimden geçmişçesine şarkıyı söylüyordum.

"Hey seni yerler! Yerler!" diye bağırdım ve mekândakileri işaret ettim. *"Seni ham yapar bu zilliler! Yaylanmadan yürü yoksa günah bizden gider!"* derken kızgın kızgın bakıyordum.

İki manyak ıslık çalmaya başladı. Başar eliyle ağzını kapatıp gülerek bana bakıyordu. Ata ise boş durmuyor ve videomuzu çekiyordu. Alkol seviyem yukarılara çıktığı için

umursayamıyordum. Saçlarımı savura savura şarkıyı söylüyordum.

Bir ara hepsi benim etrafıma dizildi. Bunu neden yaptıklarını anlayamadım. Şarkının o kısmı gelince jetonum düştü. Hepsi beni işaret ederek şarkıyı söylemeye başladı.

"*Bu kadar cilvesi olur mu be erkeğin? Delikanlı mısın, kız mısın? Anlayalım artık hop usta sen başımıza bela mısın?*"

Kahkaha atarak ben de onlara eşlik ettim.

Sezen ablamız şarkının bu kısmını erkek kılığında olan Deva'ya yazmış olmalıydı.

"*Ben sokak kedisi gibi sürtünüp yerde... komşunun kızı kampta, sporda, stepte...*" diye devam ettim. Başar'a kendimi işaret ettim. *O kadar kız varken bana mı bakıyorsun* demeye çalışıyordum. Lakin o anlamadan sadece keyifle beni izliyordu.

Seni yerler kısmında dudaklarını oynatarak çenesiyle beni işaret etti.

İşte bu anda utanç bedenime zerk edilmiş gibi oldu. Ne yaptığımı fark ettim. Şarkı da yavaş yavaş biterken kırmızı yüzümle kaldım. Kıvırcık ise hiç beklemeden yanıma geldi.

"Ben sarhoş Deva'ya bayıldım!" derken gülüyordu.

Ben ise sadece sırıtmakla meşguldüm.

Bu arada değişen şarkı mekânı inletmeye devam etti. Nazan Öncel'den *Erkekler de Yanar*. Ümit'le Emirhan kollarını birbirlerinin omzuna atarak şarkıya eşlik etmeye başladı.

"*Çok istedim, aah! Vermediler, aah!*" Merve ise hâlâ onları çekiyordu. Kameraya doğru bağırıyorlardı. "*Erkekler de yanar! Hem de nasıl yanar! Yanmak çözüm değil! Bizi yatak paklar!*"

Başar'ı göğsünden ittim. Kokusu aklımı bulandırıyordu. "Bana çok yaklaşma diyorum sana. Sarhoşum falan demem şimdi..."

Hâlâ gülüyordu. Ben komik bir şey mi söylüyordum ki?

"Gözlerin kıpkırmızı olmuş senin. Seni eve bırakayım ben. Yoksa ya beni boğazlayacaksın ya da..." Verdiği nefes tenime çarptı. "Gel, güzelim. Önce seni bir ayıltalım, sonra da ben seni bırakayım da bazı kazalar yaşanmasın," dedi. Gideceğimizi diğerlerine söylerken beni belimden yönlendirerek götürüyordu. Aslında gidesim yoktu. Daha fazla içmek ve cesaretlenmek istiyordum. Lakin yemeğin stresi bitince vücudum kendini bırakmıştı, hâlsizleşmiştim. Kolunu uzattı, bize yol açtı ve insanları ite ite geçmemizi sağladı. Kulağıma, "Bir gün baş başa içelim," diye fısıldadı.

İsteğini duydum ama cevap veremeyecek kadar hâlsiz hissediyordum. Arabaya biner binmez içeriyi dolduran kokusunu alınca gözlerim kendiliğinden kapandı.

Normalde herkesin evine vardığından emin olana kadar kendimi bırakmazdım. Hatta yatağıma yatana kadar sarhoş olmama bile izin vermezdim.

Ama şimdi o vardı. Kendimi güvenle bırakabileceğim kolları sayesinde ilk defa ardımı düşünmüyordum. O beni düşünüyordu.

Klimayı açtığını işittim. Ceketini üstüme örttüğünü kokusundan anladım.

"Ben varken üşümezsin hiç," diye fısıldadı.

Beni sarhoş edenin alkol değil, o olduğunu bu anda anladım.

19. PAS

"Bak çocuk, elimde kalırsın. Seni *spa spa* diye diye döverim," dedim. Yüzümü yelledim. "Ateş bastırdın ya bana! Alev topuna döndüm! Şu topa bakar mısın? Hayır yani aranız mı bozuk topla? Neden sana geldiğinde kaçıyorsun? Tripli misin nesin?!"

Emirhan pervasızca omuz silkti. "Bileğim ağrıyor diyorum ya. Ne kadar gaddar bir insansın sen!"

Sinirle nefes aldım. Avucumda sıktığım düdüğü ona fırlatmamak için sakin kalmaya çalıştım.

"İnsanlar masaja gidince rahatlar. Ama sen! Ama sen rahatsızlandın! Böyle bir şey mümkün mü ya? Olabilir mi sence? Götünden uyduruyorsun şu an!"

Bana kırgın bir bakış attı. "Şu an resmen kalbimi kırıyorsun. Cidden ayıp ediyorsun. Hem sen bugün çalışmıyorsun ki. Sana ne benden?"

"Sana buradan bir uçarım, ayıp neymiş görürsün. Bir de sana ne benden diyor! Lahavle vela kuvvete ya! Git ve lütfen kendine gel! Duydun mu, Emirhan bebeği? Isın, yoksa o kaslarını sızım sızım sızlatacağım!"

Ben, sadece Emirhan'a bağırdım ama onunla birlikte iki üç kişi daha köşeye doğru kaçtı. Onları güzel eğitmiştim. İki lafımla hemen pısıyorlardı.

Bu basketbolcuların elinden topunu, yüzünden hakareti eksik etmeyeceksin demişler. En başından beri hâkimiyetimi hiç kaybetmesem de arada hem arkadaşlık hatırına hem de kadın olduğum için beni görmezden geliyorlardı. Ben de hırçın yanımı ortaya çıkararak onlarla mücadele ediyordum.

Yine ve yine stres seviyem yukarılardaydı. Turnuvanın son maçlarına gelmiştik. Şu an üçüncü sıradaydık. Her an ne olacağı belli değildi.

Koç yani babam, takımın motivasyonunu artırmak ve onları ödüllendirmek için hepsini spaya göndermişti. Keyifli vakit geçirdiklerini Başar'dan biliyordum. Eğlenmişler ve deşarj olmuşlardı.

Nasıl olduysa Emirhan masaj sırasında yaralandığını iddia ediyordu. Hastaneye de gitmişti ama bir sorun olmamasına rağmen ağrısı olduğunu söylüyordu. Kilit oyunculardan biri olmasa onun bu kadar üstüne gitmezdim ama buna mecburdum.

Aslında bugün izinliydim. Babam mesaj atıp gelmemi söylediği için gelmiştim. Ve çok gergindim. Ya iyi bir şey olmuştu ya da çok kötü bir şey. Yoksa beni buraya çağırmazdı.

Saha neredeyse boşalmıştı. İleriden bana doğru yürüyen kıvırcığı görünce ayağa kalktım. Siyah bir kot pantolon, kahverengi bir tişört giymişti. Yeni duş aldığı belli olan saçları ıslaktı.

Bugün görüşme gibi bir planımız yoktu. Onu görmüş olmanın sevinciyle boynuna sarıldım.

Enerjik bir sesle, "Selam! N'aber?" dedim.

"İyi, senden n'aber? Gergin olursun sanıyordum ama sen iyi görünüyorsun," dedi. Ne kadar gergin olduğumu bir Allah bir de yüzümde çıkmak için zorlayan sivilceler biliyordu. Yan yana oturduk. Kollarını dizine yaslayıp bana doğru döndü. "Koç'tan haber var mı? Ne zaman çağıracakmış seni?"

Bilmiyorum dercesine omuz silktim. "Kök saldım burada. Emirhan'ı azarladım, Ahmet'in iltihap kapmış küpesini çıkarttım, Ata'nın yeni kız düşürmelik pozlarını çektim. Bir sürü şey yaptım ama zaman geçmek bilmedi. Şu kadarcık kaldı çığlık atmama," derken elimle ne kadar kaldığını gösteriyordum.

Başar gülümsedi. Allah'ın lütfu herifin bir mimiğiyle, fırtına koparken bir anda güneş açıyordu.

"İçimden bir his çok iyi şeyler olacak diyor," derken manalı bir şekilde bakıyordu.

"Hassiktir!" dedim boş bulunup. "Sen biliyorsun! Neden bana söylemedin? Hain Kostok! Söyle hemen! Neymiş? Lan gülmesene! Söyle! Söyle! Söyle!"

Kendini geriye doğru attı. "Öyle bedavadan söylemek olmaz. Var mı bir öpücük?" dediğinde ona bön bön baktım.

"Burada? Delirdin herhalde. İyi bir şey olduysa bile o saatten sonra olmaz. Allah aşkına söyle ya! Bak Allah'ın adını verdim! Ölü yüzümü gör ya!"

Suratını buruşturdu. "Şunu söylemekten vazgeç artık. Hayatımda daha kötü bir şey duymadım... Neyse tamam, söylüyorum. Aldığım duyumlara göre deneme süresini başarıyla tamamlamışsın. Sen de istersen eğer... seni kadrolu yapmayı planlıyorlarmış."

"Şaka yapma! Ciddi misin?" Elimle ağzımı kapattım. "Olumlu bir dönüş bekliyordum ama ne bileyim... İnanamıyorum şu an. Kesin haber, değil mi? Kimden duydun? Emin misin?"

Kafasını salladı. "Senin başaramayacağın bir şey olmadığına inanıyorum artık. Harika bir kadınsın sen, Deva. Erkek kılığındayken bile öyleydin."

Kimseyi umursamadım ve onun yanağına güçlü bir öpücük kondurdum.

Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. Başardığımı ondan duymanın sevinci bambaşkaydı.

Normalde duygusal bir kadın değildim. Bu hayatta beni en çok duygulandıran şey kadın başarıları olurdu. Atatürk'ün bize *Kahraman Türk Kadını* diye seslendiği o anın hakkını veren kadınların kazandığı tüm savaşlar göğsümü kabartır, gözlerimi doldururdu. Tırnaklarıyla kazıyarak, kimsenin ne dediğini umursamadan, *kadın hâlinle* diye söze başlayıp konuşanları dikkate almadan başaran her bir kadın gibi ben de bu anda gururlanmayı hak ediyordum. Evde ailesi için çabalayan, sokakta namusu için kendini koruyan, iş yerinde kimseye muhtaç olmamak için ter döken her bir kadının elini omzumda hissediyordum.

Bunca erkeğin arasında bir kadının bu görevi layığıyla yerine getiremeyeceğini düşünenler yüzünden erkek kılığına girerek işimi yapmak zorunda kalmıştım. Ve şimdi bunu hangi kılığa girersem gireyim hakkıyla yaptığımın herkes tarafından onaylanmasının haklı gururunu yaşıyordum.

Ve onun bana böyle inanarak bakması kendimi daha da iyi hissetmemi sağlıyordu. Kalbimden geçeni yüzüne söylemek istedim.

"Seni seviyorum, Başar. Hangi şartta olursak olalım bu böyleydi. Seni, anladığın, tahmin ettiğin, gördüğünden bile daha çok seviyorum. Ve biliyorum ki hep de seveceğim."

Ona ilk defa onu sevdiğimi söylemiştim. O daha bana söylememişken üstelik.

"Oh be! Yemin ederim rahatladım! Ben seni seviyorum, oğlum! Tüm dünya öğrensin, ne fark eder? İşlenmişsin kalbime ulan!" diye yükselmeye devam ettim.

Aniden beni ensemden tutup göğsüne bastırdı. "Sen delisin! Ve ben bu deli kadını onun beni sevdiğinden daha çok seviyorum! Benden daha cesaretli olup, ilk sen söyleyecek kadar

harika bir kadın olduğun için seviyorum!" Saçlarıma öpücük kondurdu. Doğruldum ve heyecandan parlayan gözlerinin içine baktım. "O peruklu erkek hâlini de, sahanın içinde herkese kök söktüren o deliyi de, her birimiz için ayrı ayrı çabalayan o merhametli kadını da, beni gördüğünde heyecanını gizlemek için millete sataşan kızı da çok seviyorum. Teşekkür ederim bize şans verdiğin için."

"Cesaretli olan sendin. Ben kaçmıştım, hatırlarsan..."

Saçlarımı kulağımın arkasında sıkıştırdı. "Kimse ailesi için kılık değiştirip o role girmezdi. Sonra onca olaya rağmen geri dönüp senin gibi çabalamazdı. Sen muazzam bir kadınsın. Her hâlinle, her şekilde..."

Ona tam bu anda evlenme teklifi etmek istedim. Fakat bunun fazla kaçacağına karar verdim.

Bu yüzden bu anımızı kutlamak için, "Sana limonata ısmarlayayım mı?" diye teklif ettim.

Kolunu omzuma atmadan önce yanağımı öptü. Sanırım bu *olur* demekti.

Resmî -ve bir mâni olmadığı sürece kadrolu- olarak Değirmenaltı Basketbol Kulübü'nün yardımcı antrenörü olmuştum.

Bunu düşünürken bile ne kadar duygusal olduğumu görebilmeni isterdim. Başardığımı hiç bu kadar kuvvetli hissettiğim bir an olmamıştı. Seninle karşılıklı oturup, *neler atlattık konuşması* yaparak keyif kahvemizi yudumlayabilseydik keşke.

Onun yerine Ümit'in, "Peki bize ne ısmarlıyorsun?" demesine maruz kalıyordum.

"Birader, siz hâlâ benden kat ve kat çok kazanıyorsunuz. Ben yine gariban bir işçiyim. Aganın eli tutulmaz. Asıl siz bana ne

ısmarlıyorsunuz? Bence birleşip bana güzel bir spor ayakkabısı alabilirsiniz. Ha, ne dersiniz?" dedim.

Ümit, "Köpeğin olsun ulan," dedi. Ayaklarıma baktı. "Kaç numara bu toynaklar?"

"O toynakları yediririm sana. Dangalak!" dediğimde güldü. "Neyse ki moralim yerinde, bunu bozamazsın..."

Sahada oturuyorduk. Toplantı bitene kadar beni beklemişlerdi. Onları neden bu kadar çok sevdiğimin ispatıydı bu. Sonuca benden bile çok sevinmişlerdi.

Toplantı ise beklediğimden kısa sürmüştü. İşimi yapma şeklimi sevdiklerini ama bunu tüm hayatım boyunca yapmak istiyorsam gerekli seminerlere katılıp belgeler almamı istediklerini söylediler. Kadrolu olarak ilk işim için imza attığımda, babamın bakışlarındaki gurur, yaşadığım her şeye değmişti.

Deva Çetinceviz yine ve yine babasının başını önüne eğdirmemişti.

Ata sahanın ortasında top sektiriyordu. "Beyler, hafta sonu bunu ıslatmaya gidelim," derken bana bakıyordu. Beyler grubuna dâhil edilmek artık şaşırtıcı değildi. "Bu olay büyük bir kutlamayı hak ediyor."

Ümit'in üzgün bir sesle, "Ben gelemeyebilirim," demesiyle gözler ona döndü. "Kızdan hâlâ ses yok. Belki hafta sonu buluşalım der."

Emirhan, "La oğlum, sen ezik misin? Sana günlerdir yazmayan kız *buluşalım* deyince hemen gidecek misin? Az kalıbının adamı ol ya!" dedi.

Başar kolumu dürttü. "Olay ne? Sen biliyorsundur kesin."

"Ümit'e yüz vermeyen bir kız vardı ya. Aylar önce mesajları göstermişti. Hâlâ o kızdan medet umuyor. Kız da Ümit'in aval olduğunu bildiği için onu kullanıyor," dedim. Ümit bana *aşk olsun* dercesine baktı. "Yalan mı, kardeşim? Geçen gün kızı

dört saat alışveriş merkezinin önünde beklemedin mi? Üstelik kız çoktan çıkıp evine gitmiş!"

Üzgün gözlerle bakıp, "Malım ben, değil mi?" diye sordu.

Hepimiz aynı anda, "Evet," dedik.

Emirhan ağzına badem attı. "Size son mesajları gösterdi mi? Allah aşkına göstersin. Okurken altıma işedim," dedi. Ümit telefonu saklamaya çalışsa da o zorla elinden aldı ve Şükrü'ye fırlattı.

Şükrü mesajları açtı ve hepimizin görebileceği bir şekilde tuttu.

Antrenmana giriyorum, yazma

Yazmıyordum zaten?

Ulan bir kere de sev be

Bu küçük mesajlaşma beni üzmüştü ama kalpsiz erkekler kahkaha atıyordu.

"Lan yazık oğlum sana. Valla üzülüyorum," dedi Şükrü. Ama hayvan olduğu için gülüyordu da.

Başar, Ümit'in kafasını okşadı. "Kıyamam ya. Lan sen bu durumlara düşecek adam mıydın? Aslında öyleydin ama..." deyince, Ümit onun elini itti.

Emirhan, "Asıl bir tane mesaj var, en çaresizi o," dedi. Şükrü'nün elinden telefonu alıp mesajı açtı.

Yurt dışına ait bir numaradan, dolandırıcı olduğu belli olan bir mesaj gelmişti. Mesaj Arapçaydı. Ümit mesaja cevap vermişti.

Mahinev, sen misin?

Derin bir sessizlik oldu. Hepimiz ne diyeceğimizi şaşırmıştık.

Ümit, "Biliyordum o olmadığını. Şakasına yazdım. Valla billa. Neden acıyarak bakıyorsunuz ya bana?" derken sesi daha çok acınasıydı.

Ata elini onun omzuna koydu. "Olmuyorsa bırakmak iyidir, kardeşim. Bırak gitsin."

Ümit kafasını sağa sola salladı. "Ha deyince olmuyorsa ben de hahaha derim. Çabalamayan erkeği anası bile sevmez demişler da. Elbet bir gün kıymetimi bilecek." İnançlı söylemine kimse bir şey diyemedi. Fakat, "Hiç uyumadıysanız hâlâ gecedir," deyince, Emirhan ona önce el hareketi çekti sonra da, "Aforizma kasma, göt herif," dedi.

Bu adamlarla duygusal konuşma yapmak da bu kadar oluyordu işte.

Ümit onu umursamadan, "Bir şarkı açalım ya böyle sessiz sessiz kederlenilmiyor," diyerek moda girdi. Hoparlöre bağlandı ve bir anda tüm salonda yankılanan şarkıya eşlik ederek, "*BEN SENİ SEVDUĞİMİ DA DÜNYALARA BİLDİRDUM,*" diye bağırmaya başladı. "*ENDURDUN KAŞLARUNİ, BABANİ, BABANİ Mİ ELDURDUM?*"

Ata düşünceli bir sesle, "Karadenizlilerin şarkıları da kendileri gibi değişik. Kaşlarını indirmesiyle babasını öldürmesinin alakası ne? Akla gelen ilk sebep bu mudur yani?" diye sordu.

Ümit kızgın bir şekilde, "Sen ne deyirsen oradan, hamsi kılıklı? Doğru konuşasın KARADENİZ hakkında!" dedi.

"Oğlum, sen küçükken de böyle konuşuyorsan iyi dayak yemişsindir," dedi Ata.

"Erkek adam küçükken dayak yemiştir zaten," dedi Emirhan.

Özellikle Başar'a bakarak, "Çok dayak yemiş miydin?" diye sordum.

Başar, "Ben kavgacı bir çocuk değildim pek. O yüzden neredeyse hiç dayak yemedim," dedi.

Emirhan lafa atlayıp, "Lan ben çok dayak yedim," dedi. Basketbol topunu kolunun altına aldı. "En garibi de şeydi. İlkokula giderken bir tane veli beni kendi oğlu sanıp dövmüştü."

"Ne?" dedim gülerek. "Ciddi misin?"

Elini yumruk yapıp ağzına kapattı. "Üf! Hem de ne dövmek! İtoğluit ne yaptıysa, babası çileden çıkmıştı. Eve gittiğimde annem bile beni tanıyamamıştı. Sonrası çığlık kıyametti tabii ki."

Şükrü, "Ben de bir keresinde lisede boyum uzun diye dayak yemiştim," dedi. "Kızın biri benden hoşlanıyormuş. Kızdan hoşlanan çocuk da bu öğrenmiş. Bu kısa boylu dingille onun aynı boydaki arkadaşları beni köşede sıkıştırıp dövmüşlerdi."

Ata eğlenerek, "Benim de pek kavga olayım yoktu. Ama sizinkiler bayağı iyiymiş," dedi.

Ümit, "Ben bir kere Trabzonspor'a laf eden bir uşağı dövmüştüm. Tabii o zamanlar toydum. Gençliğin getirdiği bir heyecan var. Kanımız deli akıyor," deyince, "Ne zamandı ki?" diye sordum. "Geçen seneydi ya." Cevabı beni bozguna uğrattı.

Başar, "Ümit bir kere de bir arabaya çarpmıştın," dedi. Bana döndü. "Ama yanlış anlama. Arabayla çarpmadı. Bildiğin yolda yürürken aniden arabanın üstüne atladı, deli."

"Ümit, sen deli misin?" diye sordum.

Özgüvenli ve bilmiş bir edayla, "53 plakalara her zaman ayarını vereceksin. Yoksa kendilerinin 61 plakalılardan üstün olduğunu sanırlar," dedi.

"Acaba sen Karadenizlisin diye aşk hayatında problem yaşıyor olabilir misin?" deyince Ümit ayağa fırladı.

"Haçen sen ne deyirsen, bizim oğlan? Kulağın duyuyor mu senin? Bana her şeyi de ama Karadenizliliğime laf etme!"

Ellerimi havaya kaldırdım. "Pardon, en Karadenizli sensin. Özür dilerim." Kafamı çevirip kendi kendime söylendim: "Hepsi manyak, akıllısı yok."

Emirhan, topu Ata'ya, Ata da Şükrü'ye attı. Şükrü ise ortaya, "Hazır herkes buradayken iddiasına mı oynasak?" deyince kimse cevap vermeden ben atladım:

"OLUR!"

Ata, "Sana ne oluyor, Deva? Sen de mi oynayacaksın?" diye sordu.

"O sorundaki beğenmemişlik ifadesini görmezden geliyor ve evet diyorum. Ben oynayamaz mıyım? Bu işin sadece arka tarafında mıyım ben? Alamaz mıyım sizi? Ne sanıyorsun sen?"

"Diyorsun? Eminsin yani?" diye devam etti. "O zaman gel hadi. Göster bakalım marifetlerini."

Ayağa kalkacağım sırada Başar kolumdan tuttu. "Deva, bir taraflarını sakatlayacaksın. Bu herifler hem sert oynuyor hem de seni kadınsın diye kayırmazlar."

"Zaten ben de onu istiyorum. Kayırılmaya ihtiyacım yok benim," deyip kollarımı sıvadım.

"Sen ciddisin?" dedi Şükrü.

Emirhan, "Oha lan, gerçekten ciddi!" dedi.

Üstümdeki kıyafetlere bakış attım. "Çok ciddiyim. Sadece kıyafetlerim buna uygun değil. Ne yapsam ki?" dedim düşünceli bir sesle.

Başar hemen lafa atladı: "Kararlısın. Seni vazgeçiremeyeceğimi biliyorum. Daha iyi bir teklifim var. Bu maçı yarın sahada yapalım. Hem herkes hazır olur hem de takımları belirlemiş oluruz."

Mantıklı gelen bu fikre, "Peki," diye cevap verdim. Bana *sen mi bizi yeneceksin bakışları* atan çok bilmişlere gülümsedim. "Yarın bu sahaya topunuzu tüfeğinizi alıp gelin. Çünkü size hiç acımayacağım."

20. PAS

Sana *ben hırslı biri değilim* dersem yalan söylemiş olurum. Ki bunca yaşanan olaydan sonra bunu söyleyemem de zaten. Benim nasıl biri olduğumu çoktan anlamış olman gerekir.

O yüzden bu maçı almak zorundaydım.

Her ne yapmam gerekirse gereksin.

Ata, o bakışından sonra tabii ki benimle aynı takımda olmayacaktı, rakibimdi. Takımımda Başar, Ümit, Ahmet ve Şükrü vardı. Ata'nın takımı ise Emirhan, Sinan, Yasin ve Deniz'den oluşuyordu.

İşler kızışmadan önce yan yana dizilip hatıra fotoğrafı çektirmiştik. Onlar için sıradan bir gün olabilirdi ama benim için hiçbir zaman unutulmayacaktı.

Biz ayakta durup kollarımızı birbirimize uzatmıştık. Onlar da önümüzde eğilerek aynı pozu vermişti. Yıllarca bakacağım bir fotoğrafım olmuştu.

Tribünde diğer oyuncular ve iddiayı duyup gelen kulüpteki başka izleyiciler vardı. Gerçek bir oyun gibi olması için gerekli tüm hazırlıkları yapmış, sahayı hazırlamış, uzun zaman önce aldığım Değirmenaltı formamı bile giymiştim.

Kendi takımımı etrafımda toplamak için ıslık çaldım.

Ahmet suratını buruşturdu. "Zaten yanındayız ya, Deva. Neden ıslık çalıyorsun?"

Gözlerimi irileştirdim. "Beni eleştirmek yok! Bugün varımızla yoğumuzla savaşacağız. Enerjini bana değil, oyuna harca," deyip ona dik dik baktım. Ellerimi birbirine vurdum. "Şimdi size taktiklerimizden bahsedeceğim." Kollarımı Başar ve Ümit'in omzuna atıp eğildim. Herkes kollarını birbirinin omzuna attı ve bir daire oluşturmuştuk olduk. "İlk olarak, Ata Can. İki elini kullanmaması için ne varsa yapmamız gerek. Kafasını karıştıralım, sayıya yönelik olmasa dahi atışlarımızı onun aklını bulandıracak şekilde yapalım. Kısacası başını döndürelim!"

Ümit heyecanla, "Allah! Çok heyecanlandım da!" dedi.

Ona göz kırptım. Bana böyle bir enerji lazımdı.

"Emirhan'ı alt etmek için yapmamız gereken, onu sahada fazlasıyla koşturmak. İlk başta her yere koşacaktır ama sonra üşengeçliği devreye girecek. Yorulduktan sonra ondan bir fayda sağlayamazlar zaten," dedim.

Başar kafasını bana doğru çevirdi. "Sinan'ın bileği hâlâ iyi değil. Zarar vermeden onu oyun dışı bırakabilirim," dedi.

Çok yakınımdaydı ve haddinden fazla mantıklı konuşuyordu. Aklımı bulandırmaması için gözlerimi ondan çektim.

"Başar arkadaşımız doğru söylüyor. Yasin'in enerjisi zaten yerlerde. Bugün zorla getirildi. Deniz'i ise bana bırakın. Onu ben halledeceğim," deyip şeytani bir şekilde sırıttım. "Size güveniyorum, Deva'nın askerleri!"

Elimi ortaya uzattım ama dördünden de bir hareket olmadı.

"Göreyim sizi, Deva'nın aslanları!" diye değiştirdim.

Yine bir hareket yoktu.

"Deva'nın yoldaşları, göster gücünü!"

Doğrulup uzaklaştılar. Ümit, "Biz neden Deva'nın bir şeyleri oluyoruz?" diye sordu. Diğerleri de aynı soruyu sorar gibi bakıyordu.

"Çünkü öyle değil misiniz? Cidden buna mı takıldınız ya? Değiştiririz sonra. Şimdi bunun sırası mı?" deyip elimi yeniden uzattım. "1-2-3, Deva ve Aslanlar!" dedim. Başar'a elini uzatması için kaş göz yaptım. O elini getirince diğerleri de oflayarak da olsa elini koydu. "As-lan-lar!" deyip ellerimizi havaya kaldırdık.

Diğer takıma baktığımızda onların da bizim gibi toplandığını gördüm.

Özentiler.

Biraz sonra hepimiz yavaş yavaş ortaya doğru yaklaştık. Derin bir sessizlik oluştu.

Ata'ya hırsla baktım. "Bol şans," dedim yavaşça. "İhtiyacınız olacak."

Ata gülümsedi. "Aynen, canım. Çok beklersin."

Başar tok bir sesle, "Kuralları belirleyelim. Deva her şeye hâkim olsa da o bir kadın. Hareketlerimiz yüzünden zarar görebilir," deyince, bunu reddederek kafamı sağa sola salladım. "Biz bunu aramızda konuştuk, Deva. Eğer kural belirlemek yoksa oyun da yok."

Çatık kaşlarımla, "Arkamdan iş mi çevirdin?" diye sordum. "Kaybettiklerinde bunu bahane edecekler! İnanamıyorum sana!"

"Kaybettiklerinde hep bir şey bahane edecekler. Ama merak etme. Bu bahane edilecek de tartışılacak da bir konu değil. Aksi hâlde bir oyun kalmayacak çünkü," dedi. Lafının üstüne tek bir kelime edilmeyecek bir tonda konuşması ve önceden kararlaştırılması yüzünden onu caydırmayacağım belliydi. "Sert hareketlerle oynamak yok. Deva'nın boyu yüzünden dezavantajı var. Bunu avantaja çevirmek için birkaç hareket yapmak durumunda

kalabilirim. Herkes şimdiden hazır olsun. Tek set oynayacağız. Uzatıp da tat kaçırmaya gerek yok. Otuz olan kazanır."

Ona inanamayarak baktım. "Sen bana güvenmiyor musun?"

Başar, "Kendimden bile çok güveniyorum sana. Sorun güvenmemek değil, kıyamamak," diye cevap verdi.

Bu lafın üstüne hepsi ıslık çalıp alkışladı. Başar'ın hanımcı olduğunu söyleyen, ona omuz atıp gülen, videoya alan pek çok kişi vardı.

Kısık bir sesle, "İyi tamam o zaman," dedim. Utandığımı belli etmemem gerekiyordu. "Hazırsanız başlayalım."

Ümit ortaya atıldı. "Bir saniye! Bir saniye! Karşı takıma hediyelerim var," deyip tribüne koştu. Hepimiz onu izlerken, o geri geldi ve elindeki küçük hediye paketlerini karşı takıma verdi. "Şimdiden geçmiş olsun, beyler!" dedi eğlenerek.

Paketi ilk önce Emirhan açtı. Görür görmez, "Hayvansın oğlum sen!" dedi. "Al bunu kıçına sok!"

Yasin, "Resmen seni pataklamamız için bizi teşvik ediyorsun ya," dedi.

Ne aldığını anlamaya çalışıyordum. Bir anahtarlık olduğunu anlayabilmiştim.

Şükrü, "Ne bu şimdi? Çocuk musun lan sen?" deyip anahtarlığı Ümit'e fırlattı.

Başar ayak ucuna düşen anahtarlığı eline aldı. Gülerek, "Nah çeken bir el mi?" dedi. Ümit'le aynı anda, "NAHTARLIK!" dediklerinde, tribün de dâhil olmak üzere herkes güldü.

"Oyun sonunda alacağınız maksimum şey bu. Nahtarlık! Tepe tepe kullanın!" dedi Ümit.

Manyak adam bunu ne ara akıl etmişti de yaptırmıştı, hiç bilmiyordum. Ama karşı takımın hoşnutsuzluğu keyfimi yerine getirmişti.

Emirhan havalı olduğunu sandığı bir şekilde, "Seviyenize düşmeyeceğiz. Bu yüzden tepkisiz kalıyoruz," deyince, ona suratımı buruşturarak baktım.

İki defa alkış yaptım. "Dağılmayalım, beyler! Bugün hakemimiz sevgili oyuncularımdan Günay. Kendisine bize yardımcı olduğu için teşekkür ederim. Bu iyiliği unutulmayacak," derken gülümsüyordum.

Deniz beni işaret etti. "Resmen şike var. Hakeme rüşvet verilmiş. İnanamıyorum şu an!" dedi.

"Ne rüşveti, Deniz? Günay bizim takımda mı oynuyor? Ona ne teklif etmiş olabilirim?" diye sordum. Deniz kısa bir an düşünüp, dediğimi mantıklı buldu. "Neyse! Herkes yerine geçerse hava atışıyla başlayacağız!"

"Bu da havalara girdi ya. Sanki bana ne..." dedi Emirhan. Onu umursamadım bile.

Bizim takımın kaptanı Başar'dı. Bunu tartışmaya bile gerek duymamıştık.

İddiamızı merak ediyor olmalısın. Kaybeden takım, kazanan takımı güzel bir otele, tatile götürecekti. Tüm masraflar kaybeden takım tarafından karşılanacaktı. Kaybedenler sadece maddi olarak da değil, manevi olarak da köle olacaktı. Herkes seçtiği bir kişiye bir hafta boyunca istediğini yaptıracaktı.

Yani oyun sonunda hepimiz çok çirkinleşecektik. Kaybedersek vay hâlimize!

Birkaç saniye sonra oyun hava atışıyla başladı. Başar, Ata'dan önce topu aldı. İlk hücum bizim takımdan geldi. Daha birkaç saniye geçmeden Şükrü'nün üç sayılık atışı isabetli oldu.

Deva'nın Aslanları 3-0 öne geçmiş oldu.

"Yaşasın be!" diye bağırdım. Daha yerimden bile kıpırdamamıştım ama üçlük atıp öne geçmiştik. Ama takımın başarısı benim başarım demekti. "Aynen böyle, takım!"

Emirhan, "Deva, kafamızı karıştırma, sus ya!" diye cıyakladı.

Ona ters ters baktım. "Senin bileğin acıyordu, değil mi prenses? Numaracı herif!" diye söylendim.

Yasin'in atışıyla durum eşitlenecekken Günay düdüğü çaldı. Yasin'in ayağının çizgide olması sayesinde atış geçerli sayılmadı.

Ata ve Deniz fısıldaşıyordu. Deniz'in birkaç gün önce göğsüne dövme yaptırdığını biliyordum. Üzülerek de olsa onun üstüne bu şekilde oynamam gerekiyordu. Savaşta, ay yani maçta, her şey mübahtı sonuçta.

Başar yüksek sesle, "Deva," diye seslenince ona baktım. Bakışlarından anladığım kadarıyla Ümit'le beraber ikili hücuma geçmemin sırası gelmişti.

Ümit aradan sıyrılıp topu bana atınca çevik bir hareketle yakaladım. Üzerime gelenlerin arasından onlara nazaran küçük olmam sayesinde sıyrıldım ve iki adımda topu potaya fırlattım. Top çemberden sekti ama yine de iyi ilerlemiştim.

Ayağımı yere vurdum. "Of ya!" diye kendime kızdım.

"Ağlayacaksan..." diyen Ata'nın sözünü kestim: "Sana buradan bir uçarım ağlamayı görür, üç ay pipetle beslenirsin Ata!" Ama o, tehdidimi önemsemeden gülerek uzaklaştı.

Oyun devam ederken Başar, "Daha yeni başlıyoruz. Dert etme," diyerek beni yatıştırdı.

Ahmet, Emirhan'a attığı omuz darbesinden sonra topu kazandı. Sinan'ın etrafında dönüp topu yakalayacakken Ata benden önce davrandı. Başar topu almak için geç kalınca durum 3-2 oldu.

Emirhan, "Ahmet, şu omzuna dikkat et, kardeşim. Yoksa yerinden çıkacak, haberin olsun," deyip burnunu çekti. "Hakem, sen de gör şunları be kanka!"

"He canım, he," dedi Ahmet.

Tribünden gelen alkış ve ıslık sesleri haricinde çıkan tek ses ayakkabılarımızın zeminde çıkarttığı ses ve topun yere çarpma sesiydi.

Ve kalbimin yerinden çıkacak gibi atması.

Her ne kadar belli etmesem de onlarla bu sahada oynuyor olmak hayal bile edemeyeceğim bir şeydi.

Bunu bir başarı olarak sayarsam beni maruz gör. Göğüs kafesimdeki küçük kız çocuğu bu anı yaşamak için çok savaş verdi. Bu onun hakkıydı.

Sakinliğimi korumaya çalışıyordum. Saha kenarında olmanın da farklı artıları eksileri vardı ama sahanın içi bambaşkaydı. Onları şimdi daha iyi anlıyordum. Burası çok stresli ve tansiyonun hiç düşmediği bir yerdi.

Maç 13-12 olurken biz hâlâ öndeydik.

Emirhan'ın sakat dediği bileğine hamle yapıp topu ondan çaldığımda kendimi suçlu hissetmiyordum. Bu oyun böyle oynanıyordu. Ümit'e pas attım ve birkaç adım sonra, Yasin ondan almaya çalışırken topu tekrar ben aldım.

Potanın önüne geldiğimde kararsız kaldığım o bir saniyede birinin elini belimde hissettim. Ne olacağını anladım. Sanki bunu beklermiş gibi yerimde zıpladım ve Başar beni havaya kaldırdı. Topu potadan içeri attım, onun sayesinde sayıyı bulmuş oldum. Ve o beni tutmaya devam ederken potada birkaç saniye asılı kaldım.

Tribünden birileri bizim bu şekilde fotoğrafımızı çekmiştir diye umdum. Hayatımdaki en iyi fotoğrafım olabilirdi.

"Yuh anasının şeyi!" dedi Emirhan. "Oldu olacak bizi yatırıp öpün bir de! Böyle oyun mu oynanır?"

Başar beni yere indirmeden önce, uslanmaz biri olduğu için yanağıma öpücük kondurdu.

Yaptığını ben de doğru bulmasam da çok hoşuma gitmişti. Ne yeriydi ne de zamanı ama salak gibi sırıtıyordum.

Ata, "Cidden abarttınız ama! Deniz de gelsin beni kucağına alsın," diye bir öneride bulundu.

Başar umursamaz bir şekilde, "Geçersiz sayalım. Serbest atış kullanın," dedi. Ve içimi eriten bir şekilde bana göz kırpıp saçlarını geriye doğru attı.

Şu an kaybetsek bile gocunmazdım. Hayır, vazgeçtim! Kaybetsek delirirdim!

Bu yüzden beraberliği yakalamışlardı ama değmişti. O an hiçbir zaman zihnimden silinmeyecekti.

Biraz sonra, sırığım, hanımcım, dev adamım Şükrü'nün uzun adımlarla yaptığı hamleler sonucunda tekrar öne geçmiştik.

Ata sinirle, "Siz faulle oynamayı alışkanlık hâline getirmişsiniz, birader. Deva var diye sesimizi çıkartmıyoruz ama abartıyorsunuz!" dedi.

Ümit elini salladı. "Nahtarlık sana çok yakışacak, can kuşum. Baktıkça bizi hatırla," diye onunla dalga geçti.

Başar yanıma geldiği kısa bir anda, "Adamlara omuz atıp durma. Bir yerine zarar vereceksin," dese de ben bundan geri duramadım.

Deniz'in göğsüne omuz atıp taze yarasının sızlamasına sebep oldum. Ama değdi, topu aldım ve potaya doğru koştum. Topu Ümit'e fırlattım ama Emirhan zıplayarak topu yakaladı. Bana doğru eğilerek, "HAHA!" dediği sırada boş bulundu ve Başar topu ondan aldı. Üç sayılık atış yaptı ve top potayı buldu.

"Ne mal mal gülüyorsun, Emirhan? Al, gitti sayı!" diyen Ata'nın gergin yüzüne bakarak gülüyordum. Bu onu daha çok sinirlendiriyordu.

"Hadi, dağılmıyoruz! Birkaç sayı sonra avucumuzdalar!" diye bağırdım.

Tribünden, "Bastırın!" Sesleri gelmeye devam ediyordu.

Emirhan'ın, oyun devam ederken telaşla, "Bir şeyler yapmamız lazım! Biri bir şey yapsın!" dediği sırada, Sinan üçlük atıp onlara üç sayı kazandırdı. Emirhan, Sinan'ın yanına koşup yüzünü elleri arasına aldı, alnını öptü. "Aslan parçası! Bunlar senin kıçını yesin, kıçını!"

"Iyy! İğrenç iğrenç konuşma!" dedi Ümit. "Bekle şimdi kim kimin neresini yiyecek," deyip elindeki topu bana attı. Topu bir noktada kaybettik ve skor 26-27 olunca onlar öne geçmiş oldu.

Başar'a, bir şey yapması için baktım. Yüzümdeki ifadeye bakınca, risk alacağını anladım. Oldukça uzak bir yerden attığı üçlük, bizi 29 sayıya ulaştırıp öne geçirdi.

"İşte bu be! Deva'nın aslanı! Aygır Başar!" diye bağıran Ümit diğerlerinin ona sövmesine sebep oluyordu.

Başar'ın yanına gittim ve gövdesine sarıldım. Hiç benlik hareketler değildi ama sevincimi nasıl yaşayacağımı bilmiyordum. Maç daha bitmemiş olsa dahi içimde adını koyamadığım bir coşku vardı.

Karşı tarafın hücumu devam ediyordu. Bizim anlık dağılmamız yüzünden skor 29-29 oldu. Bu kritik anda herkes nefesini tutmuştu.

Şu noktada kaybedersek günlerce gözüme uyku girmezdi. Her şeyimizle savaşmaya devam etmek zorundaydık.

Başar en yapmaması gereken şeyi yapıp, atış yapmak yerine topu bana atınca istemsiz bir şekilde bocaladım. Top elimde kalakaldım. Bu sırada Yasin yanıma geldi. Topu elimden almak

için beni itti. Ben sert darbesiyle yere düşerken o istediğine ulaşmıştı.

Başar yüksek sesle, "Ne yapıyorsun, oğlum? Yavaş olsana!" diyerek hemen yanıma geldi. Beni tek hamlede yerden kaldırdı. "İyi misin? Bir yerine bir şey oldu mu?"

Ona cevap vermek yerine, "Senin kolunu eline veririm, Yasin. O hareket neydi? Bunu sen gerçek maçta yap da Koç senin ağzına tükürsün!" dedim. Üstümü çırptım. "Bunun öcünü alacağım senden!"

Ata, "İyi misin diye soracaktım ama maşallahın var," dedi.

Günay, "Dalaşmayın. Serbest atış Devalarda," deyince heyecanla yerimde zıpladım.

"Ben atarım! Ben atarım!" dedim. Bu hâlim Başar'ı gülümsetti. Diğerleri de bana aptalmışım gibi bakıyordu. "Zaten ben atacaktım, değil mi?" diye sorduğumda, Başar kafasını salladı.

Yerimi aldım. Herkes etrafıma toplandı. Nefesler tutuldu.

Bu sayı başarılı olursa maçı biz kazanıyorduk. Aksini düşünemiyordum bile.

Emirhan'ın, "İnşallah atamazsın! Allah'ım, lütfen atamasın! Valla uslu bir çocuk olacağım. Bu sefer sözümü tutacağım! Lütfen atamasın!" diye dua ettiğini duyuyordum.

Yıllarca basketbol kursuna gitmiş ve bu sporun her şeyini avucunun içi gibi bilen Deva'nın hesaplamalarına göre, bu atışın basket olmama ihtimali çok ama çok düşüktü. Yine de heyecanıma engel olamıyordum. Ellerim titriyor, gözüm seğiriyordu.

Bakışlarım kısa bir anlığına Başar'a değdi. Kollarını göğsünde bağlamış, rahat bir ifadeyle bana bakıyordu. Atacağımdan emin olduğu için rahat olduğunu görebiliyordum.

Onun verdiği özgüvenle derin bir nefes aldım. *Yapabilirsin, Deva. Yapabilirsin, Deva. Yapabilirsin, Deva.* Yerimde hafifçe zıpladım ve atışı yaptım.

Top potanın etrafında döndü, döndü, döndü ve döndü. Herkes kafasını elleri arasına alıp beklerken yavaşça potadan içeri girdi ve yere çarptı.

Olmuştu. Biz kazanmıştık.

Skor tabelasında 30-29 yazıyordu.

Başar beni kalçamın altından tutup havaya kaldırdığında zafer nidaları atıyordu. Diğerleri etrafımızda dönüp bağırırken, o beni döndürüyordu.

"DEVA'NIN ASLANLARI!"

Beni yere indirdi. "İşte benim kızım!" deyip alnıma güçlü bir öpücük kondurdu.

Ona mı heyecanlansam kazandığımıza mı sevinsem, bilemiyordum. Tribündekilerle beraber çember oluşturup kollarımızı birbirimize dolamıştık. Olduğumuz yerde zıplayarak bağırıyorduk.

Bu benim oyunda olduğum ilk maçım ve ilk zaferimdi.

İçimden bir ses, son olmayacağını söylüyordu.

Salonda bir anda *12 Dev Adam* çalmaya başladığında sevinçten delireceğimi sandım.

Ben 12 dev adamdan biri sayılmazdım ama şu anlık öyleydim. Herkes bir anda bu anı beklermiş gibi adapte olup şarkıyı söylemeye başlayınca ben de onlara eşlik ettim.

"UH AH DEV ADAM 12 DEV ADAM! UH AH DEV ADAM! HEY HEY HEY HEY!"

Tribündekiler coşmuş, sesimizi duyan herkes sahaya akın etmeye başlamıştı. Babamın ve yönetimden birkaç kişinin uzaktan bizi izlediğini görüyordum. Hepsinin gülümsüyor olması iyiye işaret olmalıydı.

Ona döndüm. Bana bu anı yaşatan adamın gözlerinin içine bakarak söylemeye başladım. Başar da aynısı yaptı.

"Her zaman yanındayız! Yalnız bırakmayacağız! Kalpler senle bir kez daha! ŞAMPİYON OLACAĞIZ!"

Terden sırılsıklam ve nefes nefeseydik. Üstümüzde Değirmenaltı formaları vardı. Muhtemelen çok çirkin görünüyordum ama onun beni kalbiyle gördüğünü bildiğim için sadece sevincimi yaşamaya odaklanıyordum.

Ümit etrafımızda koşarak, "BİZ KAZANDIK!" diye bağırıyordu.

Gözüm, kaybeden takıma çarptı. Üzgün suratlarla nahtarlıklarına baktıklarını gördüm. İçten içe yanımızda olmak istediklerini biliyordum. Bu anı onlarsız yaşamak istemiyordum.

"SİZ DE GELİN! HADİ!" diye bağırdım. Elimle, gelmelerini işaret ettim.

Önce birbirlerine baktılar, sonra da birkaç saniye düşündüler ve koşarak yanımıza geldiler. Geldikleri gibi daha ne olduğunu anlamadan kendimi havada buldum. 12 tane dev adamın elleri üzerinde yükseliyordum.

Çılgınlar gibi bağırıyorlar, beni elleri üzerinde oradan oraya götürerek zıplıyorlardı. Bu enerji beni hayata bağlıyordu. Kahkahalar eşliğinde gülerek şarkıya eşlik ediyordum.

Bu harika bir coşkuydu. Beraber kutlayabilmek çok güzeldi. Ama Ata Can bir haftalık kölem olmak için şimdiden hazırlıklara başlasa iyi olurdu.

"Her zaman yanındayız! Yalnız bırakmayacağız!"

21. PAS

Sosyal bir insan olmadığım için Merve'den başka yakın arkadaşım yoktu. Normal arkadaşım da yok denecek kadar azdı. Bu yüzden daha çok evde vakit geçiriyordum.

Fakat son zamanlarda evde kalmak da iyi gelmiyordu. Annem beni çileden çıkartmanın dozunu artırmış ve sosyal medya üzerinden de bunu yapmaya başlamıştı.

Evde olmaya karar verdiğim bir hafta sonuydu. Başar'la konuşmuş ve bugünü ayrı ayrı kendimize ayırmaya karar vermiştik.

Aslında çok rahattım. Yatağımda uzanıyordum. Kölem Ata'dan eve sipariş verdirdiğim abur cuburlarımı yiyordum. Keyfime diyecek yokken annemin sosyal medyadan gönderdiği video, içine limon sıkmıştı.

Takımla iddiasına oynadığımız maçtan bir videoydu. Düştüğüm zaman Başar'ın telaşla yanıma gelmesi, beni kaldırması ve benim Yasin'e bağırmamı içeriyordu. Videonun başlığında "Sevgililer Gününde Çiçek Alan Değil, Veren Kız" yazıyordu.

Annem ise gönderdiği mesajda, *"Bir kere de nahif olsan ölürsün değil mi?"* diye yazmıştı.

Ona sadece, *"Evet,"* yazıp göndermiştim.

Ve ahmaklık ederek videonun yorumlarına girmiştim.

@ecemballilokma: Böyle kızlar kazanırken biz kaybediyoruz...

@akdoganlardanbiri: Başar'ın bakışlarındaki telaşa öldüm bittim bee

@emirakyuz: İyi ki Başar'ın performansı düşmedi yoksa bu kızın bizden çekeceği vardı

@senacaliskan: Hâlâ bu kızda ne bulduğunu anlamış değilim ya hareketlere bak farklıyım triplerinde

@surmelizeynep: Ben onca eleştiriye maruz kalsam delirirdim kızın umurunda olmadı ya helal olsun

@avrasyatuneli: Bok gibi

Bunlar gibi daha yüzlerce yorum vardı. Kötü yorumlar binlerce kişi tarafından beğenilmişti.

Artık alıştığım için bu tarz yorumlara aldırış etmiyordum. Haftada bir defa bir tane fotoğraf veya videomuz gündem oluyordu. İnsanlar kendi sefil hayatlarından uzaklaşıp başkalarının hayatını eleştirmeyi hobi edinmişti.

Telefonu fırlatacağım sırada Aşkolar ve Kuşkolar grubundan mesaj geldi.

Ümit: Kaşların yay, kirpiğin ok,
baktığını öldürürsün. Geçme
mescit yakınından, çok namazlar
böldürürsün. Hayırlı pazarlar.

Ümit: Nasıl mesaj?

Yalnız bu cuma mesajı değil miydi?

Ümit: Şu nasıl?

Ümit: Üzümleri bekletirsen şarap, beni bekletirsen harap olursun. Hayırlı pazarlar.

Ümit: Cumaya kadar bekleyemem Deva her şey çok kritik

Ne gibi?

Ümit: Ya da bu nasıl?

Ümit: Mandalinanın kenarlarını soyduktan sonra suyunu içine çekip mi yersin, yoksa hepsini tekte ağzına mı atarsın? Sana bir şey soracağım. Beni seviyor musun?

Bu ne? En alakasız mesajlar listesi mi yapıyorsun?

Ata Can: Biraderim vazgeç artık bu sevdadan ya. Kara sevda bile bu kadar uzun sürmedi.

Ümit: Çaresiz insanlar böyle şeyler yapar. Ama siz bunu kabul edecek kadar ahlaktan uzaksınız.

Başar: Kızı karşına al ve insan gibi konuş. Böyle çocuk çocuk şeyler yapma.

Ümit, Tarkan'dan *Verme* şarkısını gönderdi.

Ümit: Verme, akıl verme.
Vereceksen huzur ver!

Emirhan: Kardeşim şey yaz.

Emirhan: Elimde taş yok okeye dönüyorum. Senden mesaj yok deliye dönüyorum :)

Ümit: Ciddi misin? Dalga geçmeyin artık.

Emirhan: Tabii ki ciddi değilim oğlum ergen misin sen?

Ümit: Benim sanırım bazen hiç kimsem yok...

Ve gruptan ayrıldı.

Onun bu tavrına kahkaha attım. Ne duygu durumunda olursam olayım bana her zaman iyi geliyorlardı. Bu paha biçilemezdi.

Sırıtarak onlarla çektiğimiz fotoğraflara bakmaya başladım.

İlk fotoğrafta Başar ve Ata, tribünden formasını uzatan bir çocuğa imza atıyorlardı. Çocuk heyecandan bayılacaktı. Etraftaki herkes onların fotoğraflarını çekmeye çalışıyor, imza almak için bağırıyordu.

Diğer fotoğrafa geçince yüksek sesle güldüm. Emirhan öne doğru eğilmiş, ellerini dizlerine yaslamış, kafasını çevirip kameraya bakıyordu. Kalçasının tam altında duran topu poposuyla

sektiriyormuş gibi duruyordu. Üstünde ise "Deva hocam, kıçımla sektirdim. Bunu sayarız, değil mi?" yazıyordu.

Gülerken, "Aptal ya," dedim.

Ümit'in hararetli bir şekilde horon oynadığı video ise kendisini defalarca izlettiriyordu. Terden sırılsıklam olmuştu, nefes nefeseydi ama yılmıyordu. Adamı Karadeniz'den çıkartsak da Karadeniz'i adamdan çıkartamıyorduk. Tam bir uşaktı.

Babamın içeriden seslendiğini duyduğumda galerimde bakınmaya devam ediyordum. Bir kere daha seslenince ayaklandım. Odamdan çıktığımda onun salonda düşünceli bir şekilde oturduğunu gördüm.

"Efendim, baba?"

Beni görünce kafasıyla yanını işaret etti. "Yanıma gel bi', kızım. Seninle konuşmam gereken bir şey var," dedi.

"Hayır olsun. Kötü bir şey mi?" diye sorup karşısındaki sandalyeye oturdum.

Babamın önünde bilgisayarı ve bir sürü kâğıt vardı. Gözlüğünü çıkarıp masaya koydu. Burun kemerini sıktı.

"Baba, konuşur musun? Çok gerdin şu an beni."

Babam söze, "Sana birkaç bir şey söyleyip bir şey danışacağım. Kötü bir şey yok," diye başladı. "Yönetimdekilerden haber geldi. Mert olayı çözüme kavuşmuş."

Gözlerim irileşti. "Gerçekten mi? Çok rahatladım ya. Kimseye söylemesem de günlerdir içim içimi yiyordu. Her an karşımıza çıkacak diye çok korkuyordum. Nasıl çözülmüş?" diye heyecanla sordum.

Pek de memnun olmayan bir ifadeyle, "Senin bulduğun mesajlar sayesinde," dedi. "Geçenlerde yönetimle beraber çocuğun babasıyla oturup doğru düzgün konuştuk. Artık bu işe son verilmesi gerektiğine iki taraf da hemfikir oldu. Adam, çocuğunun bu gibi hareketlerinden yılmıştı, belliydi. En son mesajları

gösterince şüphelendiğini hepimiz anladık. Bugün haber geldi. Oğluyla abisi adamı dolandırıyormuş. İşler bizim bildiğimizden de büyükmüş anlayacağın."

Elimle ağzımı kapattım. "İnsan, oğluna bile güvenemiyor, desene. Gerçekten duy da inanma. Ee, sonra ne oldu?"

Babam arkasına yaslandı, derin bir nefes verdi. "Kendi içlerinde bir sürü dertleri varken artık bizimkilere bulaşmazlar yani. Bir belayı da böylelikle def etmiş olduk," deyince omuzlarımdan bir yük kalktığını hissettim.

"Bir daha böyle bir işe sebebiyet vermeyeceğim, baba. Söz," deyip onun elini tuttum. "Önce özür dilerim sonra da teşekkür ederim. Benim yüzümden başlarına daha büyük işler açılmasına engel olduğun için."

Babam usulca saçımı okşadı. Bana şefkatle bakıyordu.

"Senin için yapamayacağım bir şey yok, kızım. Zaman zaman senden boyunu aşan şeyler istiyorum. Ama bunun sebebi sana tamamıyla güvenmem. Sen benim bu dünyada bir şeyler başardığımı kanıtlayan yegâne şeylerden birisin. İyi ki benim kızımsın."

Hayatım boyunca kendime ait pek bir şeyim olmamıştı. Başkasının eskini giymekten, tek çeşit monta ve ayakkabıya sahip olmaktan, kıt kanaat geçinmenin ne demek olduğunu bilmekten hiçbir zaman gocunmamıştım. Hayallerim olmuştu elbette. Çocuk kalbim, yaşıtlarının sahip olduğu şeyleri elbette kıskanmıştı. Ama hiçbir zaman çok zengin olmaya dair hayallerim olmamıştı.

Çünkü Sezai Çetinceviz bana en büyük zenginliğin karşılıksız sevgi olduğunu öğretmişti.

Ve ben çok zengin bir kadındım.

Hiçbir paranın gücüyle mukayese edilemeyecek kadar üstelik.

Onun elini tuttum ve avucunu öptüm. "İyi ki benim babamsın. Sen olmasan bu hayat çekilmez olurdu. En büyük şansım sensin, baba."

Benim titreyen sesim, onun titreyen elleri ikimizi de gülümsetti. "Bir anda duygusallığa boğulduk, canım," deyip gülerek benden uzaklaştı. "Aslına bakarsan başka bir konuda benim senin profesyonel görüşüne ihtiyacım var. Şu an yardımcı antrenörümle konuşmam gerekiyor."

Yerimde hareket ettim, boğazımı temizledim. "Değirmenaltı Basketbol Kulübü Yardımcı Antrenörü Deva Çetinceviz konuşuyor. Buyurun, Koç'um!" dedim.

Bu hâlim babamı gülümsetti. Bilgisayarından birkaç yere tıkladı. "Hayırlı bir şeyler için fikrini almaya ihtiyacım var. Biliyorsun ki dönemin başından beri kadromuza dâhil etmek istediğimiz birkaç oyuncu vardı. Ligde de iyi gidiyorken bu konuyu daha çok masaya yatırdık."

"Evet, konuşmuştuk. Hatta onları alırsak kimse bizi tutamaz demiştik."

"Bahsettiğim oyunculardan ikisiyle sözleşme aşamasındayız. Her şey yolunda giderse onlarla anlaşacağız gibi duruyor," dedi.

Gülümsedim. "Değirmenaltı yine yıkıp geçecek desene! Fakat sanırım bir ama'sı var, değil mi?"

Kafasını salladı. Gözlerime bakmıyordu. "Takımdan üç kişiye teklif var. Ve geri çevrilemeyecek kadar güzel teklifler. Onları kabul edersek yüklü miktarlar alacağız. Ve bu, takımı çok daha iyi yerlere getirecektir." Bilgisayarı bana doğru çevirdi. Ekranda gördüğüm kişi Ata'ydı. "En büyük teklif Ata'ya. Rakip takımlardan biri onu kendi takımında istiyor. Teklif de beklediğimizin çok üstünde."

Ne diyeceğimi bilemedim. "Baba," diye mırıldandım.

"Biliyorum, onlara çok bağlandın. Gitmeleri seni çok etkileyecek. Ama burada işler böyle yürüyor, Deva. Sadece bizim için de değil, onlar için de iyi olacak. Ata ne zamandır Fenerbahçe'de oynamak istediğini söylüyordu, biliyor musun? Bu, onun hayali."

Boğazımı temizledim. "Diğerleri kim?"

Tuşa bastı ve ekranda Ümit belirdi. Sonrasında da Sinan.

İtiraf etmem gerekirse Başar'ı görmemek beni rahatlattı. Biliyorum, bunun bencillik olduğunu söyleyeceksin. Ama daha her şeyin başındayken onun başka bir takımda olması fikri iyi hissettirmiyordu. Her ne kadar kariyeri açısından kötü olsa da.

Ben sessiz kalınca babam konuşmaya devam etti: "Başar'ı burada görmek istemediğini biliyorum. O geçen hafta bizimle sözleşmesini yeniledi," deyince kaşlarım havalandı. "Haberin yok muydu? Kendisi geldi. Ona teklifler geldiğini söyledik ama hangileri olduğuna bakmadı bile. Başar bir süre daha bizimle olacak."

"Neden? Neden yaptı ki bunu?" diye sordum.

Teklifin hiç gelmemesi mi daha kötüydü yoksa gelen tekliflere hiç bakmadan reddetmesi mi?

Ya da bunu benim için yaptığını düşünmek iyi mi hissettirmeliydi yoksa vicdan azabı mı çekmeliydim?

"Teklifler nereden gelmişti?" diye korkarak sordum. Babam yeniden gözlerini kaçırdı ve bilgisayarına bakmaya başladı. "Baba, söyler misin? Sadece bilmek istiyorum."

"Lütfen kendini suçlama, Deva. Başar bunu kendisi seçti." Devam etmesi için sessiz kaldım. Babam bir nefes verdi. "Galatasaray'la görüşmelerimiz vardı. Net bir şey yoktu ama olma ihtimali de vardı. Başar'ın bundan haberi bile yok.

Teklifleri duymak dahi istemedi. Onun kararı kesindi. Sen değiştiremezdin."

Başımdan aşağı kaynar suların döküldüğünü hissettim.

Ben şimdi onun hayalini mi çalmıştım?

Benim yüzümden takımda kalmıştı.

Beni yalnız bırakmamak için kalmıştı.

Benim için kalmıştı.

Babam dikkatimi ona vermemi istiyordu. "Deva, bana yardım et de şu analizleri yapıp karar verebileyim," deyince ona boş gözlerle baktım. Kâğıtları dikkatle inceledi. "Ata'nınki kesin gibi duruyor ama diğerlerini netleştirmemiz lazım. Hem daha sezon bitmedi. Ne olacağı belli olmaz. Ümit için bir yerden daha teklif var. Bizim için faydası olanı düşünürken onun için de düşünmeliyiz. Sen Sinan'ın dosyasına bakar mısın?"

Kâğıdı elime aldım ama aklım kesinlikle yerinde değildi.

Masadan bir bir eksiliyordu dostlar.

Ve ben buna kesinlikle hazır değildim.

Rapor düzenlemekle aramda nefret ve aşk ilişkisi vardı. Daha başlayalı bir saat bile olmamışken kendimi aşağı atmak istiyordum. Bilerek cama yakın oturmamıştım çünkü tek tek kayıt doldururken aşağı atlamam çok olasıydı, bu riski göze alamazdım.

"Kâğıtlar sana bir şey yaptıysa söyle ben hallederim," diyen Ata'nın sesini duyduğumda irkildim. Kafamı kaldırdım. Başımda dikiliyor ve bana bakıyordu. "Masayı yiyecek gibi bakıyorsun. Yardıma ihtiyacın var mı?"

Güçlükle sırıttım. "Yardımcı antrenörün de yardımcısı oluyorsa, bunu ayarlayabilirsen çok makbule geçer." Oturması için yanımdaki sandalyeyi çektim. "Sen ne yapıyorsun? Bu saatte pek buralarda olmazsın aslında."

Elinde tuttuğu dosyayı havaya kaldırıp salladı. "Haberin vardır diye tahmin ediyorum."

Transfer belgeleri.

Zaman yaklaşıyor demekti bu. Ve bağ kurup sonra bu bağ koptuğunda yıkılan Deva için kara gün çanları çalıyor da demekti.

"Haberim var," diye mırıldandım. Ona doğru döndüm. Mutlu olduğunu gördüm. "Senin adına çok mutluyum. Bunu gerçekten hak ediyorsun, Ata. Daha kimseye bahsetmediğimiz için seni tebrik etmemiştim. Şimdi edebilirim," diyerek ona sarıldım. Kısaca sarılıp uzaklaştık.

"Teşekkür ederim, Deva. Ben de daha kimseye söylemedim. Biraz önce netleşti zaten. Hafta sonu imzalayacağız," dedi. Sesi oldukça heyecanlı geliyordu. Yerinde duramayan hâli beni gülümsetti. "Bu benim hayalimdi, biliyorsun."

"Fenerbahçe, ha? Aşağısı seni kurtarmazdı zaten." Daha sadece birkaç ay çalışmıştık ama ellerimde büyümüştü sanki. Bir numara. Ata Can. Genç kızların gözdesi. Partilerin aranan yüzü. Değirmenaltı'nın medarıiftiharı. "Yokluğunu hissedeceğiz, kaptan."

Hüzünle karışık bir mutlulukla gülümsedi. "Takımın yeri çok ayrı. Değirmenaltı benim kendimi bulduğum yer. Ama senin yerin de öyle, Deva. Nereye gidersem gideyim senin gibi biriyle çalışabileceğimi sanmıyorum. Beraber çalıştığımız süre çok uzun olmasa bile yokluğunu derinden hissedeceğim."

"Arada sana kendimi hatırlatırım ya! Maçlarda önden yer ayırırsan izlemeye gelirim. Arada sana yanıltıcı taktikler veririm. Bir Galatasaraylı olarak takımıma bunu borçluyum zaten," diye alaya aldım. Derin bir nefes verdim. "Dilerim çok daha iyi yerlere gelirsin. Git ve bizi gururlandır."

Ayağa kalktığında ben de kalktım. Bana bir kere daha sıkıca sarıldı.

"Çocuklara daha söylemedim. Son bir maç kaldı. O da bitsin, ondan sonra güzel haberi paylaşacağım."

"Benden sır çıkmaz, kaptan. Sen ne zaman istersen o zaman söyle," deyip sırtına iki defa vurdum. "Gidince bizi unutursan?"

Kafasını geriye doğru attı. "Böyle bir şey mümkün mü? Değirmenaltı bir sevdadır hiç solmayan. Ve emin ol sen hiçbir zaman unutulacak bir insan değilsin. Hayatımda kaç defa senin gibi birini tanıyabilirim ki?"

Kafamı salladım. "Hak veriyorum sana."

Güldü. Yerinde duramıyordu. "Ben gidiyorum şimdi. Güzel haberi annemlere vereceğim. Görüşürüz."

Ben daha, "Görüşürüz," demeden koşar adım gözden uzaklaşmıştı bile.

Bir devir kapanıyor, yeni bir devir açılıyordu. İlk taşı atan Ata olmuştu. Yeni sezonda her şey bambaşka olacaktı.

Ata'nın arkasından baktığım sırada göz hizama bir kıvırcık girdi. Güzel bir tebessümle bana doğru geliyordu. Yanıma geldi, yanağıma öpücük kondurdu. "Selam, sevgilim," dedi.

Senin haberin yok tabii. Başar bana son bir haftadır *sevgilim* diyor. Her söylediğinde bayılacak gibi olduğumun farkında değil. O kadar içten söylüyor ki bana sesleniyor ama kendisi mutlu oluyor.

Tam bir avanak gibi, anlayacağın.

"Selam," dedim onun kadar neşeyle. "Bitti mi işin? Gidiyor musun?"

"Senin işin bitene kadar beklerim. Geç oldu, eve ben bırakırım seni."

Onu geri çevirmedim. Hem çok yorgundum hem de bu saatte otobüs çekebilecek havamda değildim. İnsanların bakışlarından

da bıkıp usanmıştım. Her an biri beni kayda alıyor ya da fısır fısır hakkımda konuşuyordu. Ünlüleri anlıyordum artık.

Ben tekrar işimin başına döndüm. O da yanıma oturup kulaklığını taktı, telefonuyla ilgilenmeye başladı. Varlığını hissedince daha verimli oluyormuşum gibi hissediyordum. Bu yüzden raporlama işini bile keyifle yapmaya başladım.

Sıra Ümit'in dosyasına geldiğinde onun da gidecek olmasıyla tekrar yüzleştim.

Ve Başar'ın benim için kalıyor olmasıyla.

Çaktırmadan ona baktım. Neyi elinin tersiyle ittiğini dahi bilmiyordu. Zaten bilmemesi de daha iyiydi. Üzüldüğünü görmek benim için yıkıcı olurdu.

Gözleri telefondan ayrılmazken, "Pardon, neden bakıyorsunuz?" diye sordu. "Birine mi benzettiniz?"

Patavatsız biri değildim. Ama şu an öğreneceğin üzere artık öyle biri olma yolunda ilerliyordum.

"Öğrenmeden nasıl reddedebilirsin? Ne sebeple yaptığını bilsem de bunu doğru bulmuyorum. Neyi geri çevirdiğinin farkında bile değilsin!"

Kulaklığını çıkardı. Ve bana hayret edercesine baktı.

"Nereden çıktı şimdi bu?"

"Belli ki ebesinin bir yerlerinden çıkmış. O yüzden çok can sıkıcı duruyor. Beni yalnız bırakmamak için yapmış olabilirsin, bu iyi bir şey. Ama kendimi sorumluluk altında hissediyorum. Ne demek bu ya? Ben tüm hayatım boyunca bunun yüküyle yaşayacağım. Gitseydin ve çok iyi yerlere gelseydin neler olurdu diye düşünüp duracağım. Günlerdir beynim çorba gibi. Seni üstünde o formayla hayal edip duruyorum! Ve Allah kahretsin ki annemin geceliğini bile giyse yakışacak birisin!"

Başar sakinleşmemi ister gibi elimi tuttu. Benim aksime sakince, "Neden bağırıyorsun? Yanındayım ve kulaklarım iyi duyuyor," dedi.

"Çünkü içime sığmıyor derdim kederim!"

Bana anlayışla baktı. "Sanırım netleştirmemiz gereken bazı şeyler var," dedi. Sandalyemin altından tuttu, beni kendine doğru çekti. "Öncelikle beni üstümde ne olursa olsun hayal etmen hoşuma gitti. Bu konuda yalnız değilmişim. Sonrasında ise tam olarak ne bildiğini bilmiyorum. Bana sakin bir şekilde neler olduğunu anlatabilir misin?"

Asla sakin olamayarak, "GALATARASARAY?" dedim.

Kafasını salladı. "Evet? Sevdiğim bir takımdır."

Ofladım. "Bak bunu bile bilmiyorsun. Galatasaray'ı reddettiğinin farkında mısın? Tabii ki değilsin. Çünkü sormadın!" Şaşırmasını, hatta delirmesini bekledim ama öyle olmadı. "Biliyor muydun?" Kafasını hafifçe sağa sola salladı. "Bu kadar heyecanlanma ya! Sana her gün teklif getiriyorlar herhalde! Paşama bak!"

Elimi hafifçe sıktı. Ben ise onun kafasını sıkmak istiyordum.

"Haberim yoktu, haklısın. Şu an öğrendim ve onur duydum. Sadece anlamadığım bir şey var. Sen neden kendini yükün altında hissediyorsun?"

"Çünkü..." Kısa bir an sessiz kaldım. "Benim yüzümden reddetmedin mi onları?"

"Hayır," dedi. Tabiri caizse mal gibi kaldım. Hızlıca, "Yani hem evet hem hayır," diye ekledi. "Kendini bu yüzden suçlu hissediyorsan hissetme. Kalmamın sebeplerinden biri sensin. Her şeyin başındayken iyi bir sebeple de olsa bu ayrılık içime sinmeyecekti. O yüzden istemedim. İkinci olarak ise sana birkaç haftadır görüşmelerim var diyordum ya hani. O görüşmenin sebebi yurt dışında bir takımla görüşüyor olmamdan kaynaklıydı. Daha netleşmeden söylemek istememiştim. Hâlâ net değil.

Zaten bu sene için değil, gelecek sene için konuştuk. O yüzden bir sene daha seninle aynı yerde kalmak istedim. Hangi takım olursa olsun şu an umurumda değil."

"Nasıl? Hangi takım? *Knicks* de de düşüp bayılayım," dediğimde, *yok artık* der gibi baktı.

"Kendi hâlinde, yine yerel bir takım. Ama önü çok açık. Kıstasımız buysa geçen sene Knicks'e bir oyuncu vermiş," derken çok heyecanlı görünüyordu.

"Sen ciddi misin? Bunu benden nasıl gizlersin? Günlerdir delirdim ben!"

Yanağımdan makas aldı. "Beynini okuyamam ki, güzelim."

Boynuna sıkıca sarıldım. "Ne diyeceğimi bilmiyorum. Çok mutlu oldum! Sanki kendim başarmışım gibi çok sevinçliyim!" Yanaklarını öptüm. "Seneye mi dedin? Neden seneye?"

İki elimi de sıkıca tuttu. "Bunu uygun bir zamanda konuşmak istiyordum ama sen duramadın tabii. O zaman soracaktım sana. Belki sen de benimle gelmek istersin diye düşündüm. Bu yüzden ikimize de bir sene daha tanıdım. Eğer istemezsen de bunu ayrı şekilde masaya yatırırız diye bir fikir vardı aklımda."

"Her şeyden önce, bir saniye. Eğer ben gelmezsem gitmeyecek misin?"

"Bu konuda seçim yapacak kadar düşünmedim. Uzaktan yürütemeyeceğimize inanırsam başka bir yol düşünürüm. Bu uğurda bir kariyer yapmak istiyorsam bunun ne kadar iyi bir yol olduğunu herkesten iyi biliyorsun. Sana bunu anlatmayacağım."

Devam edecekti ama araya girdim:

"Git, Başar. Ne şekilde ve nasıl geleceğimi anlamadım. Ama ben gelemesem de sen git. Bu şans insanın karşısına bir kere çıkar. Seni her şeyimle destekliyorum. Yürütemeyeceğimizi de aklından çıkar. Sana söyledim. Ben seni seviyorum. Mesafeler bizim için engel olamaz bile."

Son kelimelerim boğazımda kaldı. Çünkü dudakları dudaklarımın üstüne kapandı.

Bu ilk defa oluyordu. Şaşırmış ve öylece kalakalmıştım. Tek yaptığım kıpırdamadan durmak ve sıcaklığını hissetmekti.

Beni öpüyordu.

Başar Korkmaz delirmiş olmalıydı.

Dudakları hâlâ yakınımdaydı. "Sen harika bir kadınsın," dedi. Yüzümü elleri arasına aldı. "Seni hak etmek için ne yaptım, bilmiyorum, Deva."

Kızarmış yanaklarımla gülümsedim.

"Ben seni hak etmek için neler yaptığımı biliyorum. Erkek kılığına girmem en başta geliyor tabii."

Beni kolunun altına aldı.

"Her kimsen değil. Sadece sensen."

22. PAS

"Hava kara bulutlu, yine yağmur yağıyor. Sanki günahsız gibi gözlerime bakıyor... Of... Of... Of... Of...Of...Of... İçime akan dertler alsın da seni gitsin. Bu sevdanın hayrı yok artık burada bitsin..."

İçkisinden aldığı bir yudumdan sonra sesini yükseltti.

"Yalan mı? Yalan mı? Of... Of...Of... Yalan! Yalan! OF! OF!OF!"

Şükrü dayanamadı ve "Bu şarkı nedir Allah aşkına? İçim şişti!" dedi. Lafı Ümit'eydi. Çünkü şarkıyı dertli dertli söyleyen ondan başkası değildi. "Farkındaysan kutlamak için geldik buraya. Ama on beş tane adam oturmuş senin melankolik şarkılarını dinliyoruz. İşin garibi arkada şarkı da çalmıyor, sadece sen söylüyorsun. Sence bu normal mi?"

Ümit, "Herkese nasip olmaz tabii ama siz ne anlarsınız ki," deyip doğruldu. "Sesimi sizle heba etmeyeceğim."

Hep bir ağızdan şükrettik. Ve bu onu daha da sinirlendirdi.

Bıçağımı aldım ve dikkatleri çekmek için bardağıma vurdum. "Artık Koç'u ve ağır abilerimizi gönderip baş başa kaldığımıza göre konuşma yapmamın vakti geldi!" dedim. Kimseden çıt çıkmadı. "Alkışlasanıza!"

Zorla da olsa alkışladı prensesler.

"Tamam ya, abartmayalım," dedim, kendim istememiş gibi. Ayağa kalktım. "Kadeh kaldırmak istiyorum. Bensiz yarım yamalak başladığınız bir sezonu, benimle beraber başarılarla kapatmanızın haklı gururunu yaşıyorum."

"Oh, geldi yine kendini övme seansı. Bugün yeterli doz alamamıştım. Bu bana iyi gelecek," diyen Emirhan'a gülümsedim.

Gözlerim önce sevdiğim adama, sonra da diğerlerine değdi.

"Engebeli bir yoldan geçip buralara geldiğimiz için çok mutluyum. Onca olaydan ve karmaşadan sonra bunları başarabildiysek, ben dâhil, kimse önünüze çıkmadığında neler yapabileceğinizi tahmin bile edemiyorum. Harika işler başardınız, Değirmenaltı! Ligi üçüncü sırada kapattık. Bu çok büyük bir başarı. Hepinizi canıgönülden tebrik ediyorum. Onca emeğin, terin, gözyaşının hakkını verdiniz!"

Ata masanın diğer ucundan, "Kendini de dâhil et!" diye bağırınca birkaç kişi de onu destekledi.

Gülümseyerek, "Hakkını verdik!" diye düzelttim. Önce Ata'ya, sonra Ümit'e ve Sinan'a, ardından da aramızdan son ayrılan Şükrü'ye baktım. "Bazı vedalar ne kadar üzücü olsa da bir o kadar da duygu yüklüdür. Değirmenaltı bu sene elde ettiği başarılar listesine pek çok şey ekledi. Ata, Ümit, Sinan ve Şükrü. Dilerim gittiğiniz yerde bizi unutmazsınız! Eğer öyle bir şey yaşanırsa tepenizde bitip size seve seve hatırlatacağımı aklınızdan çıkarmayın!"

"Ula nasıl unutalım? Gideceğimize bile doğru düzgün sevinemiyoruz," dedi Ümit. Gerçekten de öyleydi. Masaya oturduğundan beri üzgün duruyordu.

Emirhan kolunu arkadaşının omzuna attı. "Oy, hamsili turşum benim! Nasıl da duygusal bir kelebek. Benim gibi bir dostu gittiğin yerde bulamayacaksın diye dertleniyorsun, değil mi? Çok haklısın..." diyerek Ümit'le uğraştı.

Kadehimi havaya kaldırdım. "Kadehimi ilk önce beni ne olursa olsun kabullenen size kaldırıyorum. Beni takımdan biri olarak gördünüz. Bunu hiçbir zaman unutmayacağım. Sonra da yine ve yine canla başla çalışan sizlere kaldırıyorum. İyi ki Değirmenaltı! Hep Değirmenaltı!" Canıgönülden söyledim. "Değirmenaltı'na!"

Tüm kadehler havaya kalktı.

"Değirmenaltı'na!"

Ben oturduğum sırada Başar ayağa kalktı. "O zaman sıra bende," dediğinde gözler ona döndü. Bana baktı. "Hepimiz adına konuşmayı benim yapmama karar verdik." Bunu önceden düşünüp planlamış olmaları bile çok tatlı bir şeydi.

Ümit araya girip, "Çünkü sevgilisisin diye. Yoksa ben konuşacaktım. Ayrılmadan önce bu benim hakkımdı," dedi.

Başar ona aldırış etmedi.

"Sevgili Deva." *Sevgilim Deva.* Kafasını eğmiş, hafif bir tebessümle bana bakıyordu. "Hayatımıza girişin eşsizdi. Hepimiz senin gibi birini ömrümüz boyunca bir daha tanıyamayacağımızı biliyoruz. Seni takıma dâhil ettiğimizi söylüyorsun. Fakat asıl sen geldiğinde biz daha iyi bir takım olduk." Kocaman gülümsedim. Kalbim deli gibi atıyordu. "Yeri geldiğinde sessiz, yeri geldiğinde hepimizi dâhil ederek savaştığın tüm meydanlar için sana takım adına teşekkür ederim. Değirmenaltı'ndan bir Deva geçti! Ve her şey değişti!" Bana aşkla bakan gözlerine bakarak kocaman gülümsedim. Büyük bir coşkuyla, "Deva'ya!" dedi.

Kadehlerini kaldırdılar. Ben ise onları izledim. Hep bir ağızdan bağırdılar:

"Bizim oğlana!"

Beklemediğim bu haykırış karşısında kahkaha attım.

"Aptallar!" dedim gülerek. "Beni ağlatamayacaksınız. Bugün sadece kutlama yapacağız. Duydunuz mu?"

Başar beni ayağa kaldırdı ve sıkıca sarıldı. Kulağıma fısıldadı: "Ümit birazdan ağlayacak. Bence elinden kadehi almalıyız." Şakağımdan öptü ve uzaklaştı. Boğazını temizledi. Diğerlerine dönerek konuştu: "Beyler, ben hepinizin yerine sarıldım. Sizin sarılmanıza gerek yok."

Diğerleri onun bu tutumuna gülerken, Emirhan, "Aa, kıskanç herife bak," dedi.

Ümit ise parmağını havaya kaldırdı. "Giden gitmiştir, gittiği gün bitmiş midir sizce? Ve bir şey sormak istiyorum. Ben gidince beni unutur musunuz?"

Defalarca sorduğu bu soru yüzünden herkese gına gelmişti. Yanına gittim ve kadehini ondan uzaklaştırdım. Garsondan ona sert bir kahve getirmesini istedim.

"Ümit, sen neyi başardığının farkında mısın? Değirmenaltı harika bir takım. Kimse aksini iddia etmiyor," dedim. Dudaklarını büzdü. "Ve sen çok iyi bir takıma gidiyorsun. Bunu ve diğer başarılarımızı kutlamaya geldik. Bu senin gecen! Senin şu an kalkıp *ELLERİNE SAĞLIK!* diye bağırman gereken noktadayız. Sen ise neredeyse ağlayacaksın. Değirmenaltı hep var olacak. Ve sen her zaman onun bir parçası olacaksın. Ve emin ol sen unutulacak son insan bile değilsin. Silkelen ve kendine gel!"

Ümit birkaç saniye düşündükten sonra yüzünü sıvazladı. Kafasını beni onaylarcasına salladı. İçkisini kafasına diktikten sonra sandalyesini itti ve ayaklandı.

Bir anda, "*ELLERİNE SAĞLIK!*" diye bağırmasını kimse yadırgamadı. Ben de dâhil. Ve hepimiz bu anı beklermiş gibi bir kere daha, belki de son kez ona eşlik etmeye başladık.

"*HADİ DURMA KUTLA BU ZAFER SENİN!*"

Onu özleyecektim. Enerjisini, her an şarkı söylemesini, Emirhan'la olan didişmelerini, küçük triplerini, ilgi arsızlığını,

sevgi kırıntısı için çabalamasını. Eminim ki yokluğunu oldukça hissedecektim.

Keyifler yerine gelmişken ben yeniden sevgilimin yanına geçtim. Oturur oturmaz, "Selam, kaptan," dedim. Ata'nın gitmesiyle beraber yeni kaptanımız o olmuştu. "Eğleniyor musun?"

Kaşlarıyla Ata'yı işaret etti. "O buradayken şöyle seslenmesen olur mu? Giderayak kalbini kırmayalım," dedi.

Kısa bir kahkaha attım. "Adam, Fenerbahçe'ye gidiyor. Sence kaptanlığı bıraktığına üzülür mü?"

"Biz şimdi bilemeyiz, neye üzülür neye üzülmez. Yine de dikkatli olalım."

Ona gözlerimi kısarak baktım. "Ben senin nahif kalbin için fazla mı kabayım acaba?"

O cevap veremeden, dediğimi duyan Emirhan lafa atladı: "Ulan tabii kabasın! Erkek kılığına girip bizi kandırdığında, *acaba bu çocuk problemli mi?* diye düşünüyordum. Yakalanmaktan bile korkmadan ağzımıza ediyordun! Durmadan bağırıp çağırıyor, bulduğun her anda bizi azarlıyordun."

Abartma dercesine baktım.

Ahmet, "Yalan mı?" diye sordu. "Son zamanlarda iyice çileden çıkmıştın. Sezai abinin hatırına sabrediyorduk sana. Delirmiş gibiydin... Lan harbi biz nasıl anlamadık senin kadın olduğunu?"

Ata yerinde dikleşti. "Bakın yine söylüyorum. Ben aslında çakmıştım! Hatta onu ilk gördüğümde bir şeyler sordum ama adam... pardon kadın laf cambazı çıktı. Zaten nasıl şüphe edebilirsin ki? Kim erkek kılığına girip bu kadar erkeğin arasına girer ki?"

"Cesaretli biri?" diye cevap verdim.

Ümit kendi kendine, "Tilkiye cesaretini ispat et demişler, gitmiş yavrusunu yemiş. Bazıları cesur olmayı sevdiklerini harcamak sanıyor," dediğinde, kimse ona cevap vermedi.

Şükrü, "Ve bu kadın haftalarca aramızda gezdi. Gizlenmek de zordur, eminim ama bunca erkeğin arasında yaşamak daha zordur, eminim," deyince Başar'ın yanımda gerildiğini gördüm.

Başar sitemli bir sesle, "Kızın yanında soyundunuz oğlum ya," dediğinde, kısık sesle güldüm. "Allah sizi bildiği gibi yapsın. Hayvansınız lan."

"Ne yapsalardı? Soyunmadan mı duşa girselerdi?" dediğimde suratını buruşturdu. "Hem siz bazen duşta, sahada olduğunuzdan daha giyinik oluyorsunuz..."

"Gelgitleri oluyordu. Ona rağmen nasıl anlamadık ya? Mal mıyız biz?" diye soran Emirhan'a, Yasin, "Ümit'in de gelgitleri oluyor. O da mı kadın?" diye cevap verdi.

Ümit ona ters ters baktı. "Benimle uğraşma bak. Sana buradan bir gelirim, gideyim diye yalvarırsın." Yasin ona öpücük attı. "Bıyıklarını tararım senin, dingil."

Başar kafasını bana doğru çevirdi. "Ben anlamaya başladığım sıralarda her hareketini dikkatle izliyordum. Kadın olduğunu düşünerek bakınca mimikleri göze çok batıyordu. Bazen bize o kadar iğrenerek bakıyordu ki o bakışı bir kadından başkasının atamayacağına emin oluyordum," dedi.

Şükrü kadehini bana doğru kaldırdı. "Kral kadınsın. En iddialı adam bile senin yaptığını yapamaz. Erkekken de kadınken de hepimizin hakkından geldin."

"Sizin sayenizde erkeklerin sandığımdan da problemli ve eğlenceli olduğunu anlamış oldum," dediğimde hepsi kafasını salladı. "Böyle başlamasını istemezdim ama her şey için çok geç. Her birinizin yeri, her zaman ayrı olacak." Başar'a baktım. "Apayrı."

Ümit ağlamaklı bir sesle, "Ayrılık konuşması mı bu?" diye sordu. "Bir daha bizi azarlamayacak mısın? Antrenmana geç kaldık diye sülalemize kadar telefon etmeyecek misin? İki dakika dikkatimiz dağıldı diye herkesin içinde rezil etmeyecek misin? Ha? Yaşanmayacak mı bunlar?"

Suratımı buruşturdum. "Hiç mi iyi bir anın yok be kardeşim? Hepsinde mi sizi azarlıyorum?"

Ata'nın, "Baskıların sayesinde bugün kutlama yapıyoruz. İyi ki ensemizde boza pişirmişsin, biraderim," demesiyle, Ümit'in, "Sizce yeni takımda kendime yeni bir imaj mı yapmalıyım?" demesi bir oldu. İnsanları sorularıyla darlamaya devam etti.

Herkes kendi hâlinde muhabbete dönerken ben de Başar'a doğru döndüm. Şükrü ile futbol konuşuyordu. Erkekler basketbolcu bile olsa futbol konuşmadan duramıyordu.

Cebimdeki telefonumu, titrediğini hissedince elime aldım. Merve arıyordu. Sessiz bir yere geçtim ve aramayı cevapladım.

"Efendim, Mernet?"

Hafif yüksek sesle, "Ay, Deva!" dedi. "Senden bir şey isteyeceğim. Lütfen hayır demeden önce düşün. Bunun bana faydası çok olur. Sen arkadaşına değer vermiyor musun?"

"Hayır," dedim direkt.

"Ama düşün dedim sana! Kulüpte bir günüm diye video çekeceğim. Bu kadarcık! Bir gün bile sürmesine gerek yok. Birkaç saat yeterli. Lütfen reddetme beni!"

Sabır çektim. "Merveciğim, senin kulüpte nasıl bir günün olabilir? Geçerken uğramaktan başka ne gibi bir işin var ki burada?"

"Herkes ayrılmadan bir video çekeyim diyorum. Vedalar, sarılmalar, özel anlar falan... Lütfen ya! Ekmek teknemle oynama!" Sesini inceltti. "Hem sana da anı kalmış olur. Bir daha ne zaman hepiniz bir araya geleceksiniz ki?"

Yüzümde buruk bir tebessüm oluştu.

Haklıydı. Bir daha ne zaman hepimiz bir araya gelebilecektik ki? Herkes bir yere dağılıyordu.

Kalbimde ince bir sızı oluştu.

Ona, "Tamam ama her şeyi ben ayarlayacağım," deyip onun fikirlerini dinlerken takımımı uzaktan izlemeye koyuldum.

Hepsinin yeri bambaşkaydı.

Takımdan ayrılacağı için, bildiği her şeyi Başar'la paylaşan Ata'nın, sevinci kadar büyük bir hüzne de sahip olduğunu biliyordum.

Emirhan'ın Ümit'i üzmemek için onun gidişine kahrolmuyormuş gibi yaptığının farkındaydım.

Şükrü'nün ailesi gibi gördüğü Değirmenaltı'ndan ayrılması, ilişkisi için daha iyi olacakken, yine de gitmeye gönüllü olmadığını görüyordum.

Ümit'in sadece ayrıldığı için değil, gittiği yerde kabul göremeyeceğini düşündüğü için telaşlı olduğunu bilecek kadar, onu iyi tanıyordum.

Başar'ın kendisi de bu değişiklikten etkilendiği hâlde diğerlerini eğlendirmeye çalışmasında kendimi görüyordum.

Hayatımın pek çok noktasında kabul görmemiştim. Gerek giyimim, gerek davranışlarım, gerekse hayata bakış açım yüzünden dışlanmış, hor görülmüştüm.

Fakat annem de dâhil kimsenin yapmadığı en büyük dışlamayı ben kendime yapmıştım.

Kendimi belli bir kalıba sığdırmamaya çalışmıştım, evet. Ne değişmek istemiştim ne de başkasına benzemek. Ama olduğum hâlimde kendimi hep yargılamıştım. Bir yer edinemememin sebebini buna bağlamıştım. Hiçbir yerimde bir noksan olmamasına rağmen kendime haksızlık etmiştim.

Olduğum her yere uyum sağlamıştım aslında. Ama uyum sağlamış olmam doğru yerde olduğum anlamına mı geliyordu? Gelmemişti. Ve ben hep yerimi yadırgamıştım.

Ta ki onların beni her şekilde kabul ettiğini görene kadar.

Sayın sen, ömrüm boyunca verdiğim bir savaş vardı. Ama öğrendim ki buna gerek yokmuş. Uğruna kendimi hırpaladığım toprakları fethetmek istemiyormuşum ben. Olduğum yeri kabullenmem gerekiyormuş.

Bunu başkalarından duymaya benim ihtiyacım oldu, dilerim senin ihtiyacın olmaz. Hayatın beni tutup sarsması, *Sen olduğun hâlinle varsın, kimse için değişmemelisin!* demesi gerekiyordu. Eğer benim gibi çıkmazların varsa umarım senin sarsılmaya ihtiyacın olmaz.

Bu hikâyede ben kendimi bulurken umarım sen de bir şeylerin farkına varabilmişsindir.

Her zaman bir numaranın başrol olmadığı gibi. Hayatta iki, üç, herhangi bir numaranın da yeri ve okunmaya değer hikâyeleri olması gibi.

Uzun boylu, manken fizikli, modaya uygun giyinen, maddi sıkıntısı olmayan, ailesi tarafından sevilen, her çevrede kabul gören, farklı hayatları olan, altın kaşıkla doğmuş insanların dışında kalanların da sevilip, kabul edilip, başarılı olabileceği gibi.

Hepimizin okunmaya değer bir yaşantısının olması gibi.

Ben Deva.

Deva Çetinceviz.

Burada benim hikâyem bitmiyor ama sana veda ediyorum. Bu öyle bir hikâyeydi ki ne yol unutulur ne de yolcu. İkimizin de her zaman aklının bir köşesinde olacağını biliyorum.

Senden bana eşlik etmeni istemiştim. Şimdi ise heybene koyduklarınla beraber veda etmeni istiyorum.

Sana Deva'dan son bir tavsiye: Kendini olduğun gibi sev. Yoksa hayat hiç çekilecek bir yer değil.

Her kimsen :)

Başar'ın bana seslendiğini duyduğum sırada kafamın içindeki konuşmaya son verdim. Merve ise hâlâ konuşmaya devam ediyordu. Israrlarına dayanamasam da telefonu kapattım ve tekrar sevgilimin yanına oturdum. Kolunu omzuma attı ve bana gülerek Ümit'in biraz önce Emirhan'ın üstüne nasıl kustuğunu anlatmaya başladı.

Kulağım ondayken gözüm kapıdaydı.

Bir rüzgâr esti ve bu sayfa kapandı.

SON

Ayışığı Kitaplığı

SON SÖZ

Şimdiye kadar yazdığım gibi, ömrüm ve kalemim el verdiğince yazmaya devam edeceğim pek çok karakterlerim olacak. Ama biliyorum ki Deva aralarında hep en farklısı olarak kalacak.

Onu yazmaya başladığımda böylesine özgüvenli ve aynı zamanda çekingen bir karakterin varlığından haberim yoktu. Kendisini kaleme alan kadına öğrettiği pek çok şey oldu. O bir kurgusal karakterdi ama kurgunun dışına çıkarak bana sevginin aslında standartları olmadığını gösterdi.

Deva eşsiz bir kadın. Anlayışlı ama aynı zamanda çok hoyrat. Kendine olan güveni kimseyle kıyaslanamaz ama sevginin karşısında iki büklüm kalır. Başkasına bollukla verdiği emeği kendisine gelince sıkı bir ele dönüşür. Hem çok kalabalık hem de çok yalnız. En büyük çare onda ama kendi söküğüne eli gitmez.

Deva'yı yazarken belki de kendimi yazdım. Bu bir itiraf veya belki de bir yakarış.

Onu hep çok sevecek ve hep anacağım. Onun da dediği gibi, *bu öyle bir yoldu ki ne yol unutulur ne de yolcu.*

Bu yolda bana eşlik eden, en az Deva kadar eşsiz pek çok kadın var. İlk olarak Merve Şimal Uslu, canım dostum. Her kitabımda sana teşekkür edeceğim ama bu kitap ayrı. Okuduğun ilk kitabım Her Kimsen oldu. Dilerim son olmaz... Seni çok ama çok seviyorum. Umarım Her Kimsen'in hissettirdiği gibi umut dolu bir yaşantımız olur. Bu serinin bize şans getirmesini canıgönülden diliyorum.

Bu seri aklıma düştüğü anda R. Ayça Kavraz'la çıktığımız bir yolculuktaydık. Ben sağ koltuk prensesi olarak ona aklımdaki kurguyu anlatıyordum. Çok heyecanlı ve karmaşıktım. Onun dokunuşlarıyla seri zihnimde şekillendi ve raflarda yerini alabildi. Sevgili Ayça, gelecekte beraber kahkaha attığımız, ağladığımız, kavga edip küstüğümüz ama yine dayanamayıp barıştığımız nice an olacak. Hepsinden ayrı bir kurgu çıkartmayı dileyerek sana kucak dolusu teşekkürlerimi gönderiyorum. İyi ki o yolculuklara çıkmışız. Hepsi birbirinden eşsizdi.

Kitaplarımı teslim etmeden önce bana şans getirdiğine inandığım bir ritüelim var. Dosyayı herkesten önce kızıl çiçeğim Yaren Aydın'a göndermek. İlk onun yorumlarını almak ve onca güzel yorumuna rağmen beğenmediğini iddia ederek onu çileden çıkartmak en büyük hobilerimden biri. Küçük kız kardeşim, bu kitap senin saçlarına uysun diye turuncu. Şaka değil. Gerçekten, inan bana...

Bu ve pek çok seriyi yazmam için beni ilk teşvik eden kişi Miray Aktaş, umarım mesafeler, iş ve hayat bize daha fazla engel olmaz ve biz birbirimize ilham olan anlar için daha sık buluşabiliriz. En başından beri senin büyük katkılarınla. Nicelerine, Miray kuşum.

Bahsettiğim o eşsiz kadınlardan biri de hiç şüphesiz T. Y. Mazer. Sana, senin enerjine, bitmeyen ve nasıl yetiştirebildiğine inanamadığım işlerine nazar değdireceğim diye çok

korkuyorum. İkimizin de Milenyum'la başlayan bambaşka bir kariyeri oldu. En başında bana bu fırsatı sunduğun için sana minnettarım. İyi ki varsın. Beraber nice başarılara imza atmayı diliyorum.

Hani bir şey başardığınızda sizden daha çok sevinecek birileri olur ya hayatınızda. Benim hayatımda hiç şüphesiz onlardan biri de Sevgi Ülker'dir. Kalbini de seni de çok seviyorum, Sevgi. Her zaman dualarımda ve dileklerimdesin. Hayat bize hep gülsün. Tüm emeklerin ve yapmak zorunda olmadan dahi gülümseyerek yaptığın her iş için çok teşekkür ederim.

Ve aynı kaderi paylaştığım sevgili Mihri. Aileden uzak kalmanın burukluğunda ikimizin de yaşamaya çalıştığı bu yolda seninle beraber ilerlediğim için çok şanslıyım. Gülen yüzlerimiz hiç solmasın, dostluğumuz hep baki kalsın. Nicelerine.

Saçları kadar renkli bir kişiliğe sahip olan Dilan Kaya. Tüm kitaplarımda senin harika dokunuşların var ve ben senin enerjine, işlerine bayılıyorum. İlhamın hiç kaybolmasın, bizim yolumuz hep kesişsin, sis.

Çizimleriyle kafamdakileri kâğıda döken Sena, daha genç yaşta başardıkların için seninle gurur duyuyorum. Sen ve senin eserlerin her zaman daha iyisini hak ediyor. Ve Merve, tüm sabrın ve emeklerin için sana da bir teşekkürü borç bilirim.

Sevgili Melisa Bayrak, Alfa Yayın Grubu'nda enerjisi ve bakış açısıyla bambaşka işler yapan, her zaman sırtımı yaslayabileceğime inandığım o kadın. Yazarlık kariyerime onunla başlayarak hayatımdaki en büyük şanslarımdan birini kullanmış olabilirim. Vedat Bayrak ve tüm Alfa Yayın Grubu ailesine de size de tüm kalbimle teşekkür ederim. Beraber kitap dolu günlere.

Eğer ki şu an bu satırları yazabiliyorsam bunda fazlaca emeği olan bir isim var: Hasan Ozan Elma. Sana sadece editörüm dediğimde eksik kalan çok şey var. Arkadaş, dost, sırdaş... Kitaplarımı sana emanet edeceğimi bilmenin güveniyle yazıyorum. Gözüm kapalı güvendiğim, emeklerimi emanet edebileceğim çok az insan var. Sen o insanlardan birisin. Hayat bizi nereye götürür bilmiyorum ama hocam, ben seni ve dostluğunu her zaman yanımda görüyorum. Seninle tanıştığım için çok şanslıyım. Her zaman daha iyisini başaracağımıza eminim. Çünkü biz harika bir ekibiz! Dostluğumuz hiç solmasın. Her zaman yan yana yürüyebilmek en büyük temennilerimden.

Ve sevgili çekirdek ailem, eşim Cevdet Ceyhun Menderes. İçimdeki Deva'yı susturup beni karmaşalarımdan kurtardığın için teşekkür ederim, sevgilim. Deva'yı ben yazdım ama ona sen şekil verdin. Önce kendimi kurtarmam gerektiğini bana sen öğrettin. İyi ki yârsın.

Canım annem, kız kardeşlerim. Bir kere daha başardık, hep başarmaya devam edeceğiz. Bizi kendi kalıplarına sokmaya çalışanlara inat, gökyüzüne kök salıp yeryüzüne düşeceğiz. Sizi çok ama çok seviyorum. Sen olmasan başaramazdım, anneciğim. Bana güvendiğin için sana sonsuz kere teşekkür ederim.

Sevgili Türkan ve Adnan Menderes. Anne ve baba. Yanımda olduğunuz her bir âna minnettarım. Nice başarılara sizi gururlandırmak için adım atacağım.

Yazar olmak benim için sadece bir kariyer değil. Hayatım, yaşam kaynağım, geleceğim. Bunu bana sağlayan ise sevgili okurlarım, canım minik kuşlarım. Zihnimi sizlerle buluşturmama izin verdiğiniz, her kitabımda elimi tuttuğunuz için bugün istediğim kadın olabildim. Kitabıma şans verdiğiniz gibi içinizdeki Deva'ya şans vermenizi, size engel olan kim olursa olsun onlarla savaşabilmenizi diliyorum.

Canım okurlarım, her zaman ve en büyük teşekkürüm size. Bunu tüm kalbimle canıgönülden söylüyorum. Gülen yüzünüze, emeklerinize, sabrınıza ve sevginize her zaman şükran duyacağım.

Ve son olarak sayın sen, şimdiye kadar hiç duymadıysan, duysan da içine işlemediyse, yeterli gelmediyse, belki de şu an ihtiyacın varsa diye söylemek istiyorum: İyi ki varsın. Benim için her zaman *iyi ki* olacaksın.

Önce kendini kurtar.

Her kimsen ve neysen.

Öptüm, sevdim.

24.12.2024

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. https://t.me/ayisigikitap

Ayışığı Kitaplığı

Yazar Hakkında

Rukiye İdeli, 1996 yılında Ankara'da doğdu. Gazi Üniversitesi Uluslararası Ticaret Bölümü'nden mezun oldu. *Eflâl* serisiyle okurların gönlünde taht kuran yazarımız, *Her Kimsen* serisi ile kalpleri bir kez daha fethetmek istiyor.

Yazarımızı sosyal medyada takip edin:
Instagram: @idelirukiye
Tiktok: @idelirukiye
Wattpad: @idelirukiye

Ayışığı Kitaplığı

Ayışığı Kitaplığı

@AYISIGIKITAP